

Lược Thê

Contents

Lược Thê	1
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	9
3. Q.1 - Chương 3	15
4. Q.1 - Chương 4	22
5. Q.1 - Chương 5	30
6. Q.1 - Chương 6	38
7. Q.1 - Chương 7	45
8. Q.1 - Chương 8	52
9. Q.1 - Chương 9	55
10. Q.1 - Chương 10	62
11. Q.2 - Chương 11	69
12. Q.2 - Chương 12	77
13. Q.2 - Chương 13	84
14. Q.2 - Chương 14	92
15. Q.2 - Chương 15	100
16. Q.2 - Chương 16	106
17. Q.2 - Chương 17	113
18. Q.2 - Chương 18	121
19. Q.2 - Chương 19	128
20. Q.2 - Chương 20	134

Lược Thê

Giới thiệu

Trên đời này, có ai trọng yếu đến mức không thể nào thay thế được? Cổ chi cẩm kỳ, bầu trời không t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luoc-the>

1. Q.1 - Chương 1

Tiết tử:

Edit và Beta: Độc Tiểu

Đau!

Đau vô biên vô hạn, như sóng thủy triều đánh úp lại, từng đợt từng đợt, chiếm lĩnh toàn bộ tri giác của hắn.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, không thể phân biệt được người với người, lại thủy chung biết rõ, có người luôn ở bên cạnh hắn, bón thuốc cho hắn, ân cần cùng cẩn thận quan tâm.

Đại phu đến rồi lại đi, đi rồi lại đến, không thể phán đoán được rốt cuộc đã trôi qua bao nhiêu ngày bao nhiêu đêm, khi ý thức được hồi phục rõ ràng, chỉ nhìn thấy ánh đèn...

Nàng... đâu?

Nữ tử một tác cũng không rời, luôn dốc lòng chiếu cố hắn, đã đi đâu rồi?

Tâm, hoảng, đang muốn đứng dậy tìm kiếm, không cẩn thận động phải vết thương, đau đớn không hề lưu tình ập đến, toàn thân đau thấu xương, đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, cơ thể hư nhược ngã xuống giường.

Đồng thời, cửa phòng bị mở ra, mùi thuốc cùng mùi thơm y phục quen thuộc của nữ tử theo gió bay đến.

Là nàng!

Hắn an tâm, không tiếp tục giãy dụa.

“Gia chủ, người bị thương rất nặng, xin đừng cử động.”

Nữ tử đem bát dược đặt ở bên cạnh giường. Động tác vừa rồi, khiến vết thương rỉ máu, nàng lưu loát thay đi lớp băng dính máu, bôi thuốc cầm máu một lần nữa, nhiều ngày lặp đi lặp lại cũng đã trở nên thành thục.

Hắn, mắt cũng không chớp một cái nhìn nàng, nhiều ngày qua, trong mơ cũng thủy chung theo đuổi giọng nói lãnh đạm, hiện tại mới có thể chân chính mở mắt, nhìn khuôn mặt của nàng.

Nữ tử cực mỹ, phù nhan như tuyết, dung nhan mặc dù không thể làm cho người ta vừa gặp đã yêu, nhưng cũng là một giai nhân tuyệt lệ, gặp rồi khó quên, chỉ tiếc lạnh lùng, làm hồng cả một khuôn mặt đẹp. Tựa như đầu xuân mang theo hơi lạnh, lạnh lẽo không mang theo gợn sóng, không một chút cảm xúc.

Ngoại trừ nhức nhối từ vết thương trên ngực, nàng chưa từng khiến hắn đau đớn vì vô tình chạm phải vết thương.

Dụng tâm như vậy, thâm ý như vậy, giấu đằng sau đôi mắt lạnh lùng, lại có mấy người có thể nhìn ra.

Nữ tử như vậy... Hắn thở dài.

Nếu không phải hiểu nàng, thủy chung luôn đem mắt đặt ở trên người nàng, sợ là sẽ để lỡ mất, sẽ cô phụ.

Xử lý vết thương tốt, tiếp đó bưng bát nước thuốc, bón từng muỗng cho hắn.

Vì tránh khiến cho hắn chịu nhiều đau đớn, nàng không có điều khiển đứng dậy, khiến cho việc bón thuốc phải mất thêm nhiều công sức, nhưng nàng vẫn cẩn thận bón từng muỗng, thuốc tràn ra khóe môi liền nhẹ nhàng lau đi, không có một chút thiếu kiên nhẫn.

Bón xong một chén thuốc, cũng đã qua thời gian một chén trà.

Nàng thu thập mọi thứ thỏa đáng, lại thêm dầu cho chiếc đèn trong phòng, chuẩn bị mọi thứ xong, liền cúi người hành lễ. “Gia chủ tạm nghỉ, ta đi phân phó đầu bếp chuẩn bị thiện.”

“Chờ...” Hắn mở miệng, giọng nói khàn đục, suy yếu.

“Gia chủ có gì phân phó?”

“Người... gọi ta là gì?”

Nữ nhân giật mình, ngạc nhiên ngẩng đầu.

Chỉ là một khắc, hần nhìn thấy trong ánh mắt lạnh lùng của nàng có phút phập phồng.

Nhưng, cũng thực ngắn ngủi. Nàng lại nhanh chóng trở về vẻ hờ hững cùng bình tĩnh vốn có.

“Gia chủ, người là chủ tử của ta.”

“Như vậy... ta là ai?”

Bốn phía yên lặng.

Sự im lặng nặng nề kéo dài thật lâu, chỉ nghe thấy tiếng tí tách của ngọn đèn đang cháy, ngẫu nhiên truyền đến tiếng lá cây rụng đưa theo gió.

Thật lâu sau, tiếng nói nhẹ nhàng mà kiên định, chậm chạp cất lên:

“Mộ Dung Thao, người là Mộ Dung Thao.”

Nàng gặp gỡ Mộ Dung Thao là vào năm mười ba tuổi, cuộc đời từ đó biến đổi.

Nàng nguyên là tiểu thư, được thiếp thứ năm sinh ra, phụ thân là tiêu chuẩn nhị thế tổ, không biết doanh thương, chỉ mê luyện sắc tửu. Một lần tình cờ gặp gỡ mẫu thân xinh đẹp, liền cưới vào cửa, ân ái chuyên sủng được mấy tháng, sau lại có mối nối cũ. Tâm tình chuyển dời đến một nữ tử khác, cưới về làm thiếp thứ sáu, từ đó lạnh nhạt với mẫu thân, trực xuất đến tiểu viện ở trong góc, ngay cả khi nàng sinh ra cũng không ngó ngang đến.

Thời gian trôi qua, cũng đem phụ mẫu nàng hai người quên triệt để hoàn toàn.

Thiếp thất không được ân sủng, địa vị trong nhà đôi khi còn không bằng hạ nhân, chủ tử không ngó ngang đến, làm hạ nhân cũng vì thế không để các nàng vào trong mắt, ban đầu còn có thể ba bữa ầm no, đến về sau, bữa có bữa không, hạ nhân lãng quên một lúc, các nàng liền phải nhịn đói.

Khi còn bé, không nhìn được mẫu thân chịu khổ, đến tảo phòng lấy chút đồ ăn thừa, chịu đựng hạ nhân tâm lãnh, ngôn ngữ trào phúng. Về sau tuổi càng lớn, nàng càng không muốn nhìn sắc mặt của bọn họ, thà rằng tự mình ra ngoài làm việc kiếm tiền chăm sóc mẫu thân.

Năm ấy gặp gỡ người, cũng là vì ba bữa ầm no, mặc kệ sức khỏe liền chạy đi chạy lại bận rộn làm việc ở tiệm cơm, một khắc cũng không dám nghỉ ngơi.

Vào thời khắc dùng cơm đông đúc, dưới lầu đã kín hết chỗ, nhưng lầu hai vẫn là một mảng yên tĩnh.

Chưởng quầy nói, có người bao hết cả một tầng lầu, đủ thấy lai lịch không hề nhỏ, dặn nàng lưu tâm hầu hạ, cẩn thận đừng sơ xuất.

Vậy mà cố tình, mấy ngày liền vất vả đã vất kiệt toàn bộ thể lực của nàng, cứ thế mà ngất đi ngay trước mặt khách quý.

Khi tỉnh lại, người đã nằm ở trên giường, đối phương lo lắng nàng bị quả trách, không muốn kinh động đến trưởng quầy, chỉ nói nàng lạnh lợi, muốn nàng ở lại hầu hạ.

Người ôn nhu trấn an nàng, còn mời đại phu đến bắt mạch cho nàng, mọi chuyện đều lo lắng chu toàn.

Ban đầu nàng cho rằng, kẻ có tiền đều giống như cha của nàng, đắm chìm trong men sắc, nhưng người này thì lại không giống như vậy, ấm áp, bao dung lại sẵn sàng.

Tĩnh tĩnh mê mê, chưa biết được tư vị tình ái, chỉ là kinh ngạc nhìn người, đem nụ cười ôn nhu kia ghi tạc vào trong tim, cất giấu thật sâu, đem chút ôn nhu này trở thành ký ức tối trân quý nhất.

Ngày đó, sau khi tỉnh táo trở về nhà, thay đồ để tắm rửa, mới phát hiện trong tay áo có túi nhỏ chứa nhiều ngân lượng.

Đây không phải là của nàng.

Là vì... vị đại phu kia nói rằng nàng làm lưng vất vả nhiều năm, cơ thể nhỏ yếu lại không được điều dưỡng tốt, cho nên mới mất hết khí lực mà ngất đi. Người nọ lo lắng nàng còn nhỏ đã phải mang trên vai gánh nặng cuộc sống, lại lo lắng làm tổn thương tự ái của nàng, cho nên mới lặng lẽ để túi ngân lượng này vào trong áo hay sao?

Thật buồn cười, một người xa lạ tình cờ gặp gỡ còn có thể hảo tâm như thế, mà thân là phụ thân lại bỏ mặc nàng sống chết không quan tâm.

Nàng hỏi thăm chỗ chường quầy, sau khi biết được liền sắp xếp công việc, đi đến cửa hàng gấm vóc lớn nhất ở tận kinh thành, người nọ hẳn là quản sự của cửa hàng đi?

Nàng đem túi ngân lượng kia trao cho chường quầy của cửa hàng, nhờ chuyển đạt một câu “không phải là của ta, không thể nhận.”

Nàng chưa từng nghĩ tới còn có thể gặp lại hắn, hơn nữa thân phận còn quý hơn so với tưởng tượng của nàng.

Trước đây, nàng từng nghe nói, bà nội nàng là bà con xa của Mộ Dung gia, phụ thân vẫn luôn lấy mối quan hệ xa đến mấy gậy tre đều đánh không tới này mà lấy làm kiêu ngạo, nói ngoa đến không người nào không biết. Cũng bởi vậy, khi thiếu chủ tương lai của Mộ Dung gia đăng môn, hắn liền nịnh nọt đến mức thất lưng cũng muốn chạm vào nền đất, tư thái hèn mọn vô cùng. Vì thận trọng, còn muốn tất cả mọi người trong nhà ra tận cổng để đón chào.

Phụ thân nàng không có tư chất làm doanh thương, chỉ muốn hưởng lạc, tán gia bại sản chẳng có gì là lạ, cũng không có người đồng tình. Nàng không hiểu người nọ nghĩ cái gì, chẳng những đáp ứng lời mời đến nơi này, lại còn đồng ý yêu cầu của phụ thân, mua cửa hàng kinh doanh không tốt, một cái xác không lung lay sắp đổ của nhà nàng với giá cao.

“Trừ những thứ này ra, ta muốn nàng!” Ngón tay thon dài, dừng ở trên người nàng.

“Người trong lòng cũng biết rõ ràng, giá trị của sản nghiệp Cao gia không đáng giá từng ấy, tạm thời không nói đến quan hệ họ hàng xa, người muốn ta chìa tay giúp đỡ, mà ta là người làm ăn, trên lập trường doanh thương, sao phải tự làm mệt chính mình? Cho nên ta muốn mọi thứ đều được bán đứt, trừ bỏ cục diện rối rắm này của Cao gia, bao gồm cả tình cảm, quan hệ huyết thống của nàng với Cao gia. Nếu người đồng ý, nàng từ nay về sau cùng Cao gia người không liên quan, nếu người lo lắng cho nàng thì có để đến hỏi ta.”

Lo lắng? Phụ thân lập tức đồng ý. Một cái nữ nhi không đáng để ý, đổi lấy vạn lượng bạc, là buôn bán lời to. Hắn ước gì có thể nửa đêm đem nàng đóng gói lại ném lên giường quý nhân để thị tẩm.

Khi đó, nàng cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Năm đó vừa tròn mười sáu, cũng đã là thiếu nữ hiểu chuyện, bàn tay người nhẹ nhàng vỗ chiếc lưng cứng ngắc của nàng. Trong mắt không hề có ý tứ lỗ mãng, chỉ có tràn đầy thương cảm, nhợt nhạt thờ dài giống như nàng đầu thai nhầm chỗ.

“Đừng sợ, ta không có ác ý. Vạn lượng bạc kia thu mua sản nghiệp của Cao gia, nó thật sự là giá trị như thế, là do phụ thân người không biết hàng hóa, bị phá hủy ở trong tay hắn. Thuận tiện cũng đưa người ra, ta cảm thấy người chính là một nhân tài, ở nơi này chính là tự hủy hoại chính mình. Nếu người nguyện ý, Mộ Dung gia nhất định sẽ không bạc đãi người.”

Nàng có giá trị này sao...

Nàng nghe xong liền nóng mặt. Nói vậy là có hai ý nghĩa, phảng phất là nàng có giá trị như thế, là phụ thân nàng không biết nhìn nhận.

Mấy năm sau, nàng cố gắng làm hết mọi phận sự, mỗi khi nghĩ đến câu nói đấy, lại không buông lỏng bản thân, chỉ vì muốn chứng minh cho người. Ánh mắt của người không có sai, không để người khác chê cười người nhìn nhầm người, làm hỏng cả sinh ý.

Sau khi dần xếp tốt ầu thân, nàng liền cùng người đến kinh thành. Từ nay trở đi, luôn luôn đi theo người.

Nàng vĩnh viễn nhớ, ngày tiến vào Mộ Dung gia, người nói một câu vô cùng thâm ý:

“Sau này, người liền gọi là Nhạn Hồi đi!”

Nhạn đi, cũng sẽ có Nhạn về, muốn nàng đừng nhìn những sinh mệnh đã sớm đi xa. Cùng với những hy vọng, đem những chờ mong không bao giờ có được kia bỏ đi, lùi lại một bước, mọi thứ đều trở nên khác hẳn.

Nàng hiểu được.

Ngôi nhà kia chưa từng cho nàng cái gì, ngay cả tên cũng bởi vì nàng đứng hàng thứ mười, mẫu thân không biết chữ liền gọi nàng là Tiểu Thập Nhi.

Một giọt máu chi ân, Mộ Dung Thao đã cho nàng mọi thứ, nàng cũng không muốn, cũng không cần nghĩ về nơi cho nàng bữa có bữa không, về phụ thân ngay cả tên cũng không cho nàng.

Bước qua cửa Mộ Dung gia, liễu đại biểu cho vứt bỏ hoàn toàn mọi thứ, từ giờ khắc này trở đi, nàng có tên mới, là một người mới được tái sinh.

Cũng là từ ngày đó trở đi, mắt của nàng chỉ nhìn người, không có cách nào chuyển đi.

Nam nhân cho nàng tên, cho nàng cái ân tái sinh....

“Người nói là.... Nhạn Hồi?” Giống như là xác nhận, hỏi lại: “Mạc?”

“Vâng.” Vẫn lạnh nhạt như cũ, thanh âm không phập phồng, cung kính đáp lại.

Hắn nhìn đầu giường, không nói gì sau một lúc lâu. “Ta với người có cừ oán sao?” Bằng không tại sao lại đặt cho nàng cái tên... nghe có chút xui...

“Người không hiểu được.”

Thần thái kia, hoàn toàn giống như năm ấy, khi nàng nói ra họ “Mạc”, cũng một khắc ngần ngừ không nói gì. (Mạc – nghe giống với Mặc)

Đã không còn liên quan đến cái nhà kia, nàng một chút cũng không muốn thừa nhận. Mạc, là họ của nương nàng.

“Sau đó thì sao?” Hắn đang nghe cao hứng, thúc giục nàng nói tiếp.

“Ta đi theo người, người dạy ta làm thế nào để có được sinh ý, cũng bảo hộ an nguy của người.”

“Sau đó?”

“Đã không có.”

“.....” Hắn lại không nói gì một lúc lâu.

Thở dài. “Mạc cô nương, kể chuyện không phải là kể như vậy.”

Nàng chăm chú nhìn, giống như đã qua vô tận mới mở miệng. “Miệng ta thô, nếu không để ta gọi Toàn thúc tiến vào, người có chuyện gì muốn biết thì hỏi hẳn.”

Toàn thúc nhìn hắn lớn lên, là quản sự của trang, muốn hỏi hắn chuyện gì, đáp án chắc chắn so với nàng còn hoàn mỹ hơn.

“Đừng.” Nam nhân vươn tay ra, kéo lấy tay áo của nàng, không cho nàng rời khỏi giường nửa bước. “Ta muốn nghe người nói.”

Đoạn thời gian dưỡng thương này, trước hết là từ miệng của nàng biết được thương thế của hắn, trừ bỏ ngã từ sườn núi xuống, trên người có các vết thương lớn nhỏ, nghiêm trọng nhất vẫn là đoạn đùi phải bị vỡ cùng vết đâm ở ngực là trí mạng.

Khi nàng nhỏ giọng bẩm báo, vẫn cố gắng giữ vững trầm ổn, nhưng hắn vẫn là thấy hàng lông mi khẽ run rẩy, nhìn ra được nàng đang che giấu sợ hãi với cảm thấy may mắn.

Sợ hãi là do hắn ngay sát bên bờ vực tử vong, may mắn là hắn khác với thường nhân, trái tim nằm ở bên phải nên vẫn bình yên nhảy lên.

Chân cũng bị thương, tay cũng không thể sử dụng, suốt ngày nằm trên giường dưỡng thương không khác gì phế nhân, liền bắt nàng kể những chuyện quá khứ, hoặc có thể giúp hấn hồi tưởng lại một cái gì đó.

Nhưng... thật sự không phải là hấn muốn nói, người này trời sinh lạnh nhạt, nếu không mở miệng dụ nàng, nàng có thể cả ngày im lặng không tiếng động chờ đợi ở một bên để chiếu cố, khiến người người đều xem nhẹ sự tồn tại của nàng. Thực sự cần phải mở miệng, nhưng cũng chỉ là hỏi một đáp một, không nhiều lời.

“Người còn muốn nghe cái gì?”

“Ví dụ như, một cô nương như ngươi tại sao lại muốn tập võ? Giữa chúng ta là như thế nào? Còn có, ta là gọi ngươi như thế nào... tất cả ngươi cứ việc nói ra.”

“Này... đều là chuyện của ta...” Hơn nữa... cũng không có gì trọng yếu. Nàng cho rằng hấn là muốn tìm hiểu chuyện tình có liên quan đến bản thân chính mình.

“Không thể nói sao?” Từ tay áo của nàng, dần dần dời về phía bàn tay, không nhẹ không nặng nắm lấy.

Nàng ngẩn ngơ nhìn. Trong trí nhớ của nàng, tiếp xúc thân mật như vậy rất ít, lòng bàn tay kia mang theo độ ấm... Rất lâu trước kia, nàng cũng từng có cảm giác như thế, nhớ kỹ vào sâu trong lòng, trở thành điều tối trân quý nhất, hành động tư mật không thể nói nên lời.

“Người đều gọi ta là Nhạn Hồi, cực ít thời điểm sẽ gọi nhũ danh của ta...”

“Tiểu Thập Nhi.”

“Người nhớ?”

“Ta cũng không có quên triệt để, có chút nhớ, từng đoạn ngắn một.”

Hấn ngay cả chính mình là ai cũng đã quên, lại có thể nhớ rõ nhũ danh của nàng.

Một câu vô tâm, tim nàng đập đến thất lại.

“Còn chuyện khác thì sao?” Lòng bàn tay ôn nhuận, nhẹ nhàng chạm vào những vết chai lưu lại từ những buổi luyện kiếm. “Người trung thành và tận tâm với ta như vậy, thật là vì ta đem ngươi ra khỏi cái nhà kia sao? Trước ngươi bị vắng vẻ, không ai quan tâm, sau ngươi lại thành nô thành tì, ta xem cũng không nơi nào là tốt.”

“Không có giống như vậy...” Hấn chưa bao giờ coi nàng là hạ nhân, ngày tiến vào Mộ Dung gia, liền đối với gia nhân nói rằng nàng là bà con họ hàng xa, cho đến hôm nay, trong phủ từ trên xuống dưới đều gọi nàng một tiếng biểu tiểu thư.

Còn đâu đều là bản thân nàng tự định chừng mực, nếu không, với tính tình kỳ quái của nàng, nàng sẽ không thể định được giá trị của chính mình. Nàng không muốn như thế, giống như chỉ là thay đổi một địa phương, ăn không ngồi rồi.

“Người là chủ tử có tâm nhân hậu, chưa từng bạc đãi ta, sản nghiệp của Mộ Dung gia ở Giang Nam, mỗi lần đi thị sát, người luôn giao cho ta quyền làm chủ. Người khác hỏi chỉ thị của người, người một mực trả lời: do Nhạn Hồi định đoạt. Ngoài miệng nói là cố hương của ta, ta dễ dàng kiểm soát, nhưng ta biết, người là muốn ta đem oán khí mười năm bị vắng vẻ, muốn cha ta cúi đầu với ta, kiêng kị địa vị của ta, sẽ đối xử tử tế với nương ta vài phần.”

Hấn giật giật khóe miệng: “Người có phải tự tưởng tượng rằng ta thật sự rất tốt đẹp hay không. Có lẽ chỉ là ta lừa, muốn đem tất cả mọi thứ giao cho người quản lý?” Phí sức lao động còn mang cội lòng cảm ơn, khắp thiên hạ cũng chỉ có tiểu ngốc tử như nàng.

“Muốn người khác lao động thay, cũng không cần phải trao toàn quyền.” Nếu không hoàn toàn tín nhiệm, ai dám trao?

Huống chi, mỗi khi làm việc xong, chuyện phân chia lợi nhuận, hấn so với ai khác đều hào phóng hơn. Lúc ban đầu, nàng tự nhận là bán mình cho Mộ Dung gia, không chịu nhận, hấn liền nói khiến cho nàng không thể không nhận, nói mỗi người đều được nhận theo sức làm việc, đây là quy củ, đã là quy củ thì không thể làm trái.

Cho đến bây giờ, không có bao nhiêu người biết, kỳ thực chỗ nàng nhận được, muốn mua mấy tòa bình thành đều có thể. Sớm đã không còn là đứa nhỏ khốn cùng, ai cũng có thể khinh khi.

Hắn từng cười nói: “Có đồ cưới khổng lồ, tương lai Nhận Hồi của chúng ta gặp gỡ nam tử trong tâm, ta lấy thân phận huynh trưởng đem người gả ra ngoài, xem người nào dám khi dễ người?”

Hắn đối đãi với nàng vô cùng tốt, lại không có mang ý xấu nào, sắp xếp cho nàng thỏa đáng, một chút quấy nhiễu cũng không hề có.

“Tranh luận với ta sao?” Nam nhân chau chau mày. Từ khi hắn bị thương tỉnh lại, người này vẫn luôn duy trì, hắn nói một nàng không dám nói hai, kêu nàng chết nàng tuyệt đối sẽ không sống.

“Đó là lời nói thật.” Ai cũng không thể hủy đi cảm nhận về hắn trong tim nàng, một nam nhân hoàn mỹ, dù cho là chính hắn, cũng không được.

“Ta càng muốn nói đó không phải là hảo tâm, chính là tính kế người.” Nam nhân cũng xấu tính, lại càng muốn cùng nàng đối nghịch.

“Không phải!” Nàng buồn bực kiên trì, cố tình là vốn từ lại nghèo, dào rỗng đầu cũng không thể tìm được từ nào để bác bỏ.

Hắn rốt cuộc cũng có thể tìm được phương pháp phá bỏ khuôn mặt lạnh như băng kia.

Nguyên lai ngoạn tốt như vậy, nhìn bộ dạng ảo não kia, môi nhếch lên một bộ dáng hờn dỗi, càng xem càng mê, càng xem càng thấy đáng yêu, rất hảo cười.

Cười này, liền vui quá hóa buồn.

Chấn động đến ngực, liền chạm vào vết thương, hắn không thể dừng cười, liền tựa vào gáy tinh tế của nàng, thấp giọng cười đứt quãng.

Nàng phát hoảng, theo bản năng muốn lùi lại, lại bắn khoản bây giờ hắn đang bị thương, nếu lùi lại, hắn bị ngã là không thể nghi ngờ.

Một lúc chần chờ trong chớp mắt, hắn lại càng lấn tới.

Tuy là luôn chăm sóc ở bên người, nhưng Mộ Dung Thao cũng chưa từng có hành vi thân mật như thế, hắn trước giờ luôn đúng mực. Hiện giờ như vậy... hại hô hấp của nàng cứng lại, tim đập rối loạn.

“Dừng cười.....” Hắn nhíu mày, đau đến không chống đỡ được, nàng liền rất nhanh sửa miệng. “Cười cẩn thận một chút.”

Bình thường hắn đều đem giấu mọi cảm xúc, ít khi tươi cười trong sáng như vậy, nàng xem đến si ngốc, không thể rời mắt được.

Hắn vừa nghe, lại càng cười đến không dừng được.

Nữ tử này... thực ngốc, thực quá thú vị.

Nàng lo lắng, đưa tay đỡ hắn, để mặc cho hắn dựa vào, một tay cởi áo hắn ra tìm kiếm miệng vết thương.

Hắn lẳng lặng nhìn, cũng không nói thêm điều gì. Mấy ngày nay, toàn thân hắn nàng đều nhìn qua, cũng sờ qua.

“Chúng ta từ trước... đều như vậy?” Ngữ điệu của hắn có chút quái dị, hỏi nàng.

“Đương nhiên không phải.” Trên thực tế, hắn chưa bao giờ từng bị thương nặng đến vậy. Dưới sự bảo vệ của nàng, hắn luôn luôn an toàn vô lo, lần này hoàn toàn là do nàng quá chủ quan.

Thân phận hắn không giống với người thường, lâu dần tạo thành thói quen bảo trì với người khác, cũng không để cho người ta dễ dàng lại gần. Cuộc sống sinh hoạt hàng ngày trừ người tin cậy, toàn bộ đều để nàng quản lý. Lần này hắn bị thương, nàng kiên trì từ chối không cho ai đến thăm, đây là thời khắc hắn suy yếu cũng không phòng bị nhất. Kể cả người ở trong sân đều đem cách ra ngoài, sợ có khả năng có người nói là đến chăm sóc hắn, nhưng lại là nhân cơ hội mà xuống tay với hắn.

Vì an toàn tính mạng của hắn, chừng mực cùng lễ giáo cái gì, đều không đáng nhắc đến.

Xác nhận vẫn ổn, nàng mới khép quần áo lại. Nam nhân tựa ở trên người nàng vẫn không có dấu hiệu di động, cúi đầu mệt mỏi nói. “Nhạn Hồi, nói thêm về chuyện của người nữa đi.”

“Gia chủ... Muốn nghe cái gì?”

“Cái gì cũng được, chuyện lớn hay chuyện nhỏ đều được, ta đều muốn nghe.”

Hắn trở nên... rất quái.

Từ khi bị thương nặng trở về phủ, vừa tỉnh lại hắn liền không giống như trước. Ban đầu nàng có thể lý giải là hôn mê lâu, trí nhớ hỗn loạn, vào lúc suy yếu bất lực nhất, theo bản năng muốn có người tin cậy ở bên cạnh, hoàn toàn ỷ lại. Nhưng... cái bầu không khí ái muội như có như không, là do nàng đa tâm sao? Dĩ vãng hắn luôn tuân thủ tri lễ, tuyệt đối sẽ không có hành động như vậy.

Nhưng mà, nhiều năm sớm đã tạo thành thói quen chấp hành mọi mệnh lệnh của hắn, cũng không chất vấn, ngoài miệng bắt đầu hướng hắn báo cáo mỗi sự việc của bản thân, từ nhỏ cho đến lớn. Hắn đều an tĩnh nghe, rất kiên nhẫn. Liền nói xong tất cả những gì có thể nói, ngay cả thích ăn gì, ghét cái gì... những yêu thích vụn vặt cũng đều kể ra.

Thân mình bị thương của hắn, cũng không chống đỡ được bao lâu, cuối cùng là trầm trầm mê mê ngã ngủ ở trong lòng của nàng.

“Đừng đi, Nhạn Hồi...” Trước khi chìm vào giấc ngủ, thanh âm của hắn thì thào, giống như lưu luyến vô tận.

Hắn không muốn nàng đi, nàng sẽ không đi.

Hắn vô ý dè lên quần áo của nàng, nàng kéo không ra, liền dịch người, đợi hắn tỉnh lại.

Nửa đêm hắn tỉnh lại phát hiện, quả thực tức chết hắn.

“Mạc Nhạn Hồi, người là ngu ngốc sao? Sao lại...” không hiểu phong tình như vậy?

Nàng lại cho rằng, hắn giận nàng không biết đối tốt với bản thân, nàng ở phòng ngủ của hắn, thức trắng đêm. Hắn mắng nàng, giận nàng không đối xử tử tế chính mình.

Chủ tử nhân hậu, nàng cảm động, nhưng là...

“Đây là chuyện ta nên làm, không thể so bằng khi tập võ.”

Đây là lời nói thật, đứng tấn suốt mấy canh giờ, trên người đều nhận đủ vết thương lớn vết thương nhỏ, cái khổ nào chưa từng ăn qua, hiện tại cũng chỉ trông chừng mấy canh giờ mà thôi.

“Người... người...” Hảo, hảo.

Hắn dứt khoát vung tay, đem nàng áp ở trên giường.

Nàng không phải không thể chống cự, mà là nếu dùng sức, chắc chắn sẽ làm hắn bị thương, mà chân chờ này, cánh tay hắn liền chạm đến eo nhỏ.

Nàng cả kinh, đang muốn tránh ra, hắn lạnh lạnh nói: “Động, miệng vết thương sẽ đau.”

Phát hiện hai tay đặt ở ngay trên ngực trái của hắn, nàng nóng mặt, chỉ muốn lập tức rút hai tay ra.

“Thế này mới ngoan.” Môi ẩm như có như không lướt qua trán của nàng, vừa lòng mới nhắm mắt lại.

Mà nàng, cả đêm không ngủ, cảm giác ẩm áp nơi làn môi chạm qua, dần dần nóng lên. May mắn là hắn ngủ, không nghe thấy tiếng tim nàng đập luống cuống không ngừng.

Lén lút, gò má ửng hồng.

2. Q.1 - Chương 2

Mộ Dung gia có một cặp song sinh.

Nhưng mà, gia chủ chung quy chỉ có thể có một người.

Một người cực tôn, cực quý.

Người còn lại, ắt chính là Ma Mỹ chuyển thể, từ bụng mẹ liền lấy đi một phần chất dinh dưỡng của vị đương gia chủ tử tương lai, nếu không diệt trừ, tương lai chắc chắn sẽ cướp đoạt ngôi vị đương gia, làm hại dòng họ.

Từ xưa đến nay, đều là như vậy.

Gia tộc càng quyền quý, lại càng mê tín. Tạm thời không nói đến có phải là ma thai chuyển thể hay không, nhưng cũng từ một bụng mẹ sinh ra, chỉ kém vài khắc, lại là cách biệt một trời, ai có thể phục? Như vậy chẳng phải là cốt nhục tương tàn? Chẳng phải sẽ khiến gia tộc đại loạn? Có lẽ, đây cũng không hẳn là do căm kỵ từ xưa, chỉ thuần túy là do nhân tính.

Tóm lại, vô luận như thế nào, Mộ Dung thế gia truyền thừa mấy trăm năm, cực thịnh không suy, sớm đã trở thành quy định của gia tộc. Nếu có cặp song sinh, người sinh sau chắc chắn phải bị buộc đá thả xuống sông, để tránh hậu họa.

Mấy trăm năm sau, một cặp song sinh đã phá bỏ tộc quy.

Trưởng tử Mộ Dung Thao làm gia chủ, cả đời nhất định tôn quý, mà thứ tử Mộ Dung Lược, nhờ Mộ Dung phu nhân kiên quyết đấu tranh nên mới không bị buộc đá thả xuống sông. Bị trục xuất hai mươi năm, sau Mộ Dung Thao biết được chân tướng, kiên trì tới đón về.

“Xin lỗi, vi huynh không biết có chuyện này, vô duyên vô cớ khiến người chịu khổ hai mươi năm.”

Chia lìa sau hai mươi năm, vào ngày gặp lại, Mộ Dung Thao tự mình đến nói với hắn như vậy, mang theo nhàn nhạt xót xa, còn có ngượng ý.

Nhìn khuôn mặt trước mắt giống hệt khuôn mặt của chính mình, lại nghe nói từng cùng hắn vô cùng thân mật, cùng nhau ở chung trong bụng mẹ. Kỳ thật, hắn một chút cảm giác cũng đều không có, ở lại nơi này, hay đưa hắn trở về gia tộc đã trục xuất hắn đi, hoàn toàn không có gì khác biệt.

Hai mươi năm gian khổ này, sinh thần mỗi một năm, hắn đều chờ mong, không cầu gì khác, thăm nghĩ người thân còn nhớ rõ hắn, sẽ đến cùng hắn ăn một bát mì trường thọ. Như vậy cũng là đủ rồi, không cầu gì khác.

Một năm lại một năm, mì trường thọ đều đợi đến lạnh ngắt. Ngọn lửa chờ mong trong tâm kia, cũng mỗi năm một lạnh, nguội tắt.

Hiện giờ mới đến, còn để làm gì?

Mộ Dung Thao thẹn ở trong lòng, hôm qua, trong trang từ trên xuống dưới đều chúc mừng sinh thần lần thứ hai mươi của hắn, rượu ngon giao hảo, cả căn phòng đều là không khí vui mừng. Vậy mà đệ đệ đồng bào của hắn, lại chỉ một mình ăn bát mì trường thọ, một câu chúc mừng của người khác cũng không có. Nếu không phải do ông chú uống say lỡ miệng, thì đến nay hắn vẫn không biết cái gì.

Hiện tại đối mặt với đệ đệ không lên tiếng, lạnh lùng chỉ trích, hắn một câu cũng không thể biện hộ cho chính mình. Cũng không nghĩ nhiều, liền nâng bát mì trường thọ lạnh đi sau một đêm, một ngụm ăn nó.

“Ta không chúc đệ hàng năm đều như hôm nay, mọi thứ trước hôm nay hết thảy đều không đáng giá để nhớ lại. Tương lai của đệ, từ ngày mai bắt đầu, ta hướng đệ thề, từ nay về sau, Mộ Dung Thao ta có, thì đệ cũng sẽ có.”

Không ngờ hắn lại nói như vậy, Mộ Dung Lược giật mình.

Hành vi rõ ràng của hắn, những câu nói chân thành đã động đến hắn. Cuối cùng hắn im lặng cho phép, theo trở về Mộ Dung Trang.

Sau khi quyết định, Mộ Dung Thao là muốn đem Tây Uyển chuẩn bị hảo, từ nay liền thuộc về sở hữu của hắn. Nhưng hắn lại lạnh lùng hỏi một câu: “Vì sao ngươi đông, mà ta lại tây?”

Chỉ vì đông là chủ, bao nhiêu đời gia chủ, đều ở Đông Uyển.

Cho nên, vẫn là có sai biệt, không phải sao? Bất quá, ngoài miệng nói khiến người động lòng vậy thôi, sao có thể nói không khác biệt?

Người hầu tùy thân nghe thế, sắc mặt mọi người thay đổi liên tục, chỉ có Mộ Dung Thao vẫn bất động thanh sắc, chợt cười, nói: “Cũng phải, ta nguyên là muốn cho đệ có sân của chính mình, nhưng giờ nghĩ lại, chia cách như thế, qua lại cũng bất tiện. Nếu không, đệ liền ở Đông Uyển cùng với ta, huynh đệ chia lìa nhiều năm, ta cũng muốn hảo hảo bồi dưỡng tình cảm cùng đệ.”

Một đường tới nay, hắn khắp nơi đều gây khó dễ, Mộ Dung Thao lại tựa hồ không sao cả, vô cùng bao dung, sủng ái, giống như bù đắp oan khuất cho hắn, chỉ coi là tiểu nam hài nháo loạn, trấn an một chút là được.

Hắn thừa nhận, lúc ban đầu là do ác ý ở trong lòng, đối với người này, hắn một chút cảm giác cũng không có, nếu có thể kéo cái bộ mặt giả vờ hiền từ kia xuống, cũng là một khoái ý.

Cho đến sau này, lại thành quán tính.

Dù sao, hắn cũng chính là mầm tai họa, đã bị nhận định từ khi sinh ra một khắc kia, như vậy cần gì phải vất vả xoay chuyển cái gì, nếu đã là như vậy thì cứ để như vậy.

Nhiều nhất thì là bị đuổi ra khỏi Mộ Dung trang, một hồi là lúc mới sinh, hai hồi là lúc trưởng thành, hắn đã không còn là đứa nhỏ, trời đất bao la, không phải không có nơi cho hắn nương thân.

Hắn biết, từ trên xuống dưới phủ không chào đón hắn bao nhiêu, càng trung thành và tận tâm với Mộ Dung Thao thì càng khó chịu khi nhìn hắn náo loạn khắp nơi. Tựa như nữ tử luôn yên lặng đi theo sau Mộ Dung Thao.

Nàng chán ghét hắn, cực kỳ chán ghét, hắn biết.

Mỗi khi hắn đến gây khó dễ, mi tâm nàng lại nhăn, lại ngại Mộ Dung Thao đã tuyên cáo một câu “Gặp Lược cũng chính là gặp ta, nếu còn coi ta là chủ tử, thì không được có nửa điểm bất kính với hắn” mới thủy chung ẩn nhẫn, một câu cũng không nói.

Một tháng đầu, hắn cùng với Mộ Dung Thao ngồi cùng một bàn mà ăn, nằm cùng giường mà ngủ, giống như lời thề ban đầu. Mộ Dung Thao có, hắn cũng sẽ có, bất kỳ chuyện gì, chỉ cần hắn mở miệng, Mộ Dung Thao chưa từng cự tuyệt hắn.

Một ngày, hắn nhàm chán, đi dạo lung tung trong nội uyển, ngang qua phòng nghị sự, lơ đãng nghe thấy nội dung nói chuyện bên trong giữa vài tên quan sự cùng Mộ Dung Thao.

Các quan sự ẩn nhẫn đã lâu, cuối cùng cũng lớn mật gián ngôn. Bọn họ vô cùng ăn ý, đối với việc Mộ Dung Thao vô cùng dung túng hành vi đòi hỏi vô độ của đệ đệ cảm thấy không ổn, càng sợ người nọ không có trung thực, có ý đoạt lấy.

Mộ Dung Thao cười trừ: “Thì sao? Toàn bộ Mộ Dung gia, vốn cũng là của đệ ấy, ta lại độc chiếm hai mươi năm, đệ ấy nếu thực sự muốn đoạt lấy, chỉ cần một câu, ta cũng không phải không đưa được.”

Ai hiềm lạ?

Người người đều cho rằng chủ vị Mộ Dung gia là tốt lắm sao? Hắn ngay từ đầu, đã không để ở trong mắt, cái nhà này không cần hắn, hắn cũng không hiềm lạ, chỉ khó cho đàn trung bộc, ngày ngày phải phòng ăn trộm, uống làm tiểu nhân.

Hắn lạnh lùng xả môi, chân bước đi, lơ đãng nhìn thấy một đôi mắt lạnh.

A, là hắn sơ sót, có Mộ Dung Thao, làm sao không có nàng đâu!

“Người là thật lòng dối đãi với người.”

Từ khi hấn tiến tới Mộ Dung trang đến nay, từ khi chủ tử một câu nói rõ, nàng liền chưa từng nói lên về hấn một câu. Cuối cùng cũng đã mở miệng.

Hảo ột trung tâm vì chủ.

Hấn không phải là không biết, ánh mắt nàng nhìn hấn thủy chung đều là cẩn thận xem xét, nếu hấn không có tâm khác, nàng cũng sẽ không làm hấn khó xử.

“Đa tạ đã nhắc nhở, một cái lợi thế tốt như vậy.”

Nàng nhúu mày, liếc hấn một cái coi như là có, cuối cùng mím môi lại, an tĩnh đứng thủ ở ngoài, không muốn nhiều lời.

Thật không thú vị.

“Có muốn đánh cuộc hay không? Nếu ta thật muốn giở trò xấu đối với hấn, ngay cả ngươi cũng sẽ không đề phòng được?” Nàng không để ý đến hấn, hấn càng muốn kích nàng, người xấu xa làm việc, chỉ bằng khoái ý, không cần lý do.

Nữ tử văn phong bất động, nhìn không chớp mắt.

Nhưng vào lúc này, trong phòng truyền ra âm thanh trong sáng của Mộ Dung Thao: “Lược, là đệ sao? Sao không tiến vào?”

Hấn phiệt môi, ném cho nàng một ánh mắt “Xem, cơ hội không phải đến rồi sao?” chột lên tiếng trả lời. “Là ta”

Mặt mày nàng lập tức động, đi theo vào.

Mộ Dung Lược cười thầm, nhìn bọn họ như là lâm phải đại địch, bộ dáng căng thẳng, hấn cảm thấy vô cùng thú vị, tận lực nói: “Ta ở đây có tiện hay không?”

“Nào có cái gì mà không tiện, đến, ngồi ở đây, đệ cũng nên quen thuộc sự nghiệp ở trong nhà, khi nào có hứng thú, thì nói với ta.”

“Gia chủ—”

Mộ Dung Thao đảo mắt lạnh qua, uy nghi tự sinh, phía dưới không dám phát ra âm thanh nào nữa.

Hấn nghe lời bước đến, bước qua mấy bậc cầu thang, hướng lên vị trí chủ vị, nhìn thần sắc đám người phía dưới cùng đồ vật xung quanh, đánh giá.

Hấn giống như vô tình nhìn về hướng chồng sách, cùng với sổ sách của các sản nghiệp, cả chỉ thị chờ phê chuẩn, tình hình chung của buôn bán.

“Học một ít, đây cũng là trách nhiệm của đệ.”

Hấn hừ hừ: “Nguyên lai ngươi muốn ta trở về, thật là không có hảo tâm.” Người nào đó chính là bối lông tìm vết.

Mộ Dung Thao bật cười. “Nói linh tinh cái gì!” Đệ đệ nếu không muốn, thì sẽ không ép buộc.

Ngay từ đầu chỉ muốn chơi đùa, muốn xem mặt bọn họ xanh mét, lâu rồi lại chán, lười nhìn mấy người đó dè dặt cẩn trọng, lời nói cũng trở nên dứt khoát, muốn trở về ngủ. Khiến cho Mộ Dung Thao nhanh chóng xử lý tốt sự tình cũng trở về phòng nghỉ.

Âm thanh nhỏ nhẹ ở bên tai, đem tấm chăn ấm áp phủ lên trên cơ thể, mang theo nụ cười thương tiếc: “Không khác gì đứa nhỏ.”

Dừng một chút, lại nghe Mộ Dung Thao nói: “Ta thật không phải không hiểu các ngươi là lo lắng cái gì, nhưng... đệ ấy chỉ còn ta, cốt nhục tương thân, nếu ta không chiếu cố cho đệ ấy, thì ai có thể? Cho dù, tương lai đúng như lời các ngươi nói, cắt thịt uy hổ, chết ở trong tay đệ ấy, ta cũng sẽ không oán.”

Lời nói ôn nhu lọt vào tai, tim hấn cứng lại, không hiểu chưa xót ở đâu nhảy lên mũi.

Trừ bỏ nhũ mầu ở trong kí ức thuở nhỏ, không có người nào quan tâm đến hấn, hỏi hấn một tiếng: Có lạnh hay không? Có đói bụng hay không? Có...

Cố tình, người này luôn làm như vậy.

Vì sao lại là Mộ Dung Thao? Là người mà hấn quyết tâm hận đến chết.

Từ sau khi trở về Mộ Dung gia, trong đầu hấn bắt đầu xuất hiện hồi hận.

Có lẽ, không trở lại có vẻ tốt hơn, như vậy thì không cần phải do dự cùng rối rắm ở giữa yêu và hận, mâu thuẫn đau đớn, đã yêu, nhưng lại oán— nếu trên đời không có Mộ Dung Thao, thì thật tốt...

Trong nháy mắt, hơn tháng đã qua...

Thương tích trên người đã không còn ngại, đùi phải đã dần dần bình phục, vết thương ở ngực cũng khép miệng, đều là nhờ Mạc Nhạn Hồi dốc lòng chăm sóc từng li từng tí.

Sau khi có thể xuống giường đi lại, hấn dưỡng thành thói quen, mỗi ngày sau giờ Ngọ đều đi lại trong vườn hít thở không khí. Cái nữ tử bọc chùng cùng cố chấp vào thời điểm này mới có thể an phận để mặc cho hấn ôm.

Nghĩ đến điều này, bờ môi xuất hiện một ít nét cười nhợt nhạt.

Người kia, mỗi khi bị hấn kéo lên giường cộng tẩm, phải dùng quyền uy của chủ tử ra lệnh không cho phép nàng rời đi. Thần thái lúc đó của đầu gối thực khôi hài, khiến hấn gần đây không nỡ buông tha cho tiểu lạc thú này, một lần lại một lần, dù sao cũng là nhuyễn ngọc ôn hương, một đêm ngủ ngon, ưu việt đều là hấn chiếm.

Có chút mệt mỏi tựa vào trong đình, nhưng vẫn chưa thấy thân ảnh xuất hiện cố định mỗi ngày. Hấn không khỏi sinh ra tia nghi hoặc.

Trên cơ bản, nàng sẽ không cách hấn quá xa, nếu muốn xử lý chuyện khác, cũng sẽ nhanh đi chóng về, đem an nguy của hấn so với bất kì thứ gì đều trọng yếu. Một buổi sáng mà vẫn không thấy bóng người thì đó là chuyện cực kì khác thường.

Càng miễn bàn... giờ phút này nàng sớm đã nên đem thuốc đến. Nói cái gì mà thương cân động cốt một trăm thiên, nói cách khác, một trăm ngày này hấn đều để cho nàng tẩm bổ như vậy, dưỡng sức khỏe trở lại như ngày xưa.

Tùy tay chộp một tỳ nữ lại hỏi, đối phương ấp úng, nói không ra nguyên do.

Thẳng đến khi hỏi đến người thứ ba, trong lòng liền biết là tình thế không tầm thường.

“Các ngươi có phải không còn coi ta là chủ tử! Nói thật!” Giọng nói trầm thấp vừa quát lên, tỳ nữ liền sợ đến mức cái gì cũng khai ra hết.

“Các trưởng lão... ở... ở.... nghĩa sảnh.... luận xử tội lỗi của biểu tiểu thư...”

“Tội lỗi?” Nhạn Hồi thì có cái tội lỗi quý gì!

Hấn lập tức đến nghĩa sảnh. Đó là nơi trừng phạt trọng tội, thật sự là rất giỏi, đối phó với một tiểu cô nương cũng phải dùng đến cả nơi này để biểu diễn.

Lòng hấn nóng như lửa đốt, động tác nhanh hơn, chân bị thương vẫn chưa lành lập tức ầm ầm đau, nhưng hấn không dám trì hoãn một khắc, chỉ sợ chậm một bước, Nhạn Hồi sẽ bị ép buộc không ra hình người.

“Mạc Nhạn Hồi, ngươi cũng biết tội?”

Là giọng nói của Nhị thúc công.

“Nhạn Hồi biết tội.” Hấn vừa tiến vào trong sảnh, tựa vào khung cửa, dưới chân đã đau đến mất dần tri giác, đem toàn bộ sức lực ra mới miễn cưỡng chống đỡ, không muốn làm mất đi uy nghi của gia chủ.

Âm thầm điều hòa hơi thở, nhìn nữ tử đang quỳ bất động ở giữa sảnh. “Nhạn Hồi, đến đây!”

Đầu ngón tay nàng giật giật, nhưng lại nhanh chóng phục hồi tư thế, quỳ bất động.

“Nhạh Hòih, lại đây!”

“Giả chủ, ngài không thể lại che chở cho nàng. Mạc Nhạh Hòih phạm đến sai lầm này, nếu không chịu sự trừng phạt, thì chỉ có thể trục xuất ra khỏi trang. Bằng không, hạ nhân bên dưới làm sao có thể tâm phục?”

Trục xuất ra khỏi trang? Cái lão già này uy hiếp nàng như vậy sao? Khó trách nàng ngay cả lời của hắn cũng không nghe theo.

Trong lòng hắn hiểu được, tuy là giả chủ tôn quý, cũng phải nghe theo tộc quy, không được phép có lòng thiên vị, để tránh mù quáng tin nhầm người mà thành tai vạ. Đó là giáo huấn qua tấm gương của nhà Ân, đến nỗi tộc quy vững chãi như núi, khó có thể lay động, như vậy mới có thể cổ thủ cho Mộ Dung thể giả mấy trăm năm hưng thịnh không suy.

Khi tiếp nhận chủ vị, Mộ Dung Thao cố ý hủy bỏ hình phạt quá mức khắc nghiệt, nhưng đấu tranh đến cuối cùng cũng không có kết quả. Trong lòng hắn cũng biết, lo lắng cho Nhạh Hòih, nhưng cũng phải đem tộc quy ra mới có thể khiến cho người ta tâm phục khẩu phục, nếu cứ mù quáng đấu tranh thì sẽ không có kết quả.

“Như vậy, Nhạh Hòih phạm tội gì?”

“Hộ chủ bắt lực, khiến cho tính mạng giả chủ bị đe dọa, theo quy tộc, tự nhiên là nhận 50 trọng phạt, nghiêm trị không tha.”

Hảo một câu hộ chủ bắt lực! Nhạh Hòih vì Mộ Dung giả vào sinh ra tử, lúc đó mấy lão già các người đang làm cái gì? Ngồi uống trà ngon, đếm ngân phiếu! Xảy ra chuyện thì đòi “luận xử”, đem bím tóc của người khác lôi ra đánh, hay cho lão còn ngồi ở trên ghế nói chuyện.

“Năm mươi trọng? Nữ nhân như nàng làm sao có thể chịu đựng được? Không chết cũng mất nửa mạng, Nhị thúc công, không thể thương lượng hay sao?”

“Tộc quy như núi, giả chủ vạn vạn không thể vì tư.”

“Cũng phải.” Khóe miệng của hắn phỉếm cười, đi một bước vào phòng, đảo mắt qua một loạt hình cụ, cầm lấy một thanh kiếm lưỡi mỏng. “Ta cũng muốn xem, lấy tiền của chung nhét vào túi tiền riêng, phẩm hạnh không tốt, nhẹ thì đoạn chỉ, nặng thì đoạn chưởng. Có phải hay không, Nhị thúc công?”

“.....Phải.” Lão nhân cảm thấy cả kinh, mồ hôi lạnh liên tục chảy xuống.

Năm đó, Mộ Dung Thao đối với khuyết điểm như thế, từng có kiên quyết không buông tha?

Không có, thậm chí còn giải quyết hậu quả thay, sau lại không hề đề cập đến, không để cho người nào biết được.

“Như vậy, nếu ta nói thương tích này là tự bản thân ta gây ra, muốn thủ tư vị dao đâm xuyên tim, vậy thì cùng Nhạh Hòih có quan hệ gì?”

“Này—“ Cho dù có muốn giải vây đi chăng nữa, nói như vậy cũng quá gượng ép, không thể làm cho người ta tâm phục a!

“Không tin?” Được! Hắn lập tức khiến nó trở thành sự thật, mười phần thuyết phục.

Lưỡi dao vừa chuyển, nhanh chóng hướng ngực đâm đến, cho dù động tác của hộ vệ có nhanh như thế nào đi nữa, lưỡi dao cũng đã cắt qua quần áo, chỉ kém thêm một chút là đâm vào da thịt, đủ thấy hắn không phải nháo loạn.

Mọi người đứng đó, kinh hãi đến toàn thân chảy mồ hôi lạnh.

“Các vị trưởng lão, ta kính các người là trưởng bối, nói cho đến cùng, có ai chưa từng phạm qua sai lầm? Tất nhiên là có, mấy năm nay khuyết điểm gì cũng đều có đủ. Giờ ta nói, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, việc này liên cứ như vậy, thế nào?”

Sảnh đường tiếp tục im lặng.

Hảo, hắn coi như là đã đồng ý.

“Còn không mau lại đây! Thật muốn ta đến đó đỡ ngươi lên? Mạc Nhận Hồi, ngươi thật cao giá quá rồi, trong lòng ngươi rốt cuộc còn có chủ tử là ta nữa hay không?”

“Nhận Hồi không dám.”

Người vừa tiến lên, hần liền dựa vào, đem sức nặng toàn thân giao cho nàng. Ở trước mặt nàng, không nên có cái gì mà uy nghi của gia chủ, yếu đuối cũng không có cách nào.

Vai phải nàng trầm xuống, suýt nữa không đứng nổi.

Nghi hoặc liếc nhìn hần một cái, hần lạnh lùng trừng mắt. “Còn không đi!”

Mạc Nhận Hồi không dám hỏi nhiều, yên lặng dìu hần trở về phòng.

Càng nghĩ hần càng tức, nghĩ đến nàng quỳ gối thẳng tắp ở sảnh đường, bên phải một lời, bên trái một câu, khi dễ bức bách, cũng không chịu đến cầu hần che chở. Hảo, nàng giỏi, nàng có cốt khí, còn dám ngỗ nghịch hần, không nghe lời hần nói!

Tâm bốc hỏa, cúi đầu xuống vành tai khéo léo mượt mà, cắn một cái. Nàng bị đau, ngạc nhiên quay đầu, vừa đúng ý hần, không hề khách khí liền hướng đến đôi môi của nàng.

Nàng bị dọa đến kinh hãi, động cũng không thể động.

Thật sự là đầu gối! Hần cười thầm, chỉ giả vờ là cắn cắn bờ môi, cắn, liếm, bỗng mất đi kiểm soát, liền không để cho nàng lùi lại, bừa bãi hôn nàng, ăn nàng.

Nàng ngừng thở, cũng không dám vọng động. Sợ nàng nghẹn thở đến hỏng chính mình, hần buông ra, nhìn gương mặt đỏ ửng của nàng.

Ngứa, tâm loạn. Nàng bất giác cắn môi dưới, trong hơi thở đều là mùi của hần. Đối với nàng, đó là một cảm thụ xa lạ, chưa bao giờ nghĩ tới, có thể cùng hần thân mật như vậy, đầu lưỡi quyến luyến liếm liếm môi dưới, tham lam muốn cảm thụ một ít độ ẩm mà hần lưu lại—

Cử chỉ vô tâm như chọc ghẹo, làm hô hấp của hần cứng lại.

“Mạc Nhận Hồi, đây là ngươi tự tìm!” Nghênh môi, nhiệt liệt hôn sâu.

Không còn giống như vui đùa lúc trước, hần hôn thật sâu, cực triệt để, đầu lưỡi quấn đầu lưỡi, muốn cắn nuốt mỗi một hơi thở của nàng, mỗi một phân ngọt ngào mềm mại.

“Ngươi là của ta, mỗi một tác đều là của ta, người ngoài đừng hòng chạm vào ngươi dù chỉ một chút, ngươi cũng không thể cho phép, sau này chỉ có thể trốn phía sau ta, mấy lão già ấy cứ để ta đối phó, biết chưa?” Hần vừa lòng nhìn đôi môi xinh đẹp sưng đỏ, tất cả đều là ấn ký của hần.

“.....Biết.” Cho nên, đây là trừng phạt vì nàng vừa rồi mới không nghe lời hay sao? Bọn họ tựa hồ— càng lúc càng... là diễn “Tà nịnh chủ tử tiểu hộ vệ” đi, đối với hình tượng quang minh chính trực của hần mà nói, làm cái chuyện này có chút quỷ dị không nói nên lời...

Nửa đêm, ngọn nến đã cháy hết, khi tỉnh lại, xung quanh đều là một mảng đen.

Hô hấp của hần cứng lại, đưa tay lơ đãng chạm vào cơ thể mềm mại, hần dang tay ôm lấy, chậm rãi điều hòa hơi thở.

“Gia chủ?” Quen ngủ không sâu, bảo trì cảnh giác cao độ, cơ hồ là khi hần có động tĩnh, Mạc Nhận Hồi liền tỉnh.

“Không có việc gì, chỉ là miệng vết thương có chút đau, ngươi cứ ngủ đi.”

Nàng vừa nghe xong, muốn đứng dậy cầm đèn soi, thì bị hần kéo lấy cổ tay, toàn thân bị đè xuống dưới. Đôi môi đè xuống hôn triển miên, giống như là tự trấn an điều gì đó, lại giống như tìm kiếm sự an ủi. “Chỉ cần có ngươi ở đây, Nhận Hồi, chỉ cần có ngươi, ta sẽ không đau.”

Hần chưa từng biểu hiện yếu đuối như thế. Thân là người thừa kế của Mộ Dung gia, từ nhỏ liền biết trên người phải mang cái gì, trưởng thành sớm, trầm ổn, cũng không cho phép chính mình yếu đuối, nhưng hần cũng là người, như thế nào lại không mệt mỏi?

Khó có khi hắn để lộ sự yếu đuối, Mạc Nhận Hồi cảm thấy thương tiếc, dang tay ra ôm lấy, dùng cả cơ thể để cho hắn một chút ôn nhu. Mặc dù chỉ là một chút, nhưng không hề giả vờ kiên cường chống đỡ ở trước mặt nàng, như vậy cũng là đủ rồi.

Hắn hôn, đôi môi cẩn thận vuốt ve, lòng bàn tay vòng qua gáy, muốn lấy thêm một chút ấm áp, không ngờ hơi thở càng lúc càng hỗn loạn, tim đập dồn dập.

Nguyên là hắn cũng không muốn làm như thế, nhưng hắn là đánh giá chính mình quá cao, mỹ nhân ở trong lồng ngực, mấy người có thể tự kiềm chế?

Bàn tay to thâm nhập vào bên trong vạt áo, một chương nắm một gò đào no đủ, bờ má chạm vào bờ má, ở bên tai nàng thì thầm. “Nhận Hồi, có được không?”

Được không?

Giọng nói khàn khàn mê người của hắn lay động ở bên tai, mang theo trân trọng.

Nào có gì không được? Từ rất lâu trước kia, ngay cả mạng nàng cũng có thể trao cho hắn, nếu hắn muốn người nàng, có gì mà nàng không đưa được.

“Hảo.”

“Thực sự?” Hắn nhắc nửa người, nhìn xuống nàng. “Là người tự mình đồng ý, sau này đừng có hối hận, nói rằng ta lừa gạt khi dễ người.”

“Sẽ không.” Chỉ cần là hắn, nàng cam tâm tình nguyện.

“Ân.” Hắn cười rạng rỡ, cúi người an tâm ôm.

Đêm dài, hai thân như nóng cháy như lửa dây dưa, tìm kiếm niềm vui nguyên thủy, uất ức cùng tịch mịch đều được hòa tan.

Không gian tối đen, lại không nan ai.

3. Q.1 - Chương 3

“Vì sao cứ phải nhất định tập võ? Cứ ngồi ở trên bàn gậy hạt tính toán không tốt hay sao? Hảo hảo làm một nữ nhân, tội gì biến mình thành một thân thương tích?”

Mạc Nhận Hồi tính tình cực cương quyết, một khi đã quyết định chuyện gì, thì ngay cả Mộ Dung Thao nói gì cũng không chịu thay đổi.

Nguyên nhân là bởi vì năm 15 tuổi, nàng bởi Mộ Dung Thao đi Từ Châu thị sát sản nghiệp, trên đường bị tập kích. Hắn vốn có công phu khá ổn, nhưng lại vì phải bảo vệ nàng, cánh tay liền trúng một kiếm.

Thương thế tuy không nặng, nhưng lúc đó nàng đã lĩnh ngộ, tuy có hộ vệ tùy thân, nhưng nàng là người thân cận với hắn nhất. Người đầu tiên có thể bảo hộ an toàn hắn chỉ có nàng, ít nhất, cũng đừng làm gánh nặng của hắn.

Từ đó, nàng quyết tâm tập võ.

Không cần giỏi, nhưng ít nhất phải chống đỡ được một thời gian, cho đến khi cứu viện đến.

Đoạn thời gian kia thật khổ, tập võ hao đi hơn phân nửa thể lực. Trên người lúc nào cũng có thương tích, lại còn phải học kinh thương, cố gắng học hỏi những kiến thức mà hắn dạy dỗ. Mỗi ngày chỉ có thể ngủ hai canh giờ. Toàn thân đau đớn nhưng không dám kêu khổ, cắn răng chống đỡ.

Sau đó qua mấy tháng, bọn họ ở trên đường lại bị tập kích, hộ vệ bị người khác tính kế, ly khai, nàng mới tập võ sơ sơ, chống đỡ không được, qua lần giáo huấn trước, nàng từng tự nói với mình sẽ không bao giờ để hắn vì bảo hộ nàng mà bị thương.

Lần này, người bị thương là nàng.

Lưỡi dao có độc, đại phu ở trong hiệu thuốc nói thiếu thuốc dẫn.

Thuốc dẫn kia, là giọt máu của đồng tử.

“Để ta.” Mộ Dung Thao không hề chần chờ, đưa cách tay ra.

Cứ 15 ngày lại một lần, phải tròn một năm. Cũng vì vậy, nam tử hoàn mỹ không chệ vào đâu được, cánh tay phải vì nàng mà lưu lại sẹo, còn phải tự thủ một năm.

Nàng làm sao có thể gánh vác được ân nghĩa sâu nặng như vậy?

Về sau nàng thường nghĩ, rốt cuộc biến chuyển ra sao, nàng lại khẳng khái một mực, từ nay ngoài hấn, trong lòng không thể có thêm được một thứ gì khác. Có lẽ, là vì ngày hôm đó, khuôn mặt hấn kiên định, nói: “Người bị thương là vì ta, ta cố gắng một ít thuốc dẫn cũng là chuyện đương nhiên.”

Sáng sớm tỉnh lại, bên cạnh đã không còn thấy thiên hạ âu yếm ôn tồn đêm qua.

Vô luận là hấn thức dậy sớm thế nào, nàng vĩnh viễn đều có thể rời khỏi giường trước hấn. Lúc nào cũng khắc thủ chừng mực, không để cho chính mình phóng túng. Nếu không có mệnh lệnh của hấn, không biết được liệu nàng có thể “thị tử”, ngủ chung cùng mình...

Ngực nhức nhối... giận... buồn...

Hấn đứng dậy, đẩy cửa sổ ra, cái người hôm nay thức dậy sớm lại đang ở bên ngoài phòng luyện kiếm.

Bây giờ mỗi ngày hấn đều phải nghỉ ngơi, bởi vì liên quan đến an nguy của hấn, nàng không cho phép chính mình buông lỏng.

Luyện kiếm xong, mồ hôi thấm ướt quần áo, chảy xuống cái cổ duyên dáng, vạt áo khẽ mở, mơ hồ còn có thể thấy được ngân tích như ẩn như hiện hấn lưu lại đêm qua, cùng với khe rãnh đường cong tuyết nõn kia—

Hạ phúc của hấn liền căng thẳng.

Đây là sân của hấn, ngày thường nếu hấn không cho gọi thì không ai được phép ra vào. Bằng không, nàng sợ ý như vậy, để cho người khác nhìn thấy màn xuân sắc phong tình này, là tuyệt đối không thể!

Ước chừng một khắc qua đi, nữ nhân không biết sống chết kia đã trở lại, mang theo nước ấm. Tựa như ngày thường, cúi người hạ lễ, sau đó mới đem chiếc khăn thấm nước ấm hầu hạ hấn rửa mặt, thay quần áo.

Hấn nhìn mà uất ức. Giường cũng đã nằm lên, lúc này nàng còn giữ chừng mực cái gì?

Cầm tức, hấn lấy tay kéo nàng, hướng xuống đôi môi vừa cắn vừa mút, ý định làm đau môi của nàng, lưu lại mấy dấu răng.

Nguyên là muốn trả thù, nhưng thân hình mềm mại của nàng lại khiến hấn nổi lên phản ứng.

Nàng vừa mới tắm qua, trên người còn có hương thơm nhàn nhạt. Hấn chôn mặt ở càn cổ, trầm mê ngửi.

Thực không ổn, nàng làm cho hấn không cách nào khống chế mà mê luyện thân thể của nàng.

Cứ cho sắc trời đã sáng, hấn cũng không quan tâm, một tay tham lam phủ xuống, có khát vọng ôn lại tư vị mất hồn mà cơ thể này cho hấn.

“Đừng—” Nàng còn có một tia lý trí, cảm thấy sự tình tựa hồ không tốt lắm, hướng chi... hướng chi thân thể của hấn...

“Đừng cự tuyệt.” Hấn bất chấp, cởi áo, vội vàng cởi tiết khó, nâng đùi ngọc của nàng lên, vội vàng đâm vào nơi ấm áp kia thật sâu.

“A!” Nàng kinh hô, đem mặt chôn ở chỗ hấn, nhỏ giọng thì thầm. “Đau—”

Bộ dáng yếu thế hiếm có này lấy lòng hấn.

Còn không phải? Nữ nhân gia vẫn nên nhu nhược một chút, mềm mại một chút, cần gì lúc nào cũng quật cường chống đỡ, đối với nam nhân như vậy đều vô dụng.

“Được, được, là do ta quá mau.” Hần trấn an, dỗ nàng hai câu, hôn lên lệ dung của nàng. “Ai bảo người chọc giận ta.”

“Ta— “ khi nào?

Chuyện đáng giận nhất ở trên đời là, người làm chuyện khiến người khác phát điên, sau lại bày ra một vẻ mặt vô tội, hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Mạc Nhận Hồi nàng chính là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Chôn sâu ở trong âm huyết của nàng, giật giật, trừng mắt nhìn nàng. “Là tính tình ta không tốt, làm sao?”

Bàn tay mềm mại nâng lên, xoa gương mặt uất ức của hắn. Nàng nhắc người lên hôn hắn, chớp mũi chạm chớp mũi, thân mật nói: “Ta ăn nói vụng về, người đừng tức giận—“

Giai nhân trấn an, cơn tức lập tức tiêu tan, hắn thực cảm thấy mình vô dụng.

Hừ hừ, không cam lòng, lại muốn có được càng nhiều nhu tình mật ý, nhìn nàng không tự chủ được nhếch lên khóe môi.

Nàng— nở nụ cười.

Tuy rằng cực lãnh đạm, nhưng những năm gần đây, duy nhất lần này thấy nàng nhếch môi lộ ra nụ cười.

Hắn nở nụ cười, như có được tất cả trân quý trên đời, từ từ nổi lên khoái ý, hạ thân liên tục luật động.

Nàng nhíu mày, hai tay gắt gao nắm ở khung cửa sổ, hơi thở hỗn hển, giống như là ẩn nhẫn điều gì đó.

“Kêu lên đi, ta muốn nghe thấy tiếng của người.”

“Người.... a.... chủ... ân...”

“Ta họ gì, còn phải nhắc nhở người sao?” Trực tiếp cầm lấy hai tay nắm chặt lấy khung cửa sổ đến mức đốt ngón tay trắng bệch của nàng đem đặt ở trên vai, giọng nói trầm nhẹ mỉa mai hoặc, dụ nàng nói ra khỏi miệng.

“Mộ Dung...” Nắm chặt hai tay, âm thanh kia truyền đến tai hắn, cực nhạy, cực mỉa.

“Thật ngoan... Tiểu Thập Nhi của ta.” Ôm chặt lấy cái eo nhỏ, tăng thêm chút lực đạo, khiến nàng không thể chống đỡ được, âm thanh yêu kiều kêu lên.

“Mộ Dung... Mộ Dung...”

Xem... lúc này không phải là kêu lên sao.

Hắn cười nói: “Ôm ta, ngã ta cũng mặc kệ.”

Trong nháy mắt, nàng không khống chế được cào tấm lưng của hắn, hắn là sẽ lưu lại vết, bất quá, hắn không định nói cho nàng biết.

Vui một hồi, hắn tựa vào vai của nàng, điều hòa hơi thở.

Cổ nhân nói không sai, chết dưới hoa mẫu đơn, cũng cam nguyện. Hắn lại chẳng quan tâm cái gì, khi xúc động lên thì cái gì cũng không quản, thương thế không chịu nổi ép buộc, ẩn ẩn đau.

“Làm sao vậy?”

Nữ nhân này! Có thể dùng sâu sắc như vậy hay không?

“Không có việc gì!” Hắn cứng rắn trả lời. Là nam nhân chết cũng không thể thừa nhận! Cùng vui với mỹ nhân đến mức mềm cả chân, truyền ra ngoài còn không phải là không muốn sống?

Không biết là nàng thật phát hiện ra, hay chỉ đơn thuần là cử chỉ thân mật, đôi bàn tay chặt chẽ ôm lấy hông của hắn, giảm đi gánh nặng ở trên đùi.

Hắn cười khẽ, cắn gáy của nàng, thấp giọng gọi: “Nhận Hồi... Nhận Hồi... Nhận Hồi đáng yêu tri kỷ của ta...”

Cần cổ bị cắn tê tê, nàng sợ ngứa rứt lại, sợ hấn ôm ôm thân ái, một lát nữa lại... “Người... người không thể lại...” Ánh mắt trừng hấn mềm nhẹ vô lực, ba phần cũng không giống với cảnh cáo, bảy phần lại giống với hờn dỗi.

“Yên tâm.” Hấn cũng không muốn ở trước mặt nàng mà mềm chân, khiến nàng chê cười cả đời.

“Người cũng biết tác phong của ta là gì, đừng giả ngu.”

“Ta, ta chỉ là.....” Chờ mong cả đời, cũng không cho rằng sẽ có được, nhưng đột nhiên có một ngày, hoàn toàn nằm ở trong lòng bàn tay, ngược lại chậm chạp không dám nhận lấy. Là sợ khi nắm lại bàn tay lại phát hiện vẫn là công dã tràng? Hay vẫn là tự hỏi chính mình, những thứ có được này từ đâu mà đến?

Mấy năm này, theo thói quen nhìn lên, cũng không dám dùng tay chạm vào. Nam nhân quá mức hoàn mỹ kia, là thánh địa kính yêu tối thiêng liêng nhất ở trong lòng, nàng làm sao có thể, làm sao dám?

“Người cũng biết rõ ta, ta lại là người thế nào, sẽ không đụng đến người ở bên cạnh. Huống chi, người đã bao giờ thấy ta đắm chìm trong nữ sắc? Nhận Hồi, nếu miệng người lại nhét đầy chùng mực, không chỉ là bôi nhọ chủ ý của ta, cũng là tự nhục nhã bản thân, nghe hiểu không?”

“.....Ân.”

Nghe được nàng nhận lời, lúc này mới vừa lòng lùi cơ thể lại, để cho nàng rời khỏi cửa sổ.

Không có chỗ dựa, dưới chân hấn liền mềm nhũn, cánh tay mềm mại kia lập tức đổ lỵ, đưa hấn dìu về phía giường..... Ai..... cái này, thật không còn mặt mũi làm người.

“Trên đầu chữ sắc là một cây đao, lần tới đừng có tiếp tục phóng túng như thế.” Lại vắt chiếc khăn nóng lau người sạch sẽ cho hấn lần nữa, miệng nhẹ giọng nhắc đi nhắc lại.

Giáo huấn hấn?

Hấn chau chau mày, lấy tay kéo nàng xuống, thân mật: “Cho dù người là độc, ta cũng cam tâm tình nguyện uống.”

Nàng nhu thuận, nằm ở trong lòng hấn, một lúc lâu cũng không ai tiếp tục nói nữa.

“Nhận Hồi...”

“Ân?”

“Người như thế nào xác định là ta?” Mộ Dung gia có cặp song sinh, tướng mạo không có mấy điểm khác biệt, ngay cả nhũ mẫu từ nhỏ cùng lớn lên cũng không nhận ra, nàng lại lấy tự tin từ đâu đến?

“Các người..... không giống nhau.” Nàng không thể nói rõ ràng nguyên nhân chính xác, chỉ biết là, mình sẽ không nhận sai nam tử ở trong tâm. Vì sự tác động của hấn, tim đập dồn dập không ngừng là minh chứng hữu lực nhất.

Nàng yêu, cho tới bây giờ cũng không phải là một khuôn mặt.

“Luôn luôn phải có căn cứ gì chứ, bằng không làm sao thuyết phục được nhóm ông chú khó chơi lại ngoan cố kia?”

“Cái này.” Tay mềm lại xoa chỗ gần khuỷu tay phải, một vết sẹo ước chừng ngón út, vì nàng mà lưu lại, là chứng minh hữu lực nhất chỉ có ở Mộ Dung Thao.

“Vạn nhất.....sai lầm thì sao?”

“Sẽ không!”

“Ta nói là vạn nhất, người..... sẽ làm gì bây giờ?” Kỳ thực không có cách nào hỏi rằng – chúng ta phải làm sao?

“Ta chấp nhận.”

“Người cho dù có hối hận, cũng sẽ không cho người đi.” Kiên quyết không buông tay.

“Ân.” Không cần như thế, nàng cũng sẽ không đi, hấn ở ngay chỗ này, nàng còn có thể đi đâu?

Ngón tay nàng đáp lại đôi bàn tay, gò má chạm gò má, trộm một chút ôn tồn.

Mộ Dung trang chiếm hơn mười khoảnh, bao năm qua tới nay, Mộ Dung tộc ở đây khai chi tán diệp, vinh thịnh mấy trăm năm, tựa như thôn trang nhỏ tuyệt thế độc lập, biệt viện ở giữa Mộ Dung phủ là nơi ở của gia chủ nhiều đời.

Lúc ban đầu, là từ rất lâu rất lâu trước kia, nữ nhi Mộ Dung gia từng vào cung làm phi, sau đó chấp chương hậu cung, trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Vì thế, Mộ Dung gia liền từ đó nước dâng thuyền lên, dùng ý chí làm gốc ban đầu, hơn nữa còn có kiến thức kinh thương vô hạn, từ đó từng bước từng bước ở thành môn quy như hiện nay.

Mộ Dung gia một nhà bao quát đại kế dân sinh, giao tiếp nhiều mặt, cho đến ngày nay, nghiêm nhiên đã trở thành chủ mạch cho nền kinh thương vùng Hoài Nam. Hàng năm đến lúc đều cống hiến đầy đủ cho quốc khố, quan viên địa phương cũng kiêng kị vài ba phần.

Giống như một gốc cây đại thụ trăm năm, thân cây cung cấp chất dinh dưỡng cố gắng khai chi tán diệp, lớn mạnh đến mức đậm chận một cái cũng có thể khiến cho nền kinh thương của quốc gia bị rung chuyển.

Nhưng, càng về sau, ai lại không muốn làm cái thân cây kia? Ai mà trung thực, tình nguyện hầu hạ người khác? Chỉ cách có vài cái bụng lại có thể khác biệt như thế?

Những năm gần đây, Mạc Nhận Hồi thủy chung nơm nớp lo sợ, một lát cũng không dám lơ lỏng, chính vì nàng hiểu rõ, chỉ cần hơi vô ý, Mộ Dung Thao có thể ngay cả xương cốt cũng không còn.

Người muốn hấn chết, nhiều lắm, rất nhiều, nếu thực xảy ra chuyện, hung thủ là ai đều không thể nói được.

Lúc trước khi gặp chuyện không may, Mộ Dung Thao từng điều nàng đến vùng Lãnh Châu tiếp tế, người gặp thiên tai, hấn chỉ có thể tìm người đáng tin cậy nhất, tin tưởng phẩm hạnh của nàng. Chỉ sợ chủ sự bên trung gian kiếm lời nhét vào túi riêng, nạn dân liền bị ăn ít đi vài bát cơm.

Nàng nguyên là thấy không ổn, mấy năm nay nàng chưa từng rời xa hấn như vậy. Nhưng lại không thể làm trái mệnh lệnh của hấn, vừa rời đi, liền xảy ra chuyện.

Nàng chân trước vừa mới bước ra khỏi cửa thành, không đến nửa ngày sau liền thấy người trong trang giục ngựa đến truyền tin tức, vội vàng chạy về, hấn đã một thân trọng thương, bị đưa về phủ.

Nghe nói, khi thuyền khởi hành, hấn với Mộ Dung Lược cùng nhau đi, trên đường lại phát sinh việc ngoài ý muốn, chỉ tìm được hấn bị rơi xuống ở triền núi. Còn Mộ Dung Lược cho đến nay không biết rơi xuống đâu, sinh tử khó dò.

Các trưởng lão lập tức triệu nàng trở về, là vì muốn xác nhận thân phận.

Trên người hấn có ấn tín của Mộ Dung Thao, còn có túi gấm nhỏ từ nhỏ chưa từng rời khỏi người. Có vật chứng, nhưng vẫn không đủ, nên lập tức gọi về, vì nàng cùng hấn ngày đêm đều ở chung, cũng là thân tín nhất của Mộ Dung Thao, một câu của nàng, hết sức có phân lượng.

“Hấn chính là— gia chủ.”

Một câu, từ nay hết thấy đều đã được định, không có một người nào nghi kỵ.

Sau này, nàng trái lo phải nghĩ, như vậy không khỏi quá mức trùng hợp, cực kì giống âm mưu được tỉ mỉ bày ra. Chủ mưu là ai, nàng đến nay vẫn đang tra, nếu tra không được chân tướng, nàng thật sự có lỗi với Mộ Dung Thao.

“Vẫn là chưa tra được nơi nào Mộ Dung Lược ở đâu sao?”

Mộ Dung gia có mật thám tinh anh, đi theo Mộ Dung Thao kinh thương mấy năm nay, biết rất rõ những chuyện sáng tối, hôm nay không biết, ngày mai ăn rủi ro tiềm ẩn chính là mình.

Mấy năm nay mật thám điều tra sự việc, vô luận lớn nhỏ, chưa bao giờ có sai lầm, nhưng sự việc phát sinh đã được hơn một tháng, lại không hề có thu hoạch gì, này—

Nàng nhú mày, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

“Biểu tiểu thư—”

Tả hộ vệ muốn nói lại thôi, đổi lấy cái nhìn của nàng. “Chuyện gì?”

Tả, hữu hộ vệ là tùy tùng cho Mộ Dung Thao còn lâu hơn so với nàng, đoạn thời gian hấn dưỡng thương này, hai hộ vệ này là người duy nhất có thể tin tưởng, là người có thể hiểu rõ tình thế.

“Người hiện thời ở trong phủ thật sự là gia chủ?”

“Thế nào? Người phát hiện có điều gì khác thường?”

“Không, không có. Chỉ là phòng vạ nhất.”

“Là hấn, chuyện đây không cần đa tâm. Về phần Mộ Dung Lực mất tích— nói mật thám tiếp tục điều tra, một khi tra ra cái gì, dù cho rất nhỏ cũng phải báo lại.”

“Vâng.” Bàn xong việc, thuộc hạ nhất nhất đều rời khỏi thư phòng, lúc này nàng mới có thể đi về phía cửa nhỏ phía sau. Tuyệt không ngoài ý muốn, đem nam tử đang dựa vào cửa đi về phía chủ vị.

Cửa nhỏ này thông đến phòng ngủ của gia chủ, vốn là ngày thường thiết kế cho dễ dàng xử lý công vụ, trừ bỏ vài người cực kì thân tín, cũng không có bao nhiêu người biết.

Đùi phải vẫn không thể đứng lâu, nàng bưng thuốc mới được hằm tốt quỳ gối ngồi ở trước mặt hấn. Vì hấn tháo bỏ đôi hài, đem hai chân ngâm vào trong đó, lại vắt khăn nóng thấm thuốc đặt ở trên đùi hấn.

Hấn cúi mắt, chăm chú nhìn nữ tử đang dốc lòng chăm sóc.

“Vẫn là không có tin tức sao?”

“Ân. Mật thám vẫn toàn lực điều tra.”

Hấn hừ hừ.

“Tốt nhất là mau chóng đem người tìm ra, sớm đem chân tướng làm rõ, đỡ phải trong phủ cao thấp đều là binh lính, khắp nơi đều bị nghi ngờ, làm sao mà sống qua ngày!”

Nàng dừng động tác một chút. “Tả hộ vệ là xuất phát từ lòng trung thành, ngài đừng giận hấn.”

“Ta ai cũng không giận!”

“.....” Rõ ràng là bộ dáng bực mình.

“Người thì sao? Người nghi ngờ ta cái gì?”

“Là có một chút suy nghĩ.....” Bất quá không phải là nghi hấn. “Người này ngay cả mật thám trong phủ đều có thể tránh thoát, thấu triệt toàn bộ phương pháp làm việc của chúng ta, khiến không người nào có thể tra ra được. Ta nghĩ, nếu không phải là người một nhà, hơn nữa còn là người một nhà biết rõ ràng chúng ta, mới có thể làm được đến quỷ không biết, thần không hay.”

“Người muốn ám chỉ hấn.”

“Người chết đều còn có thi thể, nhưng Mộ Dung Lực đâu? Vì sao chúng ta không thể tìm được?” Nếu là cùng bị thương, thám tử không thể không tìm thấy. Nếu bị bắt giữ thì vô luận tặc nhân muốn làm chuyện gì thì cũng đã sớm có động tác, duy nhất một khả năng, chỉ còn một phương hướng—

“Người đây là rửa hấn hay là nghi ngờ hấn?”

Thấy sắc mặt hấn khó coi, nàng than nhẹ. “Ta biết người không thích người khác nói xấu hấn, hấn là thân đệ đệ của người. Nếu được, ta cũng không nguyện lấy lòng tiểu nhân mà đi nghi ngờ hấn.”

Nếu hấn luôn luôn chỉ là Mộ Dung Lực, qua lại khi dễ nàng, khắp nơi đều một vẻ ép buộc, vì Mộ Dung Thao nàng có thể nhẫn. Chỉ cần hấn không làm ra việc gây tổn thương này thì cả đời này nàng đều không chống lại hấn.

Nhưng tình huống hôm nay hiển nhiên không phải như thế. Biết rõ chủ tử không thích, nàng vẫn nói ra lời nhắc nhở, để phòng ngừa hấn lại dính rủi ro.

Mộ Dung Lược rất ít khi nhúng tay vào gia nghiệp, ngày ấy vì sao đột nhiên muốn cùng đi nghị sự?

Mà sao lại khéo, hấn vừa ở cùng, Mộ Dung Thao liền xảy ra chuyện.

Hơn nữa xử trí còn không lưu lại dấu vết, trừ bỏ Mộ Dung Lược, không ai có bản sự kia, có thể ở gần bên người chủ tử, dễ dàng xuống tay, cũng chỉ có Mộ Dung Lược, mọi chi tiết trong Mộ Dung trang đều nắm ở trong lòng bàn tay. Vì chủ tử thân thiết tin tưởng, không hề phòng bị hấn.

Nàng còn có thể nghĩ như thế nào? Trừ bỏ thần thông quỷ quái, nàng thật không nghĩ ra khả năng khác.

“Ồ trong mắt ngươi, hấn liền không có lương tâm, không có nhân tính như vậy?”

“Ta cũng hy vọng không phải hấn.” Bằng không, bị thương nhất vẫn là Mộ Dung Thao, nàng không đành lòng để hấn nhận phải đả kích tàn khốc như thế.

“Nhận Hối, hấn có chút tùy hứng, có lẽ tính còn có chút kém, luôn mang ý định khắp nơi làm khó dễ. Đây cũng bởi vì từ nhỏ không có người nào thương tiếc hấn, lắng nghe hấn nói, dung túng hấn. Mà nay, có người đau, có người thương, hấn chỉ là mang tính tình của đứa nhỏ muốn đùa giỡn linh tinh, đồng não tây loạn, chính là muốn người khác chịu đến cực hạn. Lúc ban đầu là không có người nào có thể vô điều kiện dung túng hấn, về sau cũng chỉ là đơn thuần não loạn, muốn huynh trưởng sủng hấn một chút. Vô luận là người tin hay không tin, ta tin tưởng trong lòng hấn cũng sẽ có cảm động. Hấn lại không phải là cảm thú, cũng sẽ không muốn đại ca của mình chết.”

Nàng chỉ cúi mắt, an tĩnh nghe, không nói một lời nào.

“Ngươi không tin?”

“Mộ Dung Lược như thế nào cùng ta không có quan hệ.” Nàng không việc gì phải tìm tòi nghiên cứu hấn nghĩ cái gì, động cơ là cái gì. Nhưng Mộ Dung Thao thương hấn, nghĩ như vậy có thể làm hấn trở nên tốt hơn một chút.

“Phải không? Ở trong lòng ngươi, người này căn bản không là gì sao?”

Nàng cố gắng nghĩ nghĩ, vẫn là lắc đầu.

Thật ra là nàng muốn nói, nàng đối với người này quả thật một chút ý tưởng cũng không có.

Cũng đúng. Nàng làm sao có ý tưởng gì đây? Một người chưa từng đem ánh mắt đặt ở trên người hấn, lưu lại không quá một lát. Hấn là tốt là xấu, quả thật cùng nàng không có quan hệ, cũng sẽ không có cảm giác.

Hấn cười cười, nhìn nàng lau khô hai chân, lại một lần nữa mang hài vào, dựa vào mép bàn đứng dậy. “Ta đi dạo ở trong vườn một chút, rất nhanh sẽ quay trở lại, không cần lo lắng.”

Lời vừa nói còn mang theo một ý nghĩa khác, đó là, không cần nàng đi cùng.

Đây là lần đầu tiên sau khi hấn bị thương cự tuyệt nàng, đem nàng xa cách khỏi cửa lòng, khóa tình cảm lại, không cho nàng đụng chạm.

Nàng ngẩn ngơ, nhìn bóng lưng hấn lẻ loi cô độc, thật lâu không có rời đi.

“Rất nhanh trở về” này, vừa đi liền đi cả một buổi chiều, ngay cả bữa tối cũng không ăn.

Hấn đã mở miệng, không ai được phép quấy rầy, bất luận kẻ nào, liền không người nào dám làm trái. Nàng đứng nhìn từ xa, không thể tới gần, chỉ có thể ở trong đình không nhúc nhích.

Gió nổi lên, nàng cầm áo bào, thật lâu, thật lâu, không đợi được đến khi hấn quay đầu lại nhìn.

Đây là lần đầu, hấn đem nàng bỏ xuống, lãng quên.

Sắc trời dần dần tối, hấn chậm rãi trở về phòng, thấy một bàn đầy ắp thức ăn, cùng với nữ tử kiên nhẫn chờ đợi.

“Thật xin lỗi, có chuyện suy nghĩ nên thất thần, quên thời gian, ngươi đã ăn chưa?”

Nàng lắc lắc đầu. Hấn không dùng cơm, nàng làm sao có thể ăn trước hấn?

Mạc Nhạn Hồi đứng dậy đem đồ ăn chuẩn bị lại một lần nữa, hấn nâng cánh tay lên, dịu dàng ôm nàng.

Nàng đứng yên bất động, im lặng ở trong vòng tay của hấn. Hai người dựa vào nhau, thật lâu không có hành động gì khác.

“Thật xin lỗi, sau này người không thích nghe thì ta sẽ không bao giờ nói nữa.” Là nàng không tốt, muốn hấn phải nhìn nhận chuyện bị chí thân phản bội. So với giết hấn thì lại càng tàn nhẫn, có một số việc, biết rõ là không thể nói, nàng làm cái gì cứ hướng chỗ đau là đánh.

Hấn muốn nghĩ Mộ Dung Lực là tốt, vậy thì là tốt đi. chỉ cần hấn đừng lộ ra vẻ mặt mờ mịt ưu thương, quay lưng để lộ thân ảnh tịch tịch cô liêu.

“Không phải là người sai.” Hai cánh tay càng ôm chặt lấy nàng, khuôn mặt hơi gian nói với nàng. “Không ổn, ta cái gì cũng không cần, cái gì cũng không cần, chỉ cần người ở bên cạnh ta là tốt rồi, Nhạn Hồi... Nhạn Hồi...”

“Ta luôn... luôn luôn ở bên cạnh người!” Dang tay kiên định ôm lại, an ủi hấn lúc này tuyệt vọng mà yếu ớt.

Cứ như vậy thôi, biết rõ như thế, nhưng cũng là con đường mà hấn lựa chọn, ôm lấy một thứ không thuộc về tâm của hấn, ôm thân hình chân thật lại vô cùng hư ảo, vui vẻ trong tịch tịch.

Mặc dù đau đớn, nhưng cũng cam tâm tình nguyện.

4. Q.1 - Chương 4

Edit và Beta: Độc Tiểu

Bọn họ cực kì không hợp.

Không nhớ rõ bắt đầu từ khi nào, chờ khi hấn phục hồi tinh thần lại, cục diện đã là như vậy.

Như thế cũng không có gì không tốt, nhân sinh không có gì thú vị, dù sao cũng phải tìm một ít thú vui cho riêng mình. Lúc ban đầu, Mộ Dung Lực thật sự đã nghĩ như vậy.

Nữ nhân kia không cười không nói, hấn liền nghiện trêu chọc nàng, nàng càng không để ý tới, thói hư tật xấu càng không thể dừng tay, cứ thế càng ngày càng nghiêm trọng, càng ngày càng hỏng.

Nể mặt Mộ Dung Thao, nàng có thể chịu đựng, không cùng hấn xung đột chính diện, mà hấn Mộ Dung Lực thì sao lại bỏ dỡ nửa chừng?

Từ đó, càng tận sức làm việc khiến khuôn mặt nàng có thể biến sắc.

Một lần, lại một lần thử, cho đến một ngày, rốt cuộc cũng tìm thấy được nhược điểm lớn nhất trong lòng nàng.

Là Mộ Dung Thao.

Hấn phát hiện, mỗi khi nàng nhìn về phía con người kia, không hề giống với hấn.

Mọi khi đều là trầm ổn, không nóng không lạnh, nhưng khi bóng lưng người kia vừa lướt qua, nàng liền nhìn theo, khó có thể giấu đi thâm ý quyến luyến, người mù mới không nhìn ra được.

Hấn quả thực muốn bội phục nàng. Có thể giấu giếm tâm tư tình tứ, nhưng tất cả mọi thứ đều hướng về đại ca, cái kia thật không thể là người bình thường nào có thể làm được, càng miễn bàn là hai người sớm chiều ở chung.

“Người đã đi xa, còn không đem mắt thu trở lại, còn không chịu bỏ xuống? Có muốn trực tiếp ôm luôn lưng quần hấn, theo hấn vào phòng thị tắm luôn không?”

Nàng thu hồi tầm mắt, nhìn thân ảnh ngồi ở hành lang dài, mắt diếc tai ngơ mặc kệ lời đùa cợt, hoàn toàn không để ý tới.

“Người yêu hử?”

Chân nàng vừa mới bước, liền dừng lại trừng hử.

Quả nhiên, bước này đi đúng rồi, thật sự là nắm chặt được nhược điểm của nàng.

“Người không hiểu phong tình như đại ca ta có thể hiểu được hay sao?”

“Nhị công tử ăn nói cẩn thận, đừng có đâm thọc xúi giục, quấy nhiễu đến gia chủ.”

Là sợ người trong lòng bị quấy nhiễu a, chứ không phải lo lắng cho danh tiết của bản thân. Đây chẳng phải chính là giấu đầu lòi đuôi sao?

“Hử sẽ bị quấy nhiễu a~... Như vậy thật sự là đáng giá để ta thử một lần.”

“Muốn thì cứ đi nói, ta sẽ không thừa nhận.” Hử muốn gây sóng gió, đây cũng không phải là lần đầu, nàng liền liều chết không thừa nhận, rốt cuộc ai có thể nói gì nàng?

Mộ Dung Lược nhảy xuống khỏi lan can, vài bước nhanh đuổi theo thân ảnh mềm mại. Nàng không phòng bị hử sẽ làm như thế, một bàn tay hử nắm lấy cổ tay phải của nàng, áp người vào đình trụ.

Đây là—làm cái gì?

Dù là cực kì bình tĩnh, nhưng chống lại dung nhan tuần mỹ gần ngay trong gang tấc. Trên môi còn mang theo ý tàn sát bữa bãi, xúc giác mang lại cảm giác đau đớn, thể hiện hết thảy đều không phải là ảo giác, hử, hử thật sự...

Khuôn mặt ôn nhã như ngọc, từng xuất hiện ít nhiều ở trong mộng, mà nay... gần ngay sát như thế, lại như xa xôi. Giống như hử, lại không phải là hử, gần ngay trong gang tấc mà cách cả biển trời...

“Người đang nghĩ cái gì?” Hử chau chau mày, đôi mắt hiện rõ luồng sáng không có hảo ý.

Nàng chột dạ một trận, xấu hổ đưa tay đẩy hử cách ra.

“Không sao cả, cứ đem ta làm thể thân a, nếu ta không nói ra, ai biết được?”

Đây còn không phải là nói? Hơn nữa còn là lớn tiếng.

Hử ái muội liếm liếm môi, trên đó còn lưu lại một ít hương vị son môi, ai biết được mặt nàng vẫn không đổi sắc, thờ ơ.

Khư! Còn tưởng nàng sẽ vừa khóc vừa nháo, ồn ào, trinh tiết liệt nữ khóc lóc om sòm vung tay loạn xạ... Kết quả là cái gì cũng không có, cảm giác so với việc bị muỗi đốt càng không đau không ngứa.

Đã có người trong lòng, không phải đều không thể chịu được việc bị nam nhân khác đụng vào hay sao? Thế nào mà nữ tử này lại cứng rắn như vậy, lại càng không giống người thường, đặc biệt là—hử lại không bỏ được niềm thích thú này.

“Ta nói—nếu ta nói với đại ca là ta muốn người, người đoán xem hử có đồng ý hay không?” Cho đến trước mắt, hử muốn cái gì, đi cầu đại ca, Mộ Dung Thao tựa hồ chưa từng nói với hử một chữ “không”.

Ở chung Đông uyển, được. Vào một tháng ban đầu, hai huynh đệ còn ở chung một phòng, tận cho đến khi phòng ngủ cách vách ngay bên cạnh chuẩn bị xong mới chuyển sang. Bài trí ở bên trong, mỗi một vật, chỉ phí ăn mặc, toàn bộ đều giống hệt nhau, không chút sai lệch.

Coi trọng thứ gì của Mộ Dung Thao, một câu, Mộ Dung Thao hào phóng từ bỏ đồ yêu thích.

Hử cũng thật sự hiếu kỳ, cũng luôn luôn muốn thử nghiệm giới hạn, người này rốt cuộc có khi nào cự tuyệt hử hay không?

“Người dám!” Quả nhiên, điều này làm cho sắc mặt nàng thay đổi ngay lập tức.

“Sợ?” Nàng sợ, hử cũng sắp đắc ý.

“Gia chủ sẽ không cho phép.”

“Vậy người cần gì phải khẩn trương như thế?”

“Như thế chính là ý đồ quấy nhiễu hần. Gia chủ đối với người tốt như thế, người làm gì cứ trăm phương nghìn kế khiến hần khó xử?”

Nói trắng ra, không phải là đang đau lòng cho ý trung nhân trong lòng hay sao?

Hần cười lạnh. “Đây không phải là ý nghĩ tồn tại của hần hay sao?”

Hào quang khắp thiên hạ đều ở trên người Mộ Dung Thao, không cho người khác phát huy triệt để niềm tận hứng, còn không làm thất vọng hình tượng tốt đẹp như thánh nhân kia đi? Dù sao, hần ngay từ ban đầu, liền bị định là đồ xấu xa, làm với không làm có cái gì khác biệt?

Có một số người, cái gì cũng không phải làm, lại có thể nhận được hết thấy mọi thứ tốt đẹp nhất ở trên đời. Nhưng có một số người, gần như chỉ muốn có một chút quyền lợi của mình, liền bị mang ác danh lòng muông dạ thú. Ai sẽ trả cho hần công đạo?

Nàng càng nghĩa chính từ nghiêm hộ chủ, hần liền càng châm chọc trong bi thương.

Thôi, Mộ Dung Thao vĩnh viễn là đúng, hần thì chỉ để ý giở trò xấu, không cần nhiều lời.

“Người yêu hần cái gì? Tính tình? Địa vị? Hay vẫn là dung mạo? Người người đều nhận định là tâm hồn, mạnh miệng nói giống như là thanh cao, người thì sao? Muốn cùng ta đánh cược hay không, tại đây sau này người có còn hay không cố chấp như ngày hôm nay nữa hay không?”

“Ý nghĩa tồn tại của một người không phải chỉ dựa vào khuôn mặt. Dung mạo có thể khinh người, nhưng có một số việc một số vật không thể để mặc cho khinh cũng khinh được, càng thay thế không được. Người rất cực đoan, không hiểu được đâu.”

Phải không?

Cho dù dùng hết tâm cơ, cũng sẽ không thay thế được?

“Chỉ hy vọng như thế.” Bằng không hôm nay nàng tình thâm ý trọng, cố chấp nhận định, cũng chỉ là rơi vào chệ cười, không đáng giá một văn tiền.

Ban đầu chỉ là nói ngoài miệng, muốn kích thích khuôn mặt không biểu tình của nữ nhân kia thôi. Cũng không thực để ở trong lòng, cho đến một ngày, Mộ Dung Thao đi làm việc xa nhà trở về. Ở bên ngoài bắt gặp xiêm y quần áo có hình thức rất đặc biệt, rất thích hợp với hần, liền mang về cho hần, trong tay bề bộn nhiều việc, vẫn còn quan tâm đến hần.

Tư vị có người thân sủng ái chính là như vậy sao? Có người nghĩ hần cần cái gì, ở bên ngoài có đồ ăn ngon, vật quý hiếm thú vị, luôn nhớ mang về cho hần.

Tuy rằng không nguyện ý thừa nhận, nhưng— cảm giác có huynh trưởng ở bên cạnh, quả thật so với mong muốn ban đầu của hần còn tốt hơn một chút. Tính tình phản loạn cũng thu liễm lại một chút.

Hần đi vào phòng Mộ Dung Thao, thấy xiêm y đặt ở đầu giường, cũng không suy nghĩ nhiều, liền thoát quần áo ra thử đồ ngay tại chỗ. May mắn thế nào, Mạc Nhận Hồi lại đẩy cửa đi vào trong phòng, nhìn thấy hần quang lửa thân trên, vội vàng nghiêng người đi, gò má ửng hiện một ít nhợt nhạt hồng.

Hần rất nhanh liền lĩnh ngộ, có người nhận sai người.

Cái nữ nhân kia ngay cả khi bị hần cường hôn mặt liền không đổi sắc, vậy mà khi nhìn thấy nửa thân trên lồ lộ lại có thể lộ ra khuôn mặt xấu hổ?

Khó có lúc nhìn thấy tư thái xấu hổ của nữ nhân kia liền gợi lên tính tình muốn ngoạn của hần, dứt khoát liền đâm lao theo lao, muốn chơi đùa một chút. Bắt chước thần thái của Mộ Dung Thao, ôn tồn mở miệng nói: “Nhận Hồi sao? Giúp ta vắt khăn mang đến đây.”

Người nọ ở phía sau giật giật, mặc dù thấy có một tia khác thường, nhưng vẫn theo thói quen làm theo lời hần.

Vắt khăn ướt, mang tới gần, nàng liền lạnh mặt nói: “Mộ Dung Lược, người thật sự rất nhàm chán.”

Nhanh như vậy liền bị phát hiện.

Hắn một phen muốn ôm lấy nàng, nàng lại nhanh chóng chống đỡ, động tác của hắn lại nhanh hơn, đem toàn thân nàng ép lên giường.

“Buông ra!” Nàng lạnh lùng trách mắng, ngón tay dài đánh lên trên người hắn.

Hắn liền nắm chặt lấy hai cổ tay nàng đem đặt ở trên đầu giường. Cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau.

“Nếu bây giờ ta thật sự muốn người thì người sẽ làm thế như thế nào?”

“Người không có bản lĩnh đó.”

Nam nhân không chịu được nhất là câu kích thích, người không có bản lĩnh.

Nha đầu này theo đại ca đi làm ăn buôn bán lâu như vậy, sao lại ngay cả điểm đơn giản này cũng nhìn không ra? Hắn thật muốn cùng nàng phân cao thấp, muốn ngày nào đó nàng thật sự sẽ chết vì tính tình ngoan cố của bản thân.

“Đương nhiên, luận quyền cước công phu, ta không bằng người, nhưng nếu ta thật sự muốn cùng với người, người thật sự có thể đã thương ta sao?”

Không.

Nàng cùng hắn đều biết.

Hắn là thân nhân của Mộ Dung Thao, cũng là người mà Mộ Dung Thao thương tiếc nhất, làm hắn bị thương, Mộ Dung Thao sẽ đau lòng.

Đây cũng là nguyên nhân nàng luôn luôn ấn nhắc nhở hắn trên đầu gối, không muốn làm khó dễ hắn.

Một tay hắn chậm rãi xoa giữa hai chân nàng, chạm phải chủ tử cát ở trong người, đặt vào lòng bàn tay của nàng. “Cho người một cơ hội, một nhát đâm xuống, thì có thể biết được ở trong lòng đại ca, ta với người ai trọng ai khinh.”

Nàng không dám.

Nắm chặt thủy chủ thật lâu, chính là vẫn không thể đâm xuống một đao, không thể không thừa nhận sẽ có khả năng nhận được sự oán trách của Mộ Dung Thao.

Môi hắn lộ ra nụ cười trào phúng. Nữ nhân này đúng là yêu thâm đại ca.

“Người chê cười đã đủ chưa? Cút ngay!” Nàng cắn hận nói, không thể chịu đựng được con người này cứ đem tâm ý của nàng dành cho gia chủ ra chơi đùa.

Đây là lần đầu tiên, hắn nhìn thấy trong đôi mắt lạnh lùng không đáy kia nhìn hắn, mang theo— hận.

Nữ tử này, chỉ sợ là cực kì ghét hắn.

Hắn đứng dậy cho nàng tự do, không ngăn cản nàng rời đi, đơn độc nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Nhiều điều kỳ lạ, rõ ràng là cùng một khuôn mặt, nhưng đãi ngộ cho nhau lại khác nhau một trời một vực, cực hạn yêu, cùng cực độ ghét. Không muốn thừa nhận cảm giác tự nhiên xuất hiện ở trong lòng, mơ hồ đau, hắn không cần, tất cả những thứ thuộc về Mộ Dung Thao, hắn đều không cần!

Lúc sau Mộ Dung Thao đi đến, nhìn cái bóng lưng đi xa, lại nhìn trong phòng thấy vẻ mặt lạc lõng của đệ đệ, nháy mắt liền hiểu.

“Lại nháo với Nhạn Hồi hả?” Có một số việc, Mộ Dung Thao không phải là không rõ ràng, chính là cảm thấy bản tính đệ đệ không xấu, chỉ là nghịch ngợm một chút, không đến mức náo loạn đến mức không thể thu thập, cũng sẽ không quá mức để phải nhúng tay can thiệp.

Có đôi khi Mộ Dung Thao cảm thấy, mình giống như bậc phụ mẫu cưng chiều nhi tử của mình, vĩnh viễn cảm thấy tiểu hài tử nhà mình thực ngoan, sẽ không làm ra chuyện xấu. Cho dù nói đó là tư tâm, Mộ Dung

Thao cũng thừa nhận, đại bộ phận trong lòng cảm thấy thua thiệt hẳn nhiều lắm. Biết rõ hẳn hay làm khó Nhạn Hồi, biết tâm tính hẳn không yên, mới nhường nhịn đến này.

“Muốn được nữ nhân để ý, không nên đùa như vậy, với Nhạn Hồi như vậy thì không được.”

Mộ Dung Lược hoảng hốt hoàn hồn, kinh ngạc trừng Mộ Dung Thao: “Ai...ai mà thêm nàng để ý!”

Mộ Dung Thao cười khê: “Đệ không phải là thích Nhạn Hồi hay sao?”

“Ta-...” Kỳ lạ! Đại ca làm thế nào chỉ nhìn qua một cái liền phát hiện ra hẳn thích cái nữ nhân toàn thân lạnh lẽo kia?

“Không phải sao?” Còn tưởng rằng đệ đệ hai ba ngày liên tục dả kích nàng, chính là trong yêu thích, muốn khiến nàng chú ý, chẳng qua là phương thức sai lầm rồi, bằng không ngày nào cũng nháo, tại sao chưa từng thấy nhắm vào ai khác?

“Hảo, liền cho là như thế đi! Người sẽ đem nàng cho ta sao?”

Mộ Dung Thao kinh ngạc, cười.

Rõ ràng là cặp song sinh, sao tâm tư của đệ đệ hẳn lại cứ như đứa nhỏ vậy? Cũng khó trách dùng cái chiêu ngốc nghếch như thế đi trêu đùa Nhạn Hồi.

Mộ Dung Thao nghĩ, trong lòng không hiểu sao lại thấy đau. Từ nhỏ bên người hẳn chưa từng có người nào đối tốt với hẳn, cũng khó trách, ngay cả việc đối tốt với một người như thế nào hẳn cũng không biết.

“Lược, tình cảm không phải là thứ để buôn bán, không thể làm như vậy. Nhạn Hồi là người, không phải đồ vật, không thể nào ta nói cho liền cho. Đệ nếu muốn nàng, hãy dùng hành động để cho nàng cam tâm tình nguyện, như vậy ta mới có thể trao nàng cho đệ.”

Thật đúng là liên tâm với Nhạn Hồi, ngay cả hẳn nói cái gì điều biết, hai người quả thật là tâm linh tương thông.

Hẳn không có tư vị, hừ hừ.

“Còn có, Nhạn Hồi tính lãnh, nếu đệ cứ như thế, chỉ càng đem nàng đẩy đi xa hơn, muốn đến được lòng của nàng, đầu tiên là đệ phải thay đổi tính tình của mình đi. Thật tình đối với nàng hảo, để cho nàng cảm nhận được ấm áp, nàng sẽ nguyện ý để cho đệ tới gần.”

“Người cứ như là hiểu nàng lắm, thế nào lại không nghĩ tới việc muốn có nàng?”

Mộ Dung Thao âm thầm buồn cười, cũng có lúc cái miệng kia nói ra lời toàn vị chua. “Cũng không có nghĩ đến, hiện tại lại biết rõ lòng đệ, thì càng không thể.”

Nói những lời này, Mộ Dung Thao để hẳn muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ, Mộ Dung Thao cũng sẽ không giải thích một câu.

Bên Mộ Dung Thao luôn luôn không có ai cả, nhiều năm đến nay gần nhất vẫn là nàng, muốn nói ai có thể đi vào lòng Mộ Dung Thao thì Mạc Nhạn Hồi là có cơ hội nhiều nhất. Nếu không phải là hẳn ở giữa gây khó dễ. Theo thời gian, có lẽ hai người thật sự có khả năng trở thành đôi.

Nàng nếu như biết được, là hẳn khiến cho nàng cả đời cũng không thể ở bên người mà trong tâm nàng yêu, sợ là cả đời này đều hận hẳn thấu xương.

Nhưng—như thế thì đã sao? Hẳn càng xác định mình yêu thăm nàng, chỉ cần hẳn muốn. Mộ Dung Thao sẽ không có suy nghĩ muốn.

“Vì sao nàng liếc mắt một cái liền nhận ra ta không phải là người?” Đây tuyệt đối không phải là so đo mình không bằng Mộ Dung Thao, chỉ là không cam lòng, chỉ muốn hiểu rõ mà thôi. Hẳn yên lặng thuyết phục lòng mình.

“Ta nghĩ, hẳn là do vết sẹo này đi. Nhạn Hồi tính tình cực cố chấp, đôi khi đã nhận ra được mấu chốt, liền rất khó để dao động.”

Từ trong miệng Mộ Dung Thao biết được nguyên nhân của vết sẹo ở khuỷu tay, hẳn liền hiểu.

Hừ, nữ nhân ngu, một vết sẹo mà thôi, cần gì phải vì nó mà như thế?

Dung mạo có thể khinh người, có một số thứ không phải là mặc ai khi cũng được, thay thế lại càng không được—

Bên tai, phảng phất có thể nghe thấy tiếng nói thanh lãnh.

Lúc nghe nó, chỉ cười nhạt. Trên đời này, làm gì có ai là có thể trọng yếu đến mức không thể thay thế được?

Hắn đã thử qua, cũng cố gắng qua, nhưng vẫn là phòng bị như vậy, bản chất lì lợm, hắn vẫn như trước, như trước—

Nửa đêm tỉnh lại, bên gối không còn hương thơm ôn nhu làm cho người khác an tâm, hô hấp hắn lập tức cứng lại, trong đầu nháy mắt trống rỗng, Màn đêm hắc ám bao trùm lấy trái tim nằm ở trong ngực. Hắn không hiểu tại sao lại choáng váng hoa mắt, không thể suy nghĩ, còn thở dốc khó hiểu.

Ngọn đèn lại được thắp sáng một lần nữa, hắn mờ mịt ngẩng đầu, nhìn thấy trước mắt là một màn sương mờ mịt, một lúc sau mới có thể hoàn hồn.

Thẳng cho đến khi thân hình kia lọt vào trong mắt, hắn mới có thể hô hấp trở lại: “Nàng đi nơi nào?”

“Hữu hộ vệ có việc gấp cần bẩm báo, phải đi một chút.” Đèn sáng, thân ảnh đứng yên bất động ở bên cạnh bàn, suy nghĩ sâu xa nhìn hắn.

“Đang nửa đêm, không thể ngày mai rồi nói hay sao? Sau này từng tùy ý rời khỏi ta!”

“Hảo.” Lại một lần nữa trở lại giường, cảm giác được cánh tay hắn ôm lấy.

Trước khi ngủ, trong đầu vẫn không thể xóa đi hình ảnh của hắn lúc này. Tái nhột, mờ mịt, lo sợ—

Nắm lấy bàn tay hắn, nàng cảm thấy một mảng ẩm ướt lạnh lẽo.

“Ta biết hai người.....giao tình không phải là ít, nhưng hữu hộ vệ ta vẫn cả gan nói một câu, biểu tiểu thư, công tư phân minh.”

Lời này ý là—nàng còn có tư tâm khác, ý muốn thiên vị sao?

Tình huống hiện tại của bọn họ... là bí mật khó giữ ở trong trang, giấu giếm kỹ mấy cũng sẽ có kẻ hở. Huống chi ngay từ lúc đầu hắn cũng không có ý định che giấu cái gì, vài lần đến nghị sự, cũng để ọi người thấy được hắn đang ôm nàng ngủ yên.

Cũng khó trách người khác hoài nghi nàng, hiện thời chính là được sủng ái. Nữ nhân chung quy vẫn là nữ nhân, như thế còn làm sao bảo trì được lý trí, phán đoán chuẩn xác?

Mối quan hệ này, khiến trọng lượng lời nói của nàng cũng bị suy giảm.

Nàng biến sắc: “Ta tự nhận mình đi theo gia chủ cho đến nay, luôn luôn trung thành, chưa từng có một chút nào không có trung thực.”

“Nhưng... là vạn nhất... ta nói là vạn nhất, hắn không phải.....”

“Nếu thật sự đúng như lời mà người nói, hắn chính là nguyên nhân đằng sau tấm màn khiến gia chủ bị hành hung, như vậy thì ta sẽ tự tay mình đâm hắn, lấy lại công đạo cho gia chủ, Mạc Nhận Hồi ta tuyệt đối sẽ không chần chờ.”

Nghe câu nói đấy, thần sắc của hữu hộ vệ cũng hòa hoãn một chút. “Ta không có ác ý, chỉ muốn nhắc nhở người mà thôi, đừng quên rằng gia chủ đối với người không tệ.” Gia chủ dĩ vãng cũng từng nói qua, khi hắn không có mặt, thì hết thảy đều nghe theo chỉ thị của Mạc Nhận Hồi. Nguyên nhân là vậy, ai cũng có thể phụ hắn, nhưng Mạc Nhận Hồi vạn vạn không thể cô phụ tín nhiệm cùng phó thác của gia chủ.

“Ta biết.” Nàng nặng nề nói. Nên làm như thế nào, trong lòng luôn luôn biết rõ, chưa từng có một chút suy nghĩ bất công.

Nàng nhớ, hồi đầu khi theo gia chủ học buôn bán, hần từng nói qua, nàng có đôi mắt thành thật, chính mình luôn câu nệ cố chấp, đây chính là ưu điểm. Nhưng ở trong buôn bán, đây chính là nhược điểm lớn nhất, người nàng tin tưởng nếu muốn dối trá, nàng sẽ khó lòng phòng bị.

Mấy năm nay, nàng luôn luôn nhắc nhở bản thân, đừng để người khác lừa gạt... Nhưng, bản tính khó sửa, có phải, cuối cùng, nàng vẫn bất tri bất giác phạm phải cái lỗi như vậy hay không?

Suy nghĩ, lại suy nghĩ, tâm tư đã trăm chuyển ngàn hồi. Xoay người trở về phòng, không nhìn thấy hần, lại ra phía hoa viên tìm kiếm, thấy hần khoan tay đứng yên ở đó.

Gần đây, hần thường xuyên như thế, một lần lại một lần liền hơn nửa ngày, luôn luôn im lặng nhìn về phía xa xăm.

Nàng cũng từng đứng ở vị trí tương tự như thế, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, không thể đoán ra được hần rốt cuộc là nhìn cái gì.

Đem đầu đặt lên trên bả vai, hần ngoái đầu lại nhìn, cười ôn nhu.

Nụ cười này, rõ ràng chính là của Mộ Dung Thao, ấm áp như vậy, động lòng người như vậy. Tính tình âm u của Mộ Dung Lược sẽ không bao giờ có được nụ cười thật tình như vậy.

Có khi, nàng cảm thấy mình cùng Mộ Dung Lược đều là cùng một loại người, tính lãnh, đồng dạng âm u, thưở nhỏ đã sống trong góc bí ai, chưa từng nhận được ánh mắt để ý, chưa từng biết được cái gì là vui vẻ, sao có thể có được nụ cười từ tận đáy lòng?

“Bàn xong chưa?”

“Àn.”

“Kia là gì?” Ánh mắt hần nhìn về phía sổ sách cùng báo cáo đặt ở trên bàn.

“Mời gia chủ xem qua.” Nói đến công việc chung, nàng lại tiếp tục câu nệ thủ lễ, là Mạc tổng quản không thể thân thiện.

“Làm gì? Cũng không phải là ta không tin nàng.”

“Vẫn là gia chủ xem qua mới tốt. Trước kia gia chủ nói, nếu người không tiện thì ta sẽ quản lý, nhưng thương thế của gia chủ hiện tại đã chuyển biến tốt hơn, nên vẫn là quản sự vụ, không thể để cho người khác nói ta chuyên quyền, mong gia chủ đừng khiến ta khó xử.”

Hần liếc mắt nhìn nàng một cái, ý tứ hàm xúc thật sâu, tùy ý nhìn nhìn không nhìn ra ý tứ.

Nàng chờ, không bỏ sót một chút hành động nhỏ nào của hần.

Nàng đang thử hần.

Nàng không tin hần, dùng cái loại phương thức này để thử hần.

Hần ngồi xuống, bàn tay hướng nàng. “Bút.”

Nàng liền sai người mang tới, ở một bên nghiền mực cho hần.

Cảm giác cầm chiếc bút trong tay không ưng ý, hần không vừa lòng: “Rất cứng, bút lông sói kia của ta đâu?”

Đúng vậy, gia chủ cực kì chọn bút để dùng, bút phải thuận tay, xử lý sự vụ mới có thể lưu loát như mây bay nước chảy, rất sinh động, gọn gàng.

Nàng tự mình đi đến thư phòng lấy bút lông sói hần thường dùng, khi quay trở lại, hần đã xem sự vụ xử lý xếp ở phía bên trái, đổi bút, không cần suy nghĩ liền hạ bút xuống viết.

Chỉ thị cùng với bút tích, quả thật chính là của gia chủ.

Nàng xử lý chuyện buôn bán đều do gia chủ dạy, cổ tay gia chủ xử lý sự vụ, tác phong, nàng đều rõ ràng nhất.

Thẳng cho đến giờ khắc này, hấn mới lặng lẽ đem nỗi nghẹn ỉu lâu trong lòng phun ra ngoài.

Không đến một canh giờ, sự vụ xếp như núi ở trước mắt đều đã được xử trí thỏa đáng, hoàn toàn không mất đi quyết đoán cùng tác phong thanh thoát của ngày xưa.

Nếu như là nàng xử lý, chỉ có thể được vài phần như hấn, phán đoán chuẩn xác cùng tinh tế như vậy không phải là gia chủ thì còn ai có năng lực này?

“Tốt lắm, chuyện nàng ‘phân phó’ ta đã làm xong, nàng muốn thưởng ta cái gì?”

Trước kia nếu thuộc hạ có công, Mộ Dung Thao luôn thưởng chưa từng chùn tay.

“Nhạ Hối không dám.”

“Tốt nhất là nàng không dám.” Cũng đã dám bố trí việc lên đầu hấn, còn tranh luận tùy hứng, thực sự đã đem nàng chiều đến hỏng rồi.

Nàng chau chau mày, lập tức lĩnh hội, bị hấn kéo một cái liền đem giai nhân đặt lên ở trên đầu gối.

“Ăn định ta.” Hừ hừ, ngoài miệng thì bất mãn, nhưng vẫn làm đầy côi lòng, chiếm lấy môi mềm hương thơm.

Sợ bị hạ nhân thấy được, nàng né tránh, khiến hấn không vui, dời đến phía gáy của nàng cắn cắn, ý định lưu lại một dấu răng, khiến nàng không thể gặp người.

“Đau.....” Nàng mềm yếu oán giận, cũng không thật sự là đau như vậy, tê tê cần cổ, kỳ thật là giận dữ cùng xấu hổ chiếm đa số.

Hấn hiểu được. Hiện tại nàng ngoài miệng là cung kính, khóe miệng lại cười yếu ớt, ánh mắt đều là sáng ngời. Biết hấn thật sự sẽ không làm đau nàng, ngoài miệng nói vài câu lại giống như liếc mắt đưa tình.

Ngả vào nhau triền miên náo loạn một hồi, gò má hấn dựa vào trên gáy nàng, cọ cọ, hưởng thụ một ít ôn tồn.

Mạc Nhạ Hối hạ mông xê dịch, sợ chân hấn không đứng được sức nặng của mình, không cẩn thận mông lại chạm vào hạ thân cứng rắn của hấn....

“Lại động, sẽ không thể văn hồi.” Hấn lạnh giọng cảnh cáo.

Khiêu khích vài lần, trong lòng biết hấn không có gì là không dám, đặc biệt gần đây hành vi của hấn lại càng làm càn, lập tức không dám vọng động.

Tỳ nữ hướng đình nơi này đi tới, nàng vừa bị cảnh cáo, sợ chọc hấn không vui, lập tức tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng quăn bách đáng yêu lấy lòng, hấn không nhịn được cất tiếng cười to.

Mạc tổng quản nhà hấn cũng có lúc đuối lý? Nhìn nàng đem đầu cúi xuống gần như chôn trong ngực hấn, một bộ dạng khó có thể nhìn thấy.

“Tốt rồi, cũng đã đi xa, đầu còn không chịu nhấc lên?”

Nàng rầu rĩ, chỉ có thể cắn bả vai hấn một ngụm, biểu lộ sự bất mãn.

“Thế nào liền đói bụng cần loạn, cứ như đứa nhỏ. Đến, ném thử này.”

Một khối điểm tâm được đưa đến miệng nàng, nàng theo bản năng cắn một miếng, vị xốp không ngấy, cùng với gò má nhàn nhạt phỉm hồng.... mùi vị rất quen thuộc.

“Là— phù dung lệ hương cao của Tàng Nguyệt Các ở Từ Châu phải không?”

“Mạc tổng quản thực biết hàng, đến, lại thưởng cho nàng một miếng.”

“.....” Từ Châu cách Mộ Dung trang, khoái mã cũng phải ba ngày, nàng bắt quá chỉ nói qua... hấn thật sự nhớ kỹ?

Đoạn thời gian ở trên giường dưỡng thương, hấn hỏi nàng thích cái gì, ghét cái gì, kỳ thực cũng không phải là yêu thích, chỉ là mấy năm nay theo hấn đi khắp nơi, là sự vật khắc sâu vào trong tâm trí hơn một chút mà thôi. Còn tưởng hấn chỉ là thuận miệng hỏi về thời gian đã qua...

Hắn lặng lẽ nhấc tay, đem năm ngón tay nắm lấy tay của nàng, hòa hoãn nói: “Nàng nói xem, chúng ta có nên ước định một chút không, ta thực sủng ái nàng, khiến nàng có cảm giác được tràn đầy, nhiều đến không thể nào chứa nổi nữa, thì đến lúc đó là nàng hồi báo ta.”

“Ta phải làm sao mới có thể hồi báo?” Nàng cắn cổ như thế, có cái gì đều đã sớm cho hắn.

“Gả cho ta, làm thê tử của ta, vì ta sinh nhi dục nữ.”

Thiên hạ trong lòng hơi hơi rung động, hắn cảm nhận được. Giang cánh tay, càng ôm chặt lấy nàng, ôn nhu hỏi lại một lần nữa: “Được không?”

“.....Hảo.”

Như thế nào lại không hảo? Cả đời này, chưa từng có người nào dụng tâm đối đãi với nàng như thế, lấy toàn bộ tâm tư trân sủng nàng. Thẳng cho đến khi nhiều năm sau, rất nhiều năm sau, nàng nhớ lại một ngày này, vẫn không thể quên được thời khắc trái tim chấn động cùng rung động.

Trong nháy mắt, lồng ngực tràn đầy hạnh phúc cùng— rung động.

5. Q.1 - Chương 5

Edit: Độc Tiểu

Hắn, Mộ Dung Lực, đời này cũng không biết đến cái gì là nhận thua.

Lại một hồi bại trận, thở một hơi, thề nhất định phải trả lại, khiến nàng không thể lại một lần liếc mắt liền nhận ra, đem tất cả những lời nàng nói hung hăng quăng lại vào mặt nàng.

Trên đời này, không có người nào có thể thay thế được người khác? Không động được vào tình cảm của người khác? Xem hắn có thể được hay không!

Nàng yêu khí chất ôn nhuận trầm tĩnh của người kia, qua bao nhiêu đêm, hắn một lần lại một lần tập viết theo bằng chữ mẫu. Nhất định phải đem chữ viết ra không thua kém một chút nào, ánh nắng vừa hắt vào cửa sổ hắn liền lật mỗi quyển sách ra đọc, bên trong toàn bộ thư phòng chưa có chỗ nào mà hắn chưa sờ qua.

Nguyên bản không hề hứng thú đối với chuyện sinh ý, hắn lại học tập, tìm hiểu, hạ quyết định khiến cho người kia phải thay đổi suy nghĩ.

Đối với chuyện này, Mộ Dung Thao cực kỳ tán thành. Hắn vốn cũng cố ý để cho đệ đệ chưởng quản gia nghiệp, nếu Nhận Hồi có thể khiến cho hắn trở nên cố gắng, thay đổi thái độ nhân sinh, trở thành một Mộ Dung Lực hoàn toàn mới, là chuyện tốt khó có được.

Hắn muốn học, là huynh trưởng không có đạo lý không dạy cho hắn, đem tất cả ra dạy hắn không hề giữ lại một chút. Nhưng không có người nào biết được về chuyện này—bọn họ đều biết, chuyện này ngày thường vốn là kiêng kỵ vạn phần, các trưởng lão phê bình rồi mang lại nhiều sóng gió.

Trong đầu Mộ Dung Thao tính toán, để cho hắn làm ột chút thành tích, chứng minh Mộ Dung Lực hắn cũng là một kinh thương xuất sắc, liền có lập trường nói chuyện. Thứ hai, cho dù bọn họ biết thì đến lúc đó cũng đã là ván đã đóng thuyền, nhiều lời vô ích.

Thẳng đến về sau, Mộ Dung Lực hồi tưởng lại lúc đó, vẫn cười chính mình ngốc. Vì sao lúc đó, lại cố chấp đến chỉ còn lại một hơi?

Mà một hơi còn lại kia, liệu mạng đem tất cả thực hiện đến không chệ vào đâu được, chứng minh mình không hề không bằng với huynh trưởng. Mộ Dung Thao có thể, hắn cũng có thể.

Một hơi kia, là tràn ngập ngàn vạn bằng mẫu chữ, mài hồng từng cái từng cái nghiền mực, trăm ngàn đêm không ngủ, chỉ vì để đọc được một quyển sổ sách phiền phức. Không chỉ là muốn hiểu biết, còn muốn so

sánh xem ai nhanh, nhanh đến muốn đuổi theo năng lực Mộ Dung Thao tôi luyện từ nhỏ, học hết toàn bộ tính chất đặc biệt mà nàng yêu.

Một hồi lại một hồi thử nghiệm, cho đến khi hắn có thể nói chính xác rằng từ tướng đi cho đến biện pháp xử trí đều không khác biệt với Mộ Dung Thao, rốt cuộc hắn cũng có thể vui mừng cười.

“Người thực để ý đến Nhạn Hồi.” Thành quả như vậy ngay cả hắn đều cảm thấy ngoài ý muốn, quả nhiên trong lòng có người, sẽ làm tất cả cho người ấy.

Cuối hè đầu thu năm ấy, Mộ Dung Lược nhiệm phong hàn, suốt ngày mê mê man man, thân mình phát nhiệt độ cao. Làm người huynh trưởng như hắn suốt ngày lo lắng, lúc nào cũng ở bên thăm hỏi.

“Nghe nói người lại cả ngày không ăn?”

“Ăn không vào.” Mặt vùi vào trong chăn, miễn cưỡng không muốn quan tâm.

“Ăn một chén canh gà nhân sâm để tránh hàn khí được không?”

Một chút động tĩnh cũng không có.

Vì thế huynh trưởng lại bổ thêm một câu. “Là Nhạn Hồi hằm, không muốn sao?”

“.....” Hừ hừ, cuối cùng cũng thoáng lộ diện, đem miệng mở lớn ra chờ người hầu hạ.

Hắn không phải hiếm lạ, chẳng qua là khinh thường nhất cổ, khôn khéo như đại ca sẽ khả nghi.

Về sau, bệnh tình của hắn chuyển tốt, đổi lại thành đại ca ngã bệnh.

Trên giường thay đổi bệnh nhân mơ mơ màng màng mệt mỏi, người nằm trên giường cười nhìn người đang nhăn mặt nhăn mày ngồi ở đầu giường, nói: “Không có biện pháp, nghe nói chuyển bệnh sang cho người khác sẽ nhanh khỏi.”

Đúng, hắn hiện tại là sinh long hoạt hổ, đổi lại hắn—

“Người là ngu ngốc sao?” Cái gì đem bệnh qua cho người khác sẽ nhanh khỏi, loại chuyện không có căn cứ này mà cũng tin.

“Nếu đệ thật muốn vì ta làm cái gì đó, liền thay ta đi Hàm Dương xem xét, để cho ta thấy đệ học được bao nhiêu.” Cũng đã là thời điểm kiểm tra thành quả.

Mộ Dung Lược cũng biết, hắn là muốn thử, thử xem chính mình có năng lực đảm đương mọi việc một mình hay không.

“Hảo.” Dù sao cũng không có lựa chọn, ngày mai đã phải lên đường, mà sáng nay hắn lại bị bệnh, trừ bỏ thay mặt đi dạo còn có thể làm thế nào?

“Nhạn Hồi vẫn thường đi theo đến hội nghị. Ta muốn đệ nhận lời một câu, sẽ không lấy danh nghĩa của ta mà dính vào nàng. Thật muốn người ta thì phải tự mình mang kiệu hoa đỏ thắm nghênh vào cửa, ta sẽ không để cho Nhạn Hồi ủy khuất, nghe hiểu không?”

“Ta là cái loại người này sao?”

Phải, hắn chính là vậy, thực muốn hồ nháo, sẽ không có gì không dám làm. Mà cô nàng Nhạn Hồi ngu ngốc kia trong đầu luôn là sẵn sàng chết vì chủ, không sợ trong lòng nàng sẽ không nguyện, không thuận theo.

Đó là lần đầu hắn mang thân phận Mộ Dung Thao thay hắn xử lý thương vụ. Đi tới đi lui Hàm Dương bảy ngày, không có người nào phát hiện ra điểm khác thường.

Nguyên lai, làm Mộ Dung Thao cũng không có khó như vậy.

Ngày cuối cùng ở Hàm Dương, mọi chuyện nên làm cũng đã làm thỏa đáng, ngày ấy chính là mừng bảy tháng bảy, phố xá đêm hấp dẫn như ban ngày. Hắn liền nảy ý định, đem Nhạn Hồi đi dạo khắp phố xá địa phương, vô cùng thích thú.

“Nhiều người, gia chủ hãy để ý.” Càng là nơi đám đông, lòng của nàng càng căng thẳng. Chú ý đến an nguy của hân, nhưng hân đã mở miệng, thà rằng mình tốn thêm một chút công sức, cũng không muốn làm mất đi hứng trí mà hân khó có được.

Hân ngoái đầu lại nhìn nàng một cái, bàn tay liền vươn ra tìm kiếm tay của nàng. “Vậy thì thế này, sẽ không bị tách ra.”

Nàng giật mình. Hân chưa bao giờ chủ động làm ra cử chỉ thân mật như vậy. Tuy là nắm lấy cổ tay áo, cách nhau một lớp vải dệt mềm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được bàn tay lớn ấm áp.

“Sững sờ cái gì?” Thấy nàng ngẩn người nhìn tay hai người nắm lấy nhau, mắt vẫn không chuyển đi, âm thầm hừ hừ.

Bất quả chỉ nắm cái tay áo mà thôi, cũng đáng để nàng coi là thất lễ? Có người lại ôm lại hôn, đều còn không thấy nàng có cái biểu hiện này đâu.

Một ngày kia, bọn họ dạo từ đầu đường cho đến cuối phố, gặp phải trò chơi nhỏ thú vị cũng ở lại chơi cho đến cùng.

Hân chơi ném vòng, nhưng thế nào cũng không ném trúng, nàng đứng xem không được, tiếp nhận lấy vòng để thử, một lần liền ném chính xác vào một bộ đôi người gỗ.

Hân nhìn, đặt ở trong lòng bàn tay, yêu thích không buông.

Về sau trên đường trở về kinh đi qua quán nhỏ lấy văn chương để kết bạn, có một câu đối về trên không người nào đối đúng, hân thuận tay hạ bút đối, đối lấy một cái châu sai.

Trên đường đi qua bờ sông, các khuê nữ chưa chồng địa phương theo tập tục thả hoa đăng xuống dòng sông, khẩn cầu được nhân duyên hảo.

“Không đi khẩn cầu cái duyên cho chính mình hay sao?”

Nàng nhìn hân, lắc lắc đầu. Có thể đi theo hân cả đời này, chính là chuyện tốt nhất của nàng.

Hân sao lại không biết tâm tư của nàng, ngược lại, hướng tiểu thương mua đăng. “Người không thả, ta thay người thả.”

Kỳ thực, không cần.....

Nhưng hân lại nghiêm túc, mượn giấy bút, chuyên chú viết từng chữ. “Muốn thương người, sủng người, bắt kỳ việc gì cũng theo ý người, còn phải gia thế tốt, tướng mạo tốt mới xứng đôi được với Nhạn Hồi nhà chúng ta, trọng yếu nhất là—nhất định phải thật tình đối đãi với người, cả một đời tình ý không chuyển.”

“Trên đời này, sẽ có người như thế sao?”

“Sẽ có. Người không tìm được, ta sẽ phụ trách tìm về cho người.” Dem trang giấy viết điều kiện khắc nghiệt bỏ vào trong, hai người liền như vậy ngồi xuống dưới đất bên cạnh bờ sông, nhìn hoa đăng lúc chìm lúc nổi trên ở giữa sông.

Đăng trôi càng xa, tâm nguyện càng có thể thực hiện.

“Người cũng đừng cố chấp, nếu có nhân duyên thích hợp, phải hiểu được chính mình cần nắm chắc, đừng đem tình yêu của người cho nam nhân không thuộc về người, mọi thứ trong tay sẽ bay đi mất.”

Hân..... nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ phát hiện cái gì, muốn ám chỉ với nàng sao?

Nhìn khuôn mặt hân vẫn bình tĩnh như trước, khóe miệng mỉm cười, thần thái tựa như thường ngày, thưởng thức người gỗ nàng lấy được. Cái người gỗ có thần thái mang ý cười, bộ dáng vui vẻ, khiến hân yêu thích không buông tay. “Cho ta được không?”

“Được.” Theo bản năng trả lời, đối lấy hân đem ngón tay dài búng lên trán.

“Ta có nói là đưa cái gì sao? Trả lời lung tung, bị bán cũng không biết.”

“Cái gì cũng có thể.” Hân muốn, cái gì nàng cũng có thể đưa.

Hắn nhìn lại nhìn, cười như không cười. “Nếu như là muốn người, chẳng lẽ cũng được?”

“.....” Hồ hấp nàng cứng lại, đã thấy hắn cúi đầu cười.

“Dọa người thôi. Nhìn xem về sau người còn dám đáp ứng lung tung với người khác nữa không. Nha, lễ thượng vãng lai.” Trâm châu sai hắn vừa lấy được thuận tay cài lên trên tóc nàng, chuyên chú đánh giá.

“Ân, đẹp lắm.”

Là châu sai, hay vẫn là..... nụ cười ôn nhuận, ánh mắt chuyên chú, nhìn thấy nàng tâm hoảng ý loạn, gò má phỉm hồng.

Hắn cười yếu ớt, lùi lại, ánh mắt di dời đến mặt sông. “Xem, hoa đăng của người càng trôi càng xa, cực kì tốt đâu, đủ thấy ngay cả ông trời cũng có ý cho người một cái nhân duyên mỹ mãn.”

Đêm hôm đó, nàng nhìn ý cười trên môi hắn, liền cảm thấy. Khoảng cách giữa mình và hắn hảo gần hảo gần, lại một hồi, cảm nhận được tim nhảy lên thành thích, khó có thể áp chế, mãnh liệt đến mức hắn chắc cũng nghe thấy được.

Lại thêm một lần cảm thấy được trái tim rung động. Những năm gần đây, hắn luôn luôn là người tối thiêng liêng nhất ở trong lòng, trong lòng tràn đầy kính yêu. Nhưng so với ai hết đều hiểu được, tất cả đều là nàng đơn phương niệm tưởng.

Nhưng mà giờ khắc này, hắn phảng phất giống như nam nhân đơn thuần lấy toàn tâm đối đãi nàng, không có chút chừng mực cấp bậc lễ nghĩa dư thừa nào, như thế tiến gần đến trái tim, tần suất cực yếu ớt, cảm thụ được hắn đáp lại.

Hắn ôn nhu cài trâm châu sai, chuyên chú cùng nghiêm túc khẩn cầu nhân duyên cho nàng, cùng với lúc này trên đường, cách tay áo, bàn tay to lớn kiên định nắm lấy nàng. Thành ra về sau rất nhiều năm về sau, trong mộng nàng lại lần nữa ôn lại, một đoạn đẹp nhất, tối trân quý nhất.

Trái tim sớm rơi vào bể tình, tại đây, trong một đêm nảy nở.

Người nào đó không thích hợp.

Hôm nay sáng sớm tỉnh dậy còn hảo hảo, làm cho hắn cọ một khắc chung để cho nàng xuống giường, vậy—hiện tại là chuyện gì?

“Nhạn Hồi, ta khát.”

Giai nhân vừa nhắc mắt, rót nước cung kính đưa, lại xoay người bận làm chuyện khác.

“Nhạn Hồi, đến đây nghiền mực.” Đại gia hắn nhân đến vô sự quyết định luyện chữ để rèn luyện tính tình.

Nàng tay cầm mặc điều, an tĩnh nghiền mực, đen như mực, lòng của nàng cũng là đen trừu hóa không ra.

Giấy viết chưa được một nửa, hắn thở dài, đặt bút lông trắng xuống. “Người như thế, lòng của ta làm sao có thể bình tĩnh được?” Viết hàng trăm cuốn đều không tốt.

Một câu, mũi nàng liền cay. “Ta không sao.”

Còn không có chuyện! Hắn dứt khoát dang tay, đem nàng ôm đặt lên đùi, vây ở trong lòng. “Đều đem giấu hết vào tâm còn có thể nói là không có việc gì?”

“Người.....” sao biết?

Nàng tự nhận cảm xúc cũng không thể hiện ra ngoài, ngày thường cũng không nói nhiều, tựa như trước kia người nào đó hình dung, một dung nhan băng đá quanh năm không thể tan, hắn vì sao có thể hiểu được nàng?

“Người chẳng lẽ không biết—” Hắn chứa chứa ngược.

“Người khó chịu, nơi này của ta cũng đau.”

Đáng giá đi? Có được hắn đối đãi như vậy, còn lại hết thấy đều không trọng yếu.

“Nói đi, có chuyện gì?”

Việc này sớm muộn gì hấn cũng sẽ biết, vì thế nhân tiện nói: “Sáng nay..... các trưởng lão đưa tới một danh sách, muốn ngài tự mình chọn lựa, sớm ngày thành gia thất.”

Hấn biết! Cái đang ăn no an nhàn kia chuyên tạo phiền toái cho hấn!

“Đi!” Hấn biến sắc, kéo nàng đi ra ngoài.

“Gia chủ, ngài đừng—”

“Câm miệng!”

Một ngày kia, hấn trầm mặt, ra lệnh cho Mạc Nhận Hồi triệu tập mỗi một vị trưởng lão của dòng họ, ngừng đầu trong đại sảnh, mỗi một câu, mỗi một lời nói đều mang khí phách.

“Mỗi vị đang ngồi ở đây đều là trưởng bối của ta, các ngài muốn ta thành thân, nam lớn lấy vợ, là tập tục từ xưa cho đến nay, ta vốn không có lập trường để từ chối, nhưng danh sách này—không cần, trong lòng của ta đã chọn người để cộng giai bạch thủ. Nếu ngay cả hôn sự của gia chủ mà cũng phải chuyển đến cho tộc quy, thì ta xem đi xem lại cũng không có thấy một cái quy định nào. Có câu lấy vợ phải lấy vợ hiền, nhất định phải phu xướng phụ tùy, có năng lực phụ tá cho gia nghiệp.”

Ta trước vẫn luôn châm chước mãi, các trưởng lão trước giờ vẫn luôn làm theo tộc quy, như vậy, trừ bỏ Mạc Nhận Hồi, ta không hề nghĩ ra có được nữ nhân nào xuất sắc hơn. Có được tài năng kinh thương, còn có thể hiểu được lòng ta, biết được ý ta, dù sao sống chung cả đời vẫn là ta, không phải là cả hai người không nên chán ghét nhau, phải không?”

Một lần quyết định này rước lấy nhiều tranh luận, không cần phải nói là bác bỏ, hay khó có thể chống đỡ. Trong lòng biết đây là một trận đánh ác liệt, không muốn nàng ở chỗ này chịu khuất nhục, nhân tiện nói: “Nhận Hồi, người ra canh giữ ở bên ngoài đi.”

Hấn theo từ lúc mặt trời lên cao cho đến lúc mặt trời lặn, nàng đứng ở sảnh ngoài, hai chân đứng thẳng, có vài lần khẩu khí quá lớn, ngay cả sảnh ngoài cũng có thể nghe thấy vài câu nói nặng nề mang tức giận của hấn.

“Không có nhà mẹ đẻ thì không có núi dựa sao? Mộ Dung Gia gia bực thì sao? Dùng vạn lượng mua về thì không phải là người sao? Chúng ta có quan hệ gì trong phủ cao thấp có người nào không biết? Các người muốn nàng tương lai này còn có thể gả cho ai? Nếu không phụ trách cả đời của nàng thì ta cũng sẽ không động đến nàng.”

Kỳ thực..... hấn không cần như thế. Mặc dù hôm nay hấn cưới không được nàng, nàng cũng sẽ không oán, hấn tội gì phải đem mình hãm vào trong cuộc chiến, cứ rần vì nàng đánh trận ác liệt này, mệt mỏi như vậy, kiên trì như vậy—

“Kiếp này của ta không phải Mạc Nhận Hồi ta sẽ không cưới! Các người nếu ngại vị đương gia chủ mẫu này không có mặt mũi, muốn đem cả gia chủ ta phế bỏ, ta tuyệt cũng sẽ không nói hai lời.”

Không xác định được cuối cùng ai thỏa hiệp ai, khi hấn đi ra khỏi đại sảnh, vẻ mặt mệt mỏi, cực gì mệt mỏi.

“Có khỏe không?”

“Dù không thể, nhưng vẫn tốt.” Hấn mệt mỏi xoa xoa giữa hai mày, nở một chút ý cười trong sáng, đó là nụ cười đẹp nhất, động lòng người nhất mà cả đời nàng nhìn thấy—

“Hãy chuẩn bị giá y cho chính mình đi, chúng ta sẽ thành hôn.”

“Người kỳ thực không cần—” Thanh âm nàng ngắt đoạn, có dục vọng muốn khóc.

“Nói vậy, đương nhiên cần.” Người của hấn, không phải chính mình bảo vệ, ai sẽ tới bảo vệ?

Nhiều năm như vậy đến nay, lần đầu tiên có người vì nàng đứng ra, vì nàng để ý và tranh thủ, vì nàng đau lòng và phần nộ, bảo vệ cho danh phận cùng tôn trọng, vì nàng... vì nàng—liều lĩnh.

Toàn tâm quý trọng kia, nàng cả đời đều sẽ đặt ở đáy lòng.

Chấp nhận tâm ý của hắn, chậm rãi nhếch khóe môi lên, còn cho hắn một cái mỉm cười thật tình—

“Ta sẽ cố gắng, làm thê tử tốt.”

“Àn.” Hắn khuynh môi, ôm lấy người trong lòng thuộc về hắn, xinh đẹp và tao nhã.

Có phải cực hạn hạnh phúc cùng cực hạn tuyệt vọng có phải trên cùng một con đường hay không?

Nửa đêm bình tĩnh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Làm sao vậy?” Mạc Nhận Hồi chợt tỉnh dậy, thân thiết cúi xuống hỏi thăm.

“Ta—gặp ác mộng.”

“Là ác mộng gì?” Làm cho hắn sợ tới mức một thân toàn mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt.

“Ta nằm mộng—thấy người một đao đâm thẳng vào tim của ta.” Hắn xoa trái tim bên phải, phảng phất còn có thể cảm nhận được nỗi đau thấu xương ấy, đều không phải là đến từ cơ thể, mà là thể nào cũng không thể tin được, nằng lại hạ thủ được.

“Làm sao có thể?” Nàng ngạc nhiên bật cười. Bảo vệ hắn còn không kịp, như thế nào lại có thể đả thương hắn?

Làm sao thể nào? Nếu như có một ngày, nàng biết được, biết được—hắn làm hết thấy những chuyện kia, thật sự là sẽ không sao?

Đôi tay chặt chẽ ôm chặt lấy nàng, nhắm hai mắt lại, ngàn tư vạn tự hung hăng nhét đầy vào chỗ sâu ở trong lòng, không muốn.

Gần đây, trong phủ cao thấp đều khẩn cấp chuẩn bị cho hôn sự, nển đỏ hỷ sự, đèn lồng đỏ thắm, khắp nơi đều dào dạt không khí vui mừng. Gối hỉ uyên ương, nàng kiên trì muốn mình tự thêu, nhưng những năm này theo hắn chạy ngược chạy xuôi, thủ đoạn buôn bán đều có đủ, lại quá kém nữ nhân may vá, nhìn chăm chú tấm vải đỏ trước mặt, buồn rầu hỏi: “Làm nữ nhân, ta tựa hồ thực sự thất bại, cưới ta người có thể nào hối hận hay không?”

Phiền não của nữ nhân trước khi gả kia, ở trong mắt hắn lại đáng yêu cực kỳ, cười trả nàng. “Người có thêu thành vịt hoang, ta cũng sẽ vui lòng nhận.”

Ngoại trừ việc may vá đồ cưới, còn lại những việc khác trong hôn sự thật ra đều đầu vào đấy. Mấy ngày nay, nhìn nàng trong trong ngoài ngoài bận rộn chuẩn bị, sự hạnh phúc kia tràn đầy ngực, khiến hắn có cảm giác, nếu có thể cứ như thế thì không còn có thể cầu gì được.

Tháng sau mừng bẩy, là hôn kỳ.

Hắn cả đời này, cho tới bây giờ, chưa từng có vui quá như vậy, cực hạn hạnh phúc lại khiến cho hắn bất an. Tốt đẹp này là một hồi mộng không chân thực, lúc nào sẽ phải tỉnh lại?

Hắn không sợ chết ở trong tay nàng, chỉ sợ trong ánh mắt lạnh lùng của nàng rốt cuộc không nổi lên được sự nhiệt tình.

Hạnh phúc này đến, đi trên con đường này, sớm biết sẽ có một ngày kia, nhưng mà—

Trộm lấy một khắc hạnh phúc, hắn không oán.

Hắn không oán.

Nhưng lại khó có thể không thẹn.

Trời lạnh, sao không mặc thêm áo?

Bên tai, lại phảng phất giọng nói ôn nhu, dẫn dắt hắn những việc vặt của cuộc sống, tha thiết quan tâm.

Đột nhiên lúc này, trong tim trống rỗng, đêm trầm mặc, cái gì cũng không có.

Hắn ngẩn ngơ ngả ngời ở trước bàn, nhìn những đồ vật bày biện ở trong phòng.

Nhận Hồi hằm canh là tay nghề cao nhất, đem cho người bỏ thân mình, nếu người thấy thích, sau này đều mang đến cho người.

Quay lại Mộ Dung trang, nhiều năm qua không chịu quan tâm đến thân mình, luôn bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, đều khiến người nọ hao hết tâm tư để điều dưỡng, đưa tay chân lạnh lẽo cũng nuôi thành ấm áp.

Hiện thời, không có người lại mang đem bỏ những thứ yêu thích để cho hắn, hắn đã độc chiếm, ngày đêm mong mỏi hết thảy, tất cả đều thuộc về hắn.

Nhưng—hắn là dùng đại giới gì để đổi lấy? Người khác không biết, hắn là đặt ở ngực, cả đời đều phải đeo trên lưng tội lỗi trầm trọng.

Đem mặt chôn ở bàn tay, thời khắc khi đó mãnh liệt như thủy triều đổ ập về lòng hắn, đau đớn vô cùng, khó có thể hô hấp, một chút, một chút đánh vào trong lòng.

Nửa đêm tĩnh lại, bên cạnh không có một bóng người.

Mạc Nhận Hồi ngồi xuống giường. Nhiều năm tập võ đi lại nhẹ nhàng linh hoạt không tiếng động, ban đêm thâm tịch, ngay cả tiếng lá rụng sàn sạt cũng có thể nghe đặc biệt rõ ràng.

Phòng ngủ không có, vườn thường xuyên đến cũng không có, phòng ngủ của Mộ Dung Lực cũng không có, nàng một đường tìm đến thư phòng—

“Ta đã nói cái gì? Không có sự cho phép của ta không được động đến hắn! Người đem lời của ta từ tai này vào tai kia sao?”

“Thế nào? Đột nhiên không đành lòng sao?” Mộ Dung Dung mang phòng bị.

Nói như thế nào hai người này dù sao cũng là thân huynh đệ, đối với tình độ yêu thương của Mộ Dung Thao, có lẽ vừa khóc vừa than thở sấm hối vài câu, hai huynh đệ đóng cửa giải hòa. Ngược lại, người ngoài như bọn hắn sẽ trở thành kẻ chết thay, cả trong lẫn ngoài đều không được lòng người.

“Đừng quên, độc dược đầu tiên là do người tự tay hạ, bằng không chúng ta có bản lĩnh thông thiên thì kế hoạch cũng không thành. Việc đã đến nước này, người cho rằng người có thể toàn thân thoát ra hay sao?”

“Ta tự biết mình làm cái gì, không cần đến lượt người nhắc nhở!” Hắn đen mặt. Lời nói lạnh khốc vô tình. “Người sẽ không cho rằng, ta thực sự có bản lĩnh kia, thần không biết quỷ không hay có thể thay thế được thân phận của một người? Tương lai nếu xảy ra tình huống gì, người có thể đối phó sao? Hắn không thể chết, ít nhất là bây giờ không thể. Nếu phải chết, cũng là trong tay ta.”

“Người thật đúng không phải là người, một Mộ Dung Thao đối đãi với người tốt như thế.” Trào phúng lại trào phúng, nghi ngờ cũng tiêu hết.

“Vậy sao còn không đem người rút trở về!”

“Nói nghe thoải mái, người ở trong này nhuyển ngọc ôn hương, hô mưa gọi gió, chúng ta ở bên ngoài bôn ba lao碌, có công bằng sao?”

“Vậy chờ hắn trở về, mọi người cùng chết, như thế nào?”

“Đều đã nói hắn mang trong mình đến tận mười loại độc, sớm không biết đã chết ở chỗ nào, cần gì phải uống phí công phu...”

“Chết thì ta phải nhìn thấy xác!” Hắn cực lực ảm nhẫn, run run nắm chặt nắm đấm trong tay áo, đuổi ra khỏi Mộ Dung phủ, liền không thể tự ức chế.

Nghiêm lệnh không được động đến hắn, liền một ngày nếu hắn vì độc mạn tính ở trên người hắn, không bị chết quá nhanh, cũng không thể cho hắn được một cuộc sống mạnh khỏe... Như thế nào cũng không nghĩ tới, những người này đều ước gì hắn chết, làm gì có chuyện ngoan ngoãn nghe lệnh hắn mà làm việc.

Hắn hoàn toàn không dám nghĩ, thân thể mang hơn mười loại độc tính, đến nay vẫn không rõ là rơi xuống ở nơi nào, như thế nào có thể sống? Hay là... đã chết?

Mỗi một câu ở bên trong, nàng đều nghe được, tổ hợp lại ý tứ vô cùng rõ ràng, bất quá, nàng lại mất đi năng lực chấp vạ, đầu óc chết, như thế nào cũng không thể lý giải—

Không, có lẽ nào, không dám lý giải.

Cho nên... ngày ấy cùng nàng đồng giường cộng chằm, người thân mật yêu thương không phải là Mộ Dung Thao.

Cho nên... người nàng chân chính tâm tâm niệm niệm kia, hiện thời sinh tử chưa rõ?

Cho nên, cho nên... trong lòng mang theo một trận lạnh lẽo, không thể nghĩ tiếp.

Trước kia, có người luôn mang nụ cười ác ý, khi dễ nàng, làm nhục nàng, tuyên bố với nàng, xem có thể dạy dỗ nàng đến cái lúc cũng không thể nào nhận thức ra người nào là ai.

Khi đó, vô luận là khi nhục nàng thế nào, nàng cũng tự giữ, nhưng một hồi này, là nàng cam tâm tình nguyện, mặc cho hấn cướp lấy hết thảy của chính mình—

Phát hiện không khí có phần quý dị, khuôn mặt chôn ở trong bàn tay kia ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt thanh nhã trắng bợt như tờ giấy, nhất thời hô hấp cứng lại.

“Người—đêm đã khuya, sao còn không ngủ?” Hấn ổn định tinh thần, cố nhếch khóe môi, chống đỡ trụ vững nụ cười yếu ớt bình thản.

Việc đã đến mức này, hấn còn muốn lừa dối nàng.

Hấn còn muốn đùa bỡn nàng đến mức độ nào mới chịu dừng?

Nàng xoay người, không nói một lời, từ từ lách người trở về phòng, Mộ Dung Lược lập tức liền biết—nàng cái gì cũng đều nghe thấy!

Hấn nhảy dựng lên, bước nhanh đuổi theo, trong lòng vừa hoảng vừa vội. “Nhạn Hồi, hãy nghe ta nói—”

Nàng lùi lại một bước, bàn tay vươn ra rơi vào khoảng không.

Quả nhiên.

Hấn cười khổ.

Sớm biết một ngày này sẽ đến, lại không ngờ rằng tới nhanh như vậy, khiến người khác không kịp trở tay.

“Hãy nghe ta nói được không? Cho ta một cơ hội—”

Cơ hội? Vậy Mộ Dung Thao? Ai cho hấn cơ hội?

Nếu hôm nay nàng không phát hiện chân tướng, hấn còn muốn giấu giếm nàng đến bao giờ? Đến ngày thành thân bái đường, ở trước mặt mọi người, hung hăng cười vào mặt nàng, nói nàng tự mình đa tình? Hay vẫn là thực muốn nàng vì hấn chăm lo việc nhà sinh con, trả thù cho ngày xưa nàng khinh thường không khuất phục?

Hấn thật ác!

Là nàng xứng đáng, nhiều dấu hiện như vậy đặt ngay lại trước mắt của nàng, nàng lại lựa chọn làm như không thấy, không tự giác tham luyến sung sướng của hạnh phúc giả dối chưa bao giờ có, xứng đáng bị hấn trêu đùa ở trong lòng bàn tay.

Nhìn nàng khi đó, trong lòng hấn nghĩ như thế nào? Sợ là người không thể đè nén, chê cười nàng ngu xuẩn?

Vinh nhục cá nhân, nàng có thể để sang một bên, nhưng còn gia chủ đâu? Một lòng đối xử tử tế, chỉ mong chờ hóa giải hận thù cùng trong lòng lạnh như băng trong hấn của gia chủ thì sao?

Không thể nhận được đối đãi như thế.

“Hấn...sống hay chết?” Chuyện hiện thời, nàng chỉ để ý điểm này.

“.....Ta không biết.” Thực sự không biết.

Nàng nhấc mắt nhìn hắn. “Mộ Dung Lực, người làm sao có thể như vậy? Người muốn, hắn đều nguyện ý cấp, người cần gì phải làm như vậy?” Nàng không hiểu, nghĩ thế nào cũng không thông.

Toàn tâm đối xử tử tế, thực không lưu lại một chút nào trong hắn hay sao? Ngày xưa, hắn có thể nói chỉ là tùy hứng đùa giỡn, là tính tình hài tử đùa giỡn, liền đem cả mạng của huynh trưởng ra để chơi, hắn còn có cái gì không làm được?

“Người nói người không phải cảm thú—” Nàng nhẹ nhàng cười, thần dung trống rỗng mà lạnh như băng. “Đúng vậy, người cần bản còn không bằng cả cảm thú!”

Ở trong mắt nàng, hắn liền không thể chấp nhận được như thế sao?

Tâm nguyên bản đau đớn vội vã, dần dần trở thành đóng băng.

Còn có cái gì nữa? Hắn là phạm vào tội đáng chết cả trăm ngàn lần, dùng hết ngôn ngữ thế gian cũng không có biện pháp giải vây cho chính mình. Nhưng hắn cho rằng, nàng, ít nhất, cũng sẽ hỏi một chút nguyên nhân đằng sau—

Là hắn suy nghĩ nhiều quá, loại xấu xa làm việc, cần có nguyên nhân hay sao?

Hắn nhớ tới cái mộng kia, mộng mà sau khi tỉnh lại vẫn rành rành ở trước mắt, còn cảm nhận được cái lạnh lẽo truyền từ lưỡi dao sắc cắt vào da thịt, từng trận thấu xương—

Hắn nhắm mắt lại. “Nếu ta nói, Mộ Dung Thao đã chết, chết ở trong tay ta, người sẽ làm như thế nào?”

“Người!”

“Người có muốn vì hắn báo thù, chính tay đâm chết người đã sát hại hắn không?” Một chút ánh sáng xẹt qua trong đêm, đặt ở trên gáy hắn, cảm giác mát, làm lạnh của tâm của hắn.

Thật sao, nàng thật hướng lưỡi dao về phía hắn.

“Người nghĩ rằng ta không dám?” Đến gần hắn, lưỡi kiếm mỏng kia chỉ cần dùng một ít sức sẽ cắm vào thân thể, cắt qua da thịt.

“Người dám, người đương nhiên dám. Nam nhân yêu say đắm ở trong lòng bị người làm hại, còn không nhận biết được kẻ địch, thất trình, có ai cho với người càng oán, càng hận—” Hắn dừng nói.

Một giọt, hai giọt, ban đêm thâm tịch, phẳng phất có thể nghe thấy tiếng lưỡi dao cắt qua gáy, một giọt lại một giọt, rơi xuống mặt đất, uốn lượn thành bông hoa hồng méo mó.

“Người cho là, bây giờ còn có ai sẽ vì người đau lòng không dứt? Một người duy nhất, bị người tự tay làm hỏng! Ta còn có gì không dám?!”

Nàng có gì không dám?

Đi vắng nhượng bộ, là vì Mộ Dung Thao. Hiện thời người đã mất, nàng liền không phải cố kỵ.

Hắn đã hiểu. Hiểu đến tâm đau triệt để.

Nguyên lai không có Mộ Dung Thao, hắn liền cái gì cũng không phải. Mấy ngày nay triền miên ân ái, nồng tình thâm ý, không phải Mộ Dung Thao, với nàng một chút ý nghĩa cũng không còn.

“Ta ác sao?” Lòng bàn tay lướt qua vết máu ở gáy, mặt hắn không chút biểu cảm, lạnh lạnh nói: “Mạc Nhận Hồi, người so với ta còn ác hơn!”

6. Q.1 - Chương 6

Edit: Độc Tiểu

Rất cuộc như thế nào chú ý nàng? Thậm chí ngay cả chính mình cũng không phát hiện, dĩ nhiên đem giấu ở trong tim, thật lâu, thật lâu—

Khi mới đến Mộ Dung trang, nàng ở trong mắt hắn căn bản không là cái gì, phàm là người của Mộ Dung Thao, hết thấy của Mộ Dung Thao, hắn đều khinh thường nhìn qua.

Một tháng sau, phòng ngủ của hắn được chuẩn bị thỏa đáng, hết thấy đều không kém so với Mộ Dung Thao, khi đó cảm xúc của hắn thật hưng, Mộ Dung Thao lại chỉ đem hắn như đứa nhỏ đùa giỡn, trấn an, lại trấn an hắn, cuối cùng vẫn là sắp xếp thỏa đáng.

Phải, hắn là chuẩn bị vạn phần thỏa đáng, nhưng hắn, hắn—

Không ai biết, hắn không phải là giận dữ, mà là sợ hãi, cố tình tính tình lại quật cường nói không nên lời, không muốn để cho người khác nhìn thấy mình yếu thế.

Nhưng nàng lại phát hiện, ngày ngày mỗi đêm, đều đến phòng vì hắn mà thắp đèn.

Chỉ có nàng, biết được hắn sợ hãi cùng bất an khi ở trong đêm đen, từ đó không một ngày, để cho phòng ngủ của hắn mất ánh sáng.

Từ sau đó, hắn rốt cuộc có thể ngủ yên, không lại tiếp tục cuộn mình ở mép giường, trắng đêm không ngủ.

Năm mù mù qua đời, hắn mới bảy tuổi, mất đi người duy nhất ở trên đời thương hắn. Nhưng mà đau thương nhất là ngay cả đứa nhỏ đi đoạn đường cuối cùng cũng không được.

Mộ Dung gia một nhà đều sợ Mộ Dung Thao nhìn thấy gương mặt giống y hệt của hắn, thì cái gì cũng không thể giấu giếm. Sợ dẫn đến cái chuyện này, liền vì tư lợi cá nhân này mà đem hắn nhốt ở sài phòng, mặc cho hắn gào khóc như thế nào cũng không mềm lòng.

Hắn không có thân nhân sao? Những người chủ mưu cùng phạm tội, tất cả đều là thân nhân của hắn, cha, nương, thúc bá, thẩm di, cậu mợ.... Thì tính sao? Vẫn là bỏ mặc hắn ở trong bóng đêm vượt qua một ngày lại một ngày. Cho đến hôm nay, mỗi một đêm hắn đều có thể nghe thấy tiếng chuột bò đến trên người ở trong sài phòng, những thanh âm xèo xèo, cắn lên thân thể đau đớn....

Hắn sợ hãi, sợ hãi gào khóc, thật lâu... thật lâu... – đến trong lòng mang sợ hãi với bóng tối, cho đến khi bọn họ rốt cuộc cũng nhớ tới đứa nhỏ bị lãng quên ở sài phòng. Hắn đã suy yếu chỉ còn lại một hơi.

Hắn từ khi đó thì bắt đầu, hận Mộ Dung Thao.

Dựa vào cái gì! Bọn họ dựa vào cái gì mà đối xử như thế với hắn? Mộ Dung Thao đã có được tất cả, hắn chỉ có mỗi mù mù, chỉ có mù mù là tốt với hắn, vì sao ngay cả người thân duy nhất của hắn cũng bị đoạt đi?

Nếu không phải là Mộ Dung Thao, hắn sẽ không người nghe không người hỏi, tựa như không khí ăn nhờ ở đậu, nhận hết mọi khuất nhục. Nếu không phải là Mộ Dung Thao, hắn sẽ không phải không có cha đau, không có nương thương, phải cô đơn một mình. Nếu không phải là Mộ Dung Thao, hắn sẽ không bị đoạt đi cả cơ hội cuối cùng được ở bên đoạn đường cuối cùng của mù mù đã chân thành đối đãi với hắn....

Trên đời này, nếu không có Mộ Dung Thao, thì sẽ tốt bao nhiêu?

Từ đó trở đi, hắn rốt cuộc không thể một mình ở trong bóng đêm, luôn cảm thấy trong bóng tối kia có ác quỷ đang giờ nanh múa vuốt cắn nuốt hắn. Phảng phất như hắn trở lại đêm hôm đó, tùy thời đều sẽ có chuột nhảy lên cơ thể của hắn, cắn ra từng lỗ máu, tang thương căm khóc không một người để ý tới—

Nhưng mà, nàng đến đây.

Đêm hôm đó bất lực không có kéo dài, nàng thêm nhiều dầu vào đèn hơn để có thể cháy lâu hơn, lại tiến lùi đúng quy củ thấp người rời đi, một câu nhân thoại cũng không nói.

Hắn tin, người có trí tuệ như nàng tất nhiên cũng hiểu rõ một chút gì đó, nhưng không từng ác miệng, chưa từng nói lời đùa cợt. Cho dù ngoài mặt hắn đều chọc nàng, thậm chí hóa giận trêu ghẹo nàng, cũng không thấy nàng lợi dụng điểm này để phản kích hắn, tổn thương hắn.

Lại dù cho bị hắn ép đến cực hạn như thế nào, hàng đêm đều vẫn nhớ đến thêm dầu cầm đèn cho hắn.

Nhìn, lại nhìn, ánh mắt đặt ở trên người nàng càng ngày càng lâu, càng không thể chuyển đi.

Cũng bởi vì tầm mắt thủy chung là nhìn nàng, mới có thể thấy ánh mắt nàng là nhìn tên còn lại.

Vô luận hắn nhìn nàng như thế nào, nàng cũng chưa từng ngoái đầu lại nhìn một cái, cũng như nàng toàn tâm nhìn nàng toàn tâm nhìn cái nam nhân kia, cũng không từng quay đầu, thấy rõ được nồng tình mật ý của nàng.

Hắn liền có ý nghĩ, chỉ có thể kích nàng, khi dễ nàng. Ít nhất như vậy, nàng mới có thể liếc mắt nhìn hắn một chút. Nhưng mà chân chính kích ra cảm xúc, tại đôi mắt đen láy nhìn ra được hận ý. Hắn ngược lại càng đau càng hoảng, không biết phải làm sao.

Khi đó, Mộ Dung Thao may mắn thế nào, mọi thứ đều lần lần tiến đến trong lòng của hắn.

Nàng tính lạnh, nếu hắn cũng như thế, chỉ có thể đem nàng đẩy đi càng xa hơn. Hắn phải làm cho nàng cảm nhận được một tia ấm áp, nàng mới có thể nguyện ý tiếp cận.

Tựa như—nàng mỗi đêm thắp đèn, mang đến ấm áp cho đêm âm u thiên địa của hắn.

Thay đổi một loại thân phận khác cùng tâm tình, cùng nàng dạo phố nói chuyện phiếm, cầm tay cười đùa, thả hoa đăng khẩn cầu cho nàng hảo nhân duyên... Nguyên lai, không cần mở miệng ác ngôn cũng tốt lắm, nguyên lai, vui vẻ đơn giản như thế.

Cố tình, nàng là của Mộ Dung Thao.

Mọi thứ hắn muốn, tất cả đều là của Mộ Dung Thao.

Tuổi còn nhỏ, chờ mong cha nương ngẫu nhiên nhớ đến hắn, cho hắn một tia quan tâm, hắn liền có thể thỏa mãn. Mà nay, là chờ mong nụ cười của Mạc Nhận Hồi, tâm của Mạc Nhận Hồi.

Một hồi, lại một hồi, chỉ cần là thân phận kia, nàng liền nguyện ý đổi tốt với hắn. Cho hắn ấm áp, ôn nhu, nhưng khi trở lại thực tế, toàn thân vĩnh viễn cũng không bớt đi một chút lạnh.

Cho dù là hư ảo cũng tốt, hắn cũng muốn đắm chìm trong ôn tồn giả dối kia, trộm đi một tình ý của nàng, tự dối gạt bản thân.

Lại thế nào cũng không muốn thừa nhận, hết thủy của Mộ Dung Thao.... hắn kỳ thực thực mong muốn, bởi vì sợ chờ mong, sợ bị đau thương, mới ra vẻ không cần.

Vì thế lần nữa, hắn lại có suy nghĩ – nếu không có Mộ Dung Thao thì thật tốt?

Không người nào có thể hiểu được, hai vị chủ bộc cảm tình rất tốt này kiêm là tân lang tân nương này là bị làm sao vậy, lúc trước huyền áo người ngã ngựa đổ, đòi muốn kết hôn. Hiện tại đến ngày cưới thì lại nói ngừng, khiến ọi người kinh ngạc vạn phần, không thể hiểu rõ hai người này đang làm cái gì?

“Hôn nhân đâu phải trò đùa, khởi dung phản phản phúc phúc, gia chủ cưới thuộc hạ, cũng đã cười hào phóng cho qua. Hôm nay nếu trả lại đồ cưới sẽ trở thành trò cười cho người đời, nếu ngày sau lại muốn cưới, thì không thể nào.”

Các trưởng lão đều lược đi những ý chính, đến cuối cùng vẫn là nói – ngày hôm nay mà không cưới, sau này nếu lại muốn cưới Mạc Nhận Hồi thì cửa cũng không có đâu!

Có cái gì khác biệt đâu? Dù sao cũng như sản phụ đã chết con, ngày sau đã không còn có thể trông cậy vào.

Đi ra khỏi cửa, đã thấy nàng đứng ở dưới bậc thang, tin tưởng nhìn lời kia hắn là đều nghe thấy thật rõ ràng.

Nàng không nhúc nhích, mặt lạnh như sương, hắn đợi, đợi, không đợi được nàng ột nửa chữ. Tâm cũng lạnh, buông tha cho chờ mong, đưa tay xé lấy chữ hỷ đỏ dán ở trên cửa sổ, vo ve ở trong lòng bàn tay.

“Đến trong phòng đi, chúng ta nói rõ ràng.”

Nàng dừng một lát, vẫn là đi theo vào trong.

Hắn vào, là vào phòng ngủ của Mộ Dung Thao, nàng theo sau đi vào, thấy hắn đứng khoanh tay ở cửa sổ, vẫn như cũ nhìn vào hoa viên, tư thái không nói nhìn về phía xa xa.

Khi đó nàng từng muốn đoán, trong lòng hắn đang nghĩ cái gì? Hiện tại xem ra, chỉ sợ là điều điều tính kế, làm như thế nào giấu giếm nàng không có kẻ hở, hãm hại gia chủ vạn kiếp bất phục như thế nào đi? Mà nàng, lại vẫn buồn cười cảm thấy hắn một thân thê lương—

“Nhạn Hồi, nàng có yêu ta sao?”

Cả người nàng chấn động, kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn dựa vào cái gì? Đã làm chuyện này, khi dễ nàng, tổn thương nàng, giờ còn có mặt mũi hỏi nàng như vậy?

“Người vô sỉ!” Nàng điên rồi mới có thể động tâm với loại cảm thú phai mờ lương tâm này!

“Phải không?” Đáp thật sự là không do dự một chút nào a!

“Ta nghĩ rất lâu, có chuyện nhất định phải cùng nàng nói rõ ràng. Ta hãm hại huynh trưởng đoạt quyền đều là sự thật, ta cũng không muốn biện giải cái gì. Người trong thiên hạ tất cả đều có thể thóa mạ, ta cũng sẽ không lên tiếng phản bác, nhưng Nhạn Hồi, ta đoạt không phải là quyền, mà là nàng. Nàng muốn không ta một ngàn một vạn tội đều có thể, duy nhất chỉ có tội này, như thế nào ta cũng sẽ không nhận.”

Hắn ngoái đầu nhìn lại, nhìn vào đôi mắt chấn kinh của nàng, chua chát cười. “Thế nào? Thực ngoài ý muốn sao? Ta đã yêu thật lâu, thật lâu, chỉ là nàng luôn luôn nhìn không thấy.”

Hắn đưa ra, hắn trao ra chân tình, thân nhiên không chút quanh co, nhưng kết quả thì lại như thế nào?

Hắn đã không còn có cách nào, giống như dân cờ bạc đi đến bước cuối cùng, dùng một chút lợi thế còn lại ở trong tay, được ăn cả ngã về không, đó là tôn nghiêm của hắn, cùng với chân tình.

Một lần thua này, chính là hai bàn tay trắng.

“Người nói... hết thấy chuyện này, đều là vì ta?” Hắn hãm hại huynh trưởng, đoạt quyền, là vì nàng? Gia chủ sinh tử chưa rõ, cũng là bởi vì nàng?!

Hắn tiến lên, chưa kịp nói lời nào, liền nhận một chương oán giận của nàng—

“Mộ Dung Lược, ngươi là đồ hỗn đản!”

“Đây là câu trả lời của nàng?” Bên má nóng rát, đau, nhưng hắn không chạm vào, bình tĩnh nhìn vẻ mặt giận dữ của nàng.

“Phương thức ngươi yêu một người, chính là khiến cho ta lâm vào bất nghĩa hay sao? Nếu hôm nay gia chủ thật sự gặp bất trắc, ngươi muốn ta làm sao có thể đối mặt với hắn?”

“Ta không nghĩ tới muốn hắn chết. Mọi chuyện về sau, đã không thể là chuyện mà ta có thể nắm ở trong tay.”

“Người đang nghịch là mạng của gia chủ! Tại sao có thể hồn nhiên cho rằng thế sự thật sự có thể là do người nắm giữ? Chỉ một chút ngoài ý muốn này, đều khiến hắn chết không toàn thây!” Hắn đặt lần này, là lương bại câu thương.

Nhưng nàng làm sao biết, hắn cũng đem chính sinh mệnh của mình ra đánh bạc. Ở trong mắt nàng, chỉ có duy nhất mình Mộ Dung Thao, nhìn không thấy hắn một thân thương tích.

“Sai đã sai, giờ nhiều lời cũng vô ích. Nhạn Hồi, ta chỉ hỏi nàng, nếu hắn còn ở trên đời, ta dùng hết lực tìm hắn trở về, mọi chuyện còn có thể cứu vãn hay sao? Ta đem tất cả mọi thứ của hắn trả lại cho hắn, cái gì cũng không cần, chỉ cần nàng, nàng theo ta đi, có được không?”

“Đây là uy hiếp?”

“Là thỉnh cầu. Hỏi rõ tâm của nàng, đoạn thời gian này, ta ở bên nàng, tuy là lấy thân phận của hắn, ta cũng thấy được nàng thoải mái, hỉ nhạ, không đúng sao? Chẳng lẽ không phải là hắn thì tất cả đều không còn một chút ý nghĩa gì hay sao?”

Nàng im lặng.

Tùng, nàng luôn miệng nói, một gương mặt không đại biểu cho điều gì, kết quả là, vẫn là gương mặt này nói lời thề son sắt, cử chỉ ngôn ngữ trao cho nàng... Khiến giờ nàng một câu cũng không thể bác bỏ được.

Nói cho đến cùng, nàng cũng chỉ là loại nữ tử nông cạn này, hấn nói một chút cũng không sai.

Nếu có một lần, nàng nhìn nhận hấn, có phải sẽ không phát sinh ra mọi chuyện hay không, lại càng không thể khiến hấn liên một đường như thế mà thay thế gia chủ, sẽ không thể phạm vào sai lầm không thể vãn hồi.

Hết thấy này, nàng không thể chối cãi.

Nếu nói hấn là nguyên hung, thì nàng chính là mầm tai họa, tội của hấn, nàng cũng phải gánh vác một nửa. Nếu là uy hiếp, nàng không còn lựa chọn nào khác, vì gia chủ, để lại mệnh cũng không đáng tiếc. Nhưng hấn lại mềm giọng, nàng cũng là đau đớn, rối rắm, không thể nào mở lời.

Nàng còn có tư cách gì? Nhìn những chuyện mà gia chủ phải chịu đựng, nàng còn là đầu sỏ tạo nên hết thấy, còn có thể làm như mọi chuyện như chưa có gì phát sinh, đáp ứng hấn?

“Không.” Nàng không làm được.

Mộ Dung Lược nhắm mắt lại, đứng ở khung cửa sổ, im lặng không nói.

Sớm đoán được kết quả chính là như vậy, vẫn cứ không nhin được đau thấu tâm khi nghe nàng cự tuyệt.

Thua lần cuối cùng này, hấn đã một mình cô độc, không còn lại cái gì để mất đi.

Cũng tốt, từ nay về sau, liền không còn chỗ nào cố kỵ.

Lòng ngực nặng nề kia ngừng lại một hơi thở, đáy mắt lạnh lẽo, chỉ còn một mảnh hàn mạc. “Tình của ta nàng ném bỏ như chiếc giày cũ, như vậy là muốn ta dùng sức ép nàng sao? Được, Mạc Nhận Hồi, ta nói là muốn nàng, vô luận như thế nào nàng cũng là của ta—nàng đồng ý, ta nghe nàng, dùng toàn lực tìm hấn, bảo vệ hấn, đem toàn bộ trả lại cho hấn. Nếu nàng không đồng ý, ta liền nhào nó thành long trời lở đất, chết cũng phải kéo Mộ Dung Thao chôn cùng!”

“Người dám—”

“Ta còn cái gì không dám? Ta cái gì cũng không có, còn có cái gì không dám?!”

“Người, đồ cầm thú này! Hấn là đại ca của người, hấn đối đãi với người như thế nào, người chẳng lẽ—”

“Vậy thì như thế nào?” Đi đến bước này, dù thực tìm Mộ Dung Thao về, hấn còn có thể nhận thức thân phận này như hấn hay sao? Chỉ sợ là hận muốn hấn chết, hấn còn cố kỵ cái gì?

“Đợi chút!” Trong lòng biết tính tình hấn cực đoan, nói ra miệng thì tất sẽ làm... Nàng cắn răng một cái. “Ta đáp ứng! Được sao?”

Hấn dừng chân, quay lưng dựa vào cạnh cửa, khóe miệng ẩn một nụ cười khổ chát chúa, nàng xem như không thấy.

Cho tới nay, đều phải động đến Mộ Dung Thao, mới có thể nắm chặt được tử huyệt của nàng, chưa bao giờ trật qua. Vì người kia, nàng ngay cả chết cũng không sợ.

Hấn thì tính là cái gì? Thật tâm thật tình, mềm mỏng cầu xin, cũng không bằng nhắc ba chữ “Mộ Dung Thao” liền dễ dàng ảnh hưởng đến nàng.

Không được, gốc một lần là đủ, hấn sẽ không bao giờ đưa ra chân tình một lần nữa, chỉ nhận được miệt thị giẫm đạp của người. Muốn hấn ác, hấn sẽ ác, dù sao ở trong lòng nàng, hấn căn bản không phải là người, muốn oán muốn hận đều từ nàng đi.

Lạnh lùng trở lại, lấy tay vòng lấy người nàng, không mang theo một tia cảm xúc áp lên đôi môi mềm, nàng theo bản năng lấy tay đặt ở trên ngực hấn.

“Nàng có thể đẩy ra, đi ra khỏi cánh cửa này, chúng ta sẽ không còn chuyện gì để nói.”

Lòng bàn tay, chung quy vẫn không dùng sức, hắn đem miệng phủ lên trên môi nàng, cuồng bạo dùng lực cắn đau môi của nàng, mùi máu tanh lan tràn giao triền ở giữa môi với răng, nàng ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng.

Hắn giận dữ, đem nàng ép lên đệm giường, dã man xé bỏ quần áo, bỏ quên đi màn dạo đầu cùng sự đau đớn của nàng, trực tiếp thâm nhập vào nơi sâu kín, mạnh mẽ dùng sức, mỗi lần ma sát đều là một lần đau đớn. Nàng lại mi cũng không nhần, không tiếng động mặc hắn dày vò.

Hắn nằm ở trên người nàng, cả thể xác và tinh thần đều là một mảng chết lặng.

Vì sao lại như thế? Hắn cũng không hiểu, yêu thương cùng vui thích đã không còn nữa, chỉ còn xé rách thương tổn cùng đau đớn của nhau. Vì sao hắn lại đẩy chính mình vào hoàn cảnh đáng buồn như vậy?

Nguyên lai, cưỡng cầu một nữ nhân không thuộc về hắn, chính là loại tư vị này.

Ngực bế tắc không thể hô hấp, hắn đột nhiên lùi lại. “Nàng không cần ta thì có thể nói thẳng, ta khinh thường việc đụng chạm với một khối thi thể sống.”

Khép quần áo lại, không liếc mắt nhìn nàng, chống đỡ lấy một khung xương chưa suy sụp, ngẩng đầu cách xa nàng, bên trong đã sớm không còn gì.

Hắn thật sự không thể chịu đựng được như thế sao, không đáng để người khác yêu sao?

Hắn không phục, như thế nào cũng không thể chấp nhận, chính mình thất bại triệt để như vậy, từ khi ra khỏi bụng mẹ, chỉ một vài khắc mấy may cách nhau mà hắn thua cả cuộc đời. Lần đầu tiên trong đời động tâm, lại bị thương đến thê thảm thiết liệt, ngay cả Mộ Dung Thao một cọng tóc cũng không bằng.

Vô phương, nàng không yêu, hắn tìm người khác tới yêu.

Con người khi lâm vào tuyệt cảnh, thường thường sẽ làm một chút chuyện hoang đường, chính như Mộ Dung Lược giờ phút này.

Lúc ban đầu, hắn say không còn biết gì vào Tần lâu, ôm lấy một nữ tử gương mặt tương đối giống Mạc Nhận Hồi, chỉ vì nàng không thể ột nụ cười, thân thể lạnh lẽo như băng, nên chỉ có thể đem tinh thần đi ôm thân thể mềm mại khác, đuổi đi cái hốt hoảng cùng tịch mịch kia.

Xem, hắn cũng không có đến mức thất bại thảm hại, vẫn là có người nguyện ý ôm hắn, không phải sao?

Cho dù đó là nhờ vào tiền tài quyền thế mà có, thanh lâu ca kĩ không phải xu nịnh quyền thế thì cũng chính là bán rẻ tiếng cười. Không hề thật tình, hắn lại hư tình giả ý mà cười, cuối cùng chỉ thấy càng thêm hư không.

Vì thế, hắn bắt đầu gặp dịp thì chơi, thực nữ yêu kiều, quả phụ ở góa, đậu hủ Tây Thi... ngoạn so với ai cũng đều ác hơn, hành vi càng ngày càng hoang đường, không thể quay đầu được.

Ai dụ dỗ ai, ai ngoạn ai, ai thương ai, thì có hề gì? Hắn tuyệt đối không để ý, ít nhất, khi ôm những người đó, hắn có thể cảm nhận được một chút nhu tình cùng mật ý.

Rượu tỉnh hoa gian, nhất thường tham hoan.

Chỉ cần không phải nàng, hắn có thể thấy được nữ tử dưới thân uyển chuyển hầu hạ. Chỉ cần không phải nàng, hắn cần gì cố ý tạo niềm vui cho nữ tử. Chỉ cần không phải nàng, hắn sẽ không bị lạnh lòng cự tuyệt... Vậy thì sao phải là nàng?

Tứ chi đây dựa nhiệt liệt, đang định giao hoan, ma ma hoảng loạn gào hét đi tới nơi này, chỉ chốc lát sau, ván cửa đã bị đẩy ra.

Trong nháy mắt, hắn muốn tránh ra, bỗng nhiên cảm thấy – cần gì? Hoàn toàn không có danh phận, cũng không phải là thê tử đến gây hắn, hắn hoảng cái gì?

Hắn không tránh, không tránh, ngược mắt nghênh đón khuôn mặt lạnh băng trước cửa. “Nàng tới làm gì?”

“Có chuyện muốn nói với người.”

Một gương mặt không một chút cảm xúc, có thể so với mỹ nhân mê người dưới thân sao? Dựa vào cái gì cho rằng nàng chỉ cần một câu thì hắn sẽ phải ngoan ngoãn phối hợp?

“Vậy thì ra ngoài chờ.” Chờ hắn ngoạn đến tận hứng rồi nói sau. “Không đợi cũng được, nàng có thể đi, không có người ngăn cản nàng.”

Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, im lặng rời khỏi phòng.

Thực đi sao? Nàng nếu nói nhiều thêm một câu, thậm chí tư thái mềm mỏng thêm một chút, hắn cũng liền—ngừng! Hy vọng làm cái gì? Cũng không phải không biết, người ấy chưa từng nhượng bộ vì hắn, đem nàng lên làm chính thê nàng cũng không cần.

Uất giận không có chỗ phát tiết, hành vi của hắn so với bình thường càng thêm cuồng, ý định muốn cho người bên ngoài đó nghe thấy tiếng rên dâm dăng, chờ không được càng tốt, đi rồi càng không khiến cho hắn phiền lòng.

Triền miên một hồi, chỉ cảm thấy nhột nhèo không thú vị, hắn mệt mỏi, đẩy nữ tử trên người ra, rời giường mặc quần áo, ngồi ở trước bàn tự chúc rượu một ly lại một ly.

Ma ma gõ cửa tiến vào, chần chờ nói với hắn: “Nàng luôn luôn canh giữ ngoài cửa... có chút không ổn, các cô nương cũng không thể thoải mái, có chuyện gì, có thể nói chuyện cho rõ trước hay không?”

Nói trắng ra, là sợ chính thê tìm đến cửa, làm phiền đến các nàng đi? Dù sao chuyện này cũng không phải là hiếm, Mạc Nhận Hồi thoát nhìn cũng không phải là nữ nhân ôn nhu dễ nói chuyện.

“Yên tâm, nàng sẽ không lằng nhằng không nghỉ.” Muốn để ý thật sự, đừng nói một tòa lâu này, cho dù là mười tòa lâu bị nàng đập phá, hắn cho dù khuynh gia đại sản cũng nguyện ý giải quyết hậu quả.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không tất yếu biến thành người nơm nớp lo sợ, lại buồn bán không tốt. Hắn đứng dậy để lại ngân phiếu, mở cửa phòng, nàng quả nhiên không nhúc nhích đứng ở đó.

Hơi rượu từ trong ruột bốc lên, chân hắn không được vững vàng, quả không hổ nàng là người tập võ, động tác vô cùng gọn gàng, nghiêng người trách đi, hắn đập mặt vào cái cột, đau đớn cuối cùng làm cho tâm tình hắn thanh tỉnh trở lại.

“Muốn tránh thì tránh cho xa ra, còn tới gần làm cái gì?”

Ngón tay nàng giật giật, cuối cùng không vươn tay ra. “Có chuyện muốn nói cùng người.”

Đúng. Câu này nàng vừa mới nói qua, nếu không có việc gì, nàng căn bản không có để ý đến chuyện hắn say đến chết ở trong ôn nhu hương.

Cắn răng chịu đựng một trận hoa mắt choáng váng, hắn đứng thẳng. “Nói đi, nói xong thì rút, ta hiện tại không muốn nhìn thấy người.”

“Người đã đáp ứng ta, trước khi hắn trở về thì người sẽ làm tốt những chuyện mà người nên làm.”

Cho nên hiện tại là lo lắng hắn không giả làm Mộ Dung Thao tốt hay sao, không thể bảo vệ giang sơn cho hắn sao?

Hắn cùng với nàng đều biết, ngôi vị gia chủ này có bao nhiêu người thèm nhỏ dãi, lại có bao nhiêu ánh mắt như hổ vồ mồi, rình rập hắn một ngày lẫn lộn, liền lập tức động thủ.

Hắn dừng tay lại thì ngày sau Mộ Dung Thao trở về cũng uống công, giang sơn đã sớm đổi chủ. Nếu không phải như thế, nàng cần gì ủy khuất bản thân chính mình chu toàn cho hắn?

“Ta có chỗ nào không làm tốt chuyện của bản thân? Nên kiểm tra, nên ra quyết sách, không có chuyện nào ta không làm tốt, chẳng lẽ tộc quy bây giờ còn hạn chế không thể đến hoa lâu, tìm kiếm hồng nhan tri kỷ ở bên ngoài sao?”

Nàng nhăn mày. “Đây không phải là tác phong của gia chủ, sẽ khiến người—“

“Ta không phải hắn!” Thanh âm hắn lạnh lùng cắt ngang. “Cũng chỉ là giao dịch, nếu là ta, người cho lo ta, sẽ đến cái mức này hay sao?”

Nàng cho rằng, muốn vứt bỏ hết thấy, buông tha cả nhân sinh chính mình, quyết tâm như vậy dễ dàng sao? Khi một đao kia hung hăng hướng về phía ngực, hấn là từ bỏ người thân duy nhất trên đời của hấn là Mộ Dung Thao. Từ nay về sau, trong miệng người người đều kêu lên không phải là tên của hấn, nhớ cũng không phải là hấn, hấn thậm chí còn cảm thấy, người chết là hấn, không phải Mộ Dung Thao.

Không nhìn nàng nữa, hấn xoay người rời đi.

Chỉ cần không có nàng, đi đến nơi nào, cũng tốt.

Ra tìm phương các, đi vào đường cái, thậm chí tận lực hòa mình vào chợ rộn ràng, nhưng đám đông chật chội, vẫn là cô độc, bước chân tịch liêu.

Hấn biết, nàng thủy chung vẫn là đi theo phía sau, cách một khoảng cách.

Không thể chịu đựng được việc quá thân cận với hấn, lại bất đắc dĩ phải bảo hộ cho an toàn của hấn, khi chủ tử âu yếm của nàng vẫn còn chưa trở về, hấn vẫn còn giá trị lợi dụng, không thể dễ sơ suất sao?

Vận dụng tiểu kỹ xảo, thoát khỏi tầm nhìn của nàng tránh vào trong ngõ tối, hấn đem mặt úp vào trong tường. Đám đông ồn ào náo động, la hét ầm ĩ, khiến hấn có cảm giác say đến ăn mòn. Thân mình cảm thấy vạn phần không khỏe, đau đầu kịch liệt.

Hấn không cần để cho nàng nhìn thấy chính mình chật vật thảm hại như vậy, chết cũng không muốn.

Sau khi chuyện phát sinh, hấn hàng đêm đều nằm mơ, ngủ không yên giấc.

Hấn cũng sợ, sợ huynh trưởng liên vì hấn mà mất đi tính mạng, mỗi khi nghĩ đến điều này, cả người đều phát lạnh.

Hấn thật đáng buồn, làm chuyện xấu mà không đủ tâm ngoan thủ lạt, biến chính mình thành không thể tiến không thể thoái, vạn phần chật vật.

Thẳng cho đến ngày hôm nay, hấn vẫn còn đang hỏi chính mình, nếu sớm biết như thế, lúc trước có làm như vậy hay không?

Hấn cũng không hối hận, đời người chỉ có thể đi về phía trước, không thể lùi về phía sau. Chính là yêu nàng, cả thể xác lẫn tinh thần đều chịu thương tổn, hấn cũng không có ăn năn, nhưng—

Chuyện Mộ Dung Thao, hấn thực sự hối hận.

Nếu hết thấy đều có thể làm lại, hấn sẽ không làm bị thương huynh trưởng dù chỉ một chút, sẽ không đem mệnh của cả hai người ra đánh bạc—

7. Q.1 - Chương 7

Edit và Beta: Độc Tiểu

Đoạn thời gian học tập sự vụ kinh thương kia, Mộ Dung Thao chân thành cởi mở, cái gì cũng không gạt hấn, không hề giữ lại thứ gì, bất tri bất giác, lại mang cho hấn rất nhiều lợi thế.

Nghĩ đến là sai thì đã hỏng hết, tạo thành cục diện ngày sau khó có thể văn hồi.

Có một hồi thẩm trưởng, phát hiện ra điểm khác thường, nhưng lại không nói ra nguyên do, đến cuối lại xem lại thêm một lần, hấn khốn hoặc ngược mắt nhìn về phía nam tử mang nụ cười thần nhiên đang phẩm trà kia.

“Này—“

“Đã nhìn ra?”

Cho nên, là thật sự có vấn đề, lại không có ý định nói, chỉ muốn thử hấn có nhìn ra manh mối hay không.

“Nhị thức công tuổi đã cao, dưới gối chỉ có đường thức Mộ Dung Bác một đứa, hẳn lại không biết về kinh thương, làm khó cho Nhị thức công lúc nào cũng phải vì hắn giải quyết hậu quả.

“Cái này—thì sao?”

“Là thứ tử của tam thức. Mộ Dung Dung từng có hướng ta mượn hơn mười gia tàng trên các, ta không cho phép. Hắn tuy có ý nghĩ buôn bán, nhưng cũng không có ý định lâu dài, chính là tuổi còn nhỏ, đã tâm lại quá lớn. Mọi chuyện đều có người kéo hắn, chậm rãi bước từng bước một, cần gì nóng vội, sớm muộn gì cũng sẽ té ngã.”

“Chẳng lẽ để bọn họ như thế, cái gì cũng không quản?”

“Quản, tất nhiên là sẽ quản, chỉ là, Lược, nhớ kỹ một nguyên tắc, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.”

Một ít ngày này, Mộ Dung Thao không chỉ cho hắn chuyện sinh ý, còn dạy cả chuẩn tắc cư xử, làm cho hắn có kiến thức trở thành một người đứng đầu nhân hậu.

Nhị thức công cả một nhà làm giả sổ sách, hẳn không trách không kêu, ngầm bổ sung khoản thiếu, không có ý định vì chút sinh ý mà từ bỏ tình cảm một nhà bọn họ.

Thứ tử của tam thức vọng tưởng muốn miệng xà nuốt tượng, không biết rằng vốn là Mộ Dung Thao cố ý thành toàn, chẳng qua là thời cơ chưa thành thực, cử chỉ như tầm ăn kia chỉ là dư thừa, uống làm tiểu nhân.

Còn có tứ thức công, ngũ thức công, thất di, bát cữu, cửu thắm... mỗi một nhà đều có một chuyện phiền toái, hao hết tâm tư chu toàn ỏi người, vẫn là bị quở trách bất công, oán tránh thiên vị, hẳn còn muốn tha thứ bao nhiêu? Chủ vị nhà này căn bản không phải là để cho người làm!

Khi đó, Mộ Dung Thao đâu có biết rằng, tấm lòng rộng lượng này sẽ mang đến nhiều tai nạn cho chính mình. Làm đến hết thấy, vẫn có người bất mãn, ở khắp nơi oán hận.

Giống như—chính mình.

Mộ Dung Dung không biết tốt xấu, cùng với đám thuộc hạ phản phệ, đồng dạng táng tận lương tâm, đồng dạng lang tâm cầu phệ!

Không thể phủ nhận, khi Mộ Dung Dung tới tìm hắn, hắn quả thật dao động. Khi đó hắn, rất ham muốn Mạc Nhận Hồi ôn nhu cùng mỉm cười. Không muốn bị bỏ qua một bên, nhưng chỉ chớp mắt lại bị đánh trở về phía góc lạnh lẽo một mình cô độc.

Hắn không muốn trở thành thể thân cho Mộ Dung Thao, nếu có thể độc chiếm hết thấy thì sẽ tốt? Muốn hắn cả đời này sống dưới cái tên của người khác, hẳn cũng tình nguyện, chỉ cần có thể, luôn luôn... luôn luôn được cặp mắt ôn nhu kia chăm chú nhìn.

Tâm tư trong lòng dần dần át bỏ đi lý tính, làm ra chuyện sai lầm.

Hắn từ chối nửa năm, đến lại đến, rốt cuộc là lại cầm loại độc vô sắc vô vị, cho vào trong đồ ăn.

Khả Mạc Nhận Hồi chuẩn bị thức ăn, không ăn, đổi lại thức ăn khác, cũng không ăn. Ngân châm thử độc là chuyện cơ bản để thử độc cũng không làm, thức ăn hắn vừa đưa lên liền ăn không một chút nghi ngờ.

“Ta rốt cuộc vẫn là đoán đo chính lại liều thuốc, không đủ để trí mạng.” Xe ngựa dừng ở trên sườn núi, nhìn nam nhân kia hôn trầm mệt mỏi vì được phát huy tác dụng, thì trào tự nói.

Suy nghĩ trở nên tỉnh táo, hẳn ít nhất vẫn biết tình huống khác thường, Mộ Dung Thao lắc lắc đầu, mắt vừa mở ra thì miệng đã là lo âu—

“Lược! Đệ có sao không?”

Ngốc tử! Đến giờ mà vẫn còn lo lắng cho hắn sao?

“Ta nói, người nghe có hiểu không? Được là ta hạ, ta làm sao có thể có chuyện gì?”

Dược—là hắn hạ?

Nhưng... vì sao?

Mộ Dung Thao không hiểu, đầu óc hỗn độn mất đi sự thanh tỉnh, rõ ràng chỉ là mấy câu đơn giản nhưng hắn nghe không hiểu.

“Ta đối với đệ... không tốt sao?” Còn chưa đủ tốt sao? Mộ Dung Thao cố gắng nghĩ, chính mình là làm sai chỗ nào, sơ sót chỗ gì khiến đệ đệ chịu ủy khuất...

“Tốt. Nhưng thứ ta chân chính muốn có, người không đưa ra được...” Chồng chất ở trong lòng cả đời, rốt cuộc cũng có thể nói ra lời thật lòng—

“Người làm chuyện gì đối với ta đều tình nguyện dùng toàn bộ tâm tư, tựa như tên của chúng ta—Thao, Lược, Thao Lược, Thao cùng Lược luôn hỗ trợ cho nhau, không thể bị phân cách. Nhưng người thật sự cho rằng, phụ mẫu là cố tình đặt tên với nghĩa như vậy sao? Lược này, không phải là mưu lược, mà là lược bỏ, đằng trước có thao, ta vĩnh viễn là bị lược bỏ lại phía sau, bỏ bớt đi sự tồn tại.

Ta biết chuyện này không thể trách người, nhưng là ngày đưa tiễn mù mù nhập thổ, ta chỉ mong muốn được quỳ gối ở linh đường, đưa tiễn nàng đoạn đường cuối cùng. Chứ không phải là bị nhốt tại sài phòng ẩm thấp, cảm tang khóc lạng không người để ý. Một đứa nhỏ không có người quan tâm, trưởng thành có bao nhiêu khó khăn người vĩnh viễn không biết được. Ăn cơm ít không người để ý, bị thương bị lạnh không người quan tâm chuẩn bị, chỉ có đánh đập cùng lạnh ngôn phúng ngữ.... Thiên chi kiêu tử như người đã bao giờ chịu qua? Người muốn ta như thế nào không hận người?

Nhận Hồi là ám áp duy nhất ta muốn nắm lấy, nhưng nàng cũng là của người. Chỉ cần người còn một ngày, nàng cũng chỉ nhìn người. Chỉ cần không có người, nàng mới có thể liếc nhìn ta vài lần. Người luôn chiếm hết mọi thứ ta muốn, người nói xem ta phải làm sao bây giờ? Nếu trên đời không có người thì sẽ có bao nhiêu tốt? Cuộc đời của ta, sẽ không rơi vào tình trạng thế này.

Người luôn miệng nói muốn bồi thường ta, nếu ta nói, phương thức bồi thường duy nhất đó chính là người biến mất, ta vĩnh viễn không muốn là bóng dáng đằng sau, ta muốn là duy nhất! Người có thể sao? Người sẽ nguyện thành toàn sao?”

Thần trí nửa tỉnh nửa mê, từng tiếng dờ dẩn đứt quãng bay vào trong óc, hắn cố gắng nghe, trái tim đau không thở nổi.

Thì ra... đệ luôn luôn là nghĩ như thế... thì ra, đệ là hận ta như thế....

Hồi ban đầu, đệ ai cũng không để ý tới, một bộ dáng cấm lại gần, ta cố gắng thử lại thử. Vọng tưởng dùng bản thân khiến cho đệ ám áp, đem đệ ở trong lòng. Ta không biết mình lại khiến đệ gặp nhiều chuyện thương tâm như vậy, không cho rằng.... đệ nở nụ cười, ngẫu nhiên hô lên một tiếng “Đại ca” nhàn nhạt, là thật tâm nhận thức ta.

Kết quả là, vẫn là ta tự mình là đúng.

Đệ thế nhưng lại hận... đến mức tình nguyện ta biến mất.

Cảm tang, biết được chân tướng đã kích, khiến hắn một câu cũng không thể nói lên lời, con người hiện lên một vệt ánh sáng, chỉ thấy một đường kiếm xoẹt ra, ngược mắt nhìn lưỡi kiếm mỏng lên cao—

Cũng được, nếu Lược thật sự muốn hắn chết, còn gì để mà nói?

Lưỡi kiếm sắc kia vẫn chưa hướng gần về phía hắn, mà là tự đâm về ngực mình, hắn mắt mở to, đau đớn vô cùng. “Lược....”

Mộ Dung Lược nhếch môi, không mang theo ý cười. “Người sẽ không chết, ta cũng là đánh bạc mạng của chính mình.”

Vì sao phải như thế?! Hắn không hiểu, hoảng loạn không thể suy xét, giây phút muốn đứng dậy. Mộ Dung Lược lùi lại một bước, “Nếu không làm thế này, ta sẽ không thể nào nói với người... ta không quan tâm nếu người hận ta thấu xương, ta chỉ cầu người vào lúc này, nếu ta không chết, người có thể nào thành toàn cho ta hay không?”

Ngay cả mạng đệ đều đem ra đánh bạc, hắn còn có thể nói gì?

Mộ Dung Thao đau kịch liệt, nhắm chặt mắt, không nói gì lấy túi giấu ra từ trong lòng. Đây là ấn tín của hắn, cũng là vật tùy thân từ nhỏ chưa từng rời khỏi người, Nhận Hồi nhìn, sẽ biết.

“Cám ơn người, đại ca.” Hắn lùi lại, lại lùi lùi, thẳng cho đến khi lưng chạm vào cửa xe ngựa, hắn dùng tay đẩy ra, cả người nhảy ra ngoài.

Hành động này quá mức đột ngột, choáng váng ngã xuống, Mộ Dung Thao tứ chi mềm nhũn ngăn cản không kịp, hoảng sợ kinh đau, ngay cả kêu cũng không thể kêu lên một tiếng.

Vì sao huynh đệ bọn họ lại rơi vào cục diện hiện tại? Thực sự ứng với cấm kỵ từ xưa? Trời không thể có hai mặt trời, gia tộc có cặp song sinh ắt chính là đại họa?

Nếu đúng là như thế, kiếp sau hắn tình nguyện vào một gia đình bình thường, không cầu phú quý, thế là đủ.

Nửa đêm tĩnh lại, một thân ướt đầm mồ hôi, đầu đau kịch liệt.

Hắn luôn mơ về một ngày kia, về mặt đau đớn cùng kinh ngạc không thể tin của Mộ Dung Thao. Hắn luôn luôn tránh không nghĩ đến, bị thân đệ đệ phản bội, trong lòng hắn là phải có nhiều hận.

Trước kia ban đêm bình tĩnh, còn có Mạc Nhận Hồi ở một bên thân thiết an ủi, cố tình sau khi biết được chân tướng ghê tởm thì không còn nhận được nữa. Hắn không nói, nàng cũng sẽ không hỏi. Chỉ là giúp hắn hàng đêm thấp sáng đèn cùng đốt huân hương.

Huân hương kia cực hữu hiệu, mặc dù không thể khiến hắn ngủ yên cho đến tận bình minh, nhưng cũng làm giảm đi đau đớn...

Gió lạnh theo cửa sổ đi vào, hương kia, đã sớm không còn dùng được, mà hắn hàng đêm đều trong đau đớn tĩnh lại.

Hắn không mặc thêm áo, xuống giường, xoay xoay một điểm nơi góc tường, bức tường nguyên bản đứng im liền mở ra, hiện ra một khoảng cách nhỏ. Hắn lấy túi giấu ra, đồ vật bên trong hắn đã sớm thuộc như lòng bàn tay.

Một chiếc khóa vàng bình an, ấn tín, chìa khóa, cùng một đôi uyên ương quyết và lá bùa bình an, viết ngày sinh tháng đẻ để cầu nguyện.

Những thứ này đều là vật chứng minh cho thân phận của Mộ Dung Thao.

Chìa khóa này còn là để mở cửa bí mật, mọi giấy tờ, vật trọng yếu đều được cất ở trong đó.

Hắn suy nghĩ một lần lại một lần, khi huynh trưởng tự mình giao những thứ này cho hắn, rốt cuộc là đang nghĩ cái gì? Là muốn đem hết thấy mọi thứ đã độc chiếm hai mươi mấy năm nay trao lại, từ nay ân oán chấm dứt, hết tình huynh đệ?

Cũng phải, hắn muốn thay đổi, cũng muốn ân đoạn nghĩa tuyệt, đến già cũng không gặp lại.

Cho mật thám đi điều tra hành tung cho đến nay, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, cho cái kết quả cuối cùng.

Theo Mộ Dung Dung, chỉ cần người còn sống, thì hắn có phải lật từng tấc đất cũng phải tìm ra cho bằng được.

Hắn không tin tưởng Mộ Dung Dung, hai người vốn là lợi dụng lẫn nhau, không có tình nghĩa. Nếu đem huynh trưởng giao cho hắn, hắn lại không bằng mặt không bằng lòng, chắc chắn sẽ thừa cơ hội một ngày nào đó độc hại huynh trưởng. Nếu huynh trưởng mà không chạy thoát, thì hiện giờ chỉ sợ đã sớm chỉ còn lại bộ xương trắng.

Hắn đã tỉnh ngộ, nhưng Mộ Dung Dung thì chưa tỉnh. Mộ Dung Dung muốn cái gì, hắn liền cấp, liền thành khẩu vị mỗi lúc một lớn, đi lên càng lúc càng cao. Tương lai sau này rơi xuống thì là tan xương nát thịt, xung quanh đều là lớp đường độc, khiến cho chết rồi cũng không biết được lý do tại sao.

Huynh trưởng trước một mảnh bụng dạ rộng lượng, thì như thế nào? Ai sẽ nhận cái tình này của hắn?

Không! Hấn không hề có tính nhẫn nại.

“Là của người, thì sẽ là của người, chỉ cần người trở về...” Lòng bàn tay mơn trớn kim khóa có khắc chữ “Thao”, cúi đầu thì thầm.

Lúc ban đầu hoảng sợ, hiện tại đã có thể tỉnh táo trở lại, hấn biết phải đối mặt như thế nào, cũng biết phải xử lý như thế nào cho chính xác. Chỉ sợ đến một ngày, ngực càng lúc càng trống rỗng, không thể nào bổ khuyết được.

Liên cả khi, tiếng nói trầm ổn vang vọng ở bên tai, vì hấn đưa canh, còn có tiếng dặn dò cũng đều dần dần mơ hồ, xa xôi sắp không nghe thấy. Chung quy sẽ có một ngày, đến ngày trống rỗng tột cùng sẽ cắn nuốt hấn, cõi nhân sinh hoang vắng căn cõi, hoàn toàn không có vật gì khác.

Lại qua nửa năm—

Trong một thị trấn nhỏ không biết tên, nơi cửa sổ tao nhã ở lầu hai, một nam tử quý khí ngồi dựa vào lan can, nhìn xuống đám đông bên dưới cửa sổ, ánh mắt lựa lại ở một địa điểm xác định.

Ở một quán nhỏ, một nam tử ôm đứa nhỏ, bên cạnh là một nữ tử, dung mạo hạng trung, không tính là khuynh thành tuyệt diệu, nhưng khi cười lộ lên lại phát hào quang sáng loáng, khiến cho tâm của người ta ấm lên.

Nam tử cầm đỉnh hương ngư khô, thấp giọng dụ dỗ, nữ tử vẫn nhăn mũi lắc đầu. Khiến cho nam tử khuyên bảo mãi mới há miệng để cho nam tử ụ thức ăn.

Nam tử nở nụ cười, lòng bàn tay vỗ vỗ đầu nàng, đọc từ khẩu hình miệng, “Thật ngoan.”

Vừa bón cho đứa nhỏ, lại dứt cho thê tử, bản thân lại không ăn bao nhiêu. Nữ tử nhìn không nổi, cầm đũa gấp mỳ sợi đưa vào miệng cho hấn.

Một màn này, rõ ràng là một đôi vợ chồng trẻ tuổi, một nhà ấm áp.

Sẽ là hấn sao?

Cách một khoảng, Mộ Dung Lực không thể xác định rõ, chỉ cảm thấy hình dáng mơ hồ giống.

Quán nhỏ kia, thậm chí ngay cả điểm bài cũng không có, chỉ có hai tiểu nhị béo mập tùy ý lau lau bàn, đem bát mỳ sợi ngay cả gia vị cũng đều là tùy ý bỏ vào, một muỗng muối, một muỗng thịt, lại thuận tay rắc rắc một ít hành đã thái lên. Kia thật là đại ca từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, ngay cả uống trà đều phải chuẩn xác hai lá trà cần bao nhiêu nước, cũng chưa bao giờ đến quán trà tùy tiện nào hay sao? Hấn thật sự chịu được lại cực khổ này? Càng đừng nói trước giờ đều là người hầu hạ hấn, nào có chuyện hấn ôn tồn hầu hạ người khác?

Nói lại, đại ca tầm mắt cao, cái dạng tuyệt sắc giai lệ gì còn chưa gặp qua, chưa từng thấy hấn động tâm để ý, nữ tử này còn không được một nửa tư sắc của Nhận Hồi, đại ca thật sự coi trọng nàng sao?

Không nhận được, hoài nghi mật thám tìm sai người, lấy tấm thiệp trong tay áo nhìn lại một lần nữa.

Mục Ấp Trần, Đồng Thành, Trần Hương cư.

Nhận được tin tức, một lát cũng không chần chờ, thuận miệng bịa lý do với Mạc Nhận Hồi, liền cười ngựa tìm đến.

Xem ra, vẫn là ra mặt, phải hay không phải đều sẽ biết ngay.

Người hấn tìm đến, là nữ tử Mục Hương Vũ kia, thái độ của nàng hoàn toàn là muốn chiếm giữ nam nhân không buông tay.

Đó là đương nhiên, đại ca hấn rất tốt, ai cũng muốn chiếm giữ bằng được.

Hấn trong đầu nghĩ quá một ngàn một vạn loại thủ đoạn để cùng cách, để có thể hưu nàng—

Nhưng cuối cùng, một cái cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Nàng dùng năm lượng hai mua lại từ dân buôn người, nếu thật sự là đại ca của hắn, làm sao chịu nổi nỗi nhục nhã này? Nguyên bản hắn là muốn dùng vạn lượng để trao đổi, lời chuẩn bị nói ra khỏi miệng, thì nhớ ngày đó ở trên phố, nhìn thấy hình ảnh nam tử miệng cười sung sướng, xuất phát từ tận sâu trái tim.

Nếu ở lại bên cạnh nữ tử này, có thể khiến huynh trưởng nở nụ cười vui vẻ đến vậy, hắn liệu có thể lại một lần nữa phá hoại hạnh phúc của đại ca sao?

Không biết vì sao, hắn lại không nói ra ngàn vạn thủ đoạn để cùng cách, mà lại nói ra chi tiết chân tướng, cuối cùng đổi lại một cái tát hung hăng của nữ tử.

Hắn đợi ở Đồng Thành mấy ngày, trái lo phải nghĩ, vẫn là quyết định gặp Mục Ấp Trần một lần.

Sáng sớm đến Trần Hương cư, ở tiệm chỉ có một nữ tiểu nhị, hắn tiến lên chào hỏi nữ tiểu nhị, tùy ý nhìn xung quanh.

Bỗng nhiên, dưới chân hắn xuất hiện một vật nhỏ mềm mại.

Cúi đầu nhìn xuống, là một đứa nhỏ một thân phần lam, đi lại không vững, chặt vật ngã ở trước mặt hắn, chỉ là bám ở chân hắn, có ý định bò lên.

“Cha—” Vật nhỏ mềm mại mở to đôi mắt, nhìn hắn đầy mong mỏi.

Hắn cũng dùng sức tròng lại, quyết định nhấc đứa nhỏ lên, đặt ngồi xuống dưới ghế.

“Cha!” Đứa nhỏ vừa đặt móng xuống liền đá chân đầy vẻ bất mãn.

Thế nào lại—nói nếu chính là nếu, cũng không quan tâm là đúng hay là sai?

Nữ nhân chính là nữ nhân, vừa nếu nước mắt đã thấy sắp tràn khỏi khóe mắt, hắn nhìn khóe mắt vật nhỏ mềm mại chuẩn bị rơi lệ liền ôm vào lòng.

“Cha—” Khuôn mặt nhỏ nhắn yêu kiều liền cọ cọ, làm gì còn chút nước mắt nào? Nữ nhân quả thực trời sinh là con hát.

Đây là đứa nhỏ của đại ca sao?

Hắn ôm đứa nhỏ đoan trang tinh tế lên cao, muốn tìm vài phần bóng dáng của đại ca, nhưng tính thể nào cũng không thấy đúng. Đứa nhỏ ít nhất cũng đã tròn một tuổi, cùng lúc với đại ca mất tích, hay là—

Đứa nhỏ lại cọ cọ hai cái, đại khái nhận thấy cảm giác không đúng, cách ôm không thoải mái, nghiêng đầu nghi hoặc nhìn gương mặt quen thuộc, nhìn lại lần hai vẫn là gương mặt quen thuộc.

“Cha?”

Nam tử vén rèm từ bên trong đi ra, thấy nữ nhi lại nằm ở trong lòng nam khách xa lạ, tức giận nói: “Mục Thanh Thanh! Người, cái tiểu phản đồ không biết xấu hổ này, rốt cuộc còn muốn nhận thêm bao nhiêu người cha—”

Đối phương xoay người lại, dưới chân hắn lập tức đình chỉ.

Mộ Dung Lược thấy trong mắt hắn lóe lên, mặc dù khôi phục cực nhanh, rồi lại lập tức đi đến, đưa tay ôm lại nữ nhi: “Thật có lỗi, tiểu nữ nhà ta không quấy nhiễu đến ngài đi?”

Khuôn mặt kia, vô số vết sẹo, thậm chí còn ở sau gáy, dưới cổ áo... không thể tưởng tượng được trên cơ thể còn có bao nhiêu vết sẹo như thế...

Cho dù như thế, hắn vẫn là chỉ cần một cái liếc mắt liền nhận ra, là đại ca—người bị hắn hại thảm, người xui quấy tám đời mới có thể trở thành huynh trưởng của hắn.

“Người—” Cổ họng dừng lại, hắn hít hít vào, ức chế cảm xúc dâng trào. “Có thể nói chuyện chút không?”

Mục Ấp Trần cười cười. “Chúng ta có quen sao?”

Ý tứ đó là—đã sớm không còn lời nào để nói với hắn.

Đừng trách người ta đối xử như người lạ, là hấn ép, đối phương không vung dao ngay khi nhìn thấy hấn, đã là đủ rộng lượng.

“Làm ơn, chỉ một chút thôi—” Tính cách cao ngạo như hấn, không bao giờ cầu người, lúc này lại không để ý tôn nghiêm, tư thái yếu ớt cầu xin nam tử.

Là—chuyện gì đã xảy ra? Hấn sống không tốt sao? Không phải đã nói mình chỉ cần biến mất thì hấn sẽ sống tốt sao? Như vậy thì cần gì phải—Mục Ấp Trần ngừng suy nghĩ, không muốn lại tiếp tục nghĩ đến. Hết thấy đều là của hấn, đã sớm không còn quan hệ với mình, không nên tìm tòi nghiên cứu.

Đem đứa nhỏ giao cho bà vú, theo hấn đi ra khỏi tiệm.

“Ta chỉ có nửa canh giờ, chút nữa còn phải trở về chuẩn bị đồ cho hôn lễ.”

Mộ Dung Lựcc dừng bước. “Người muốn thành hôn?”

“Ân.”

“Người—” Ngừng một lát, không biết phải nói tiếp như thế nào. “Là tình nguyện sao?”

Nam nhân nghe vậy, kinh ngạc bật cười. “Hôn nhân là chuyện nếu không tình nguyện thì sao có thể làm?”

“Ta nghe nói—nàng là dùng ngân lượng để mua người, nếu—ta nói, người nếu như không muốn, vô luận là bao nhiêu ngân lượng, ta cũng sẽ mua lại tự do cho người, người không cần phải ủy khuất chính mình...” Nếu Mục Hưởng Vũ thật sự có con riêng lại muốn ép đại ca, hấn thế nào cũng không thể cho phép, đại ca xứng đáng được nhận tốt hơn.

Mục Ấp Trần lắc đầu. “Không phải như vậy, nàng tốt lắm, so với những người có quan hệ huyết thống còn thật tình đối đãi với ta hơn, có lẽ bề ngoài không phải là tuyệt thế giai nhân, nhưng lòng nàng cực mỹ, cùng nàng ở chung, là vui vẻ trước nay chưa từng có được.”

Lòng của nàng cực mỹ, không giống như hấn, đã sớm tanh tuổi hư thối không chịu nổi.

Hấn chính là cái loại người kia—được Mộ Dung Thao đối xử tử tế, lại lấy oán báo ân.

Hấn trong lòng biết rõ ràng, chịu nhận phúng ngôn bèn nhận.

Sớm biết thế này, sao trước phải làm? Hiện thời như thế này, chỉ cảm thấy buồn cười, đây vẫn là tự hấn đẩy chính mình vào tình trạng này đi?

“Hưởng Chi—” Mục Ấp Trần nhàn nhạt bổ sung một câu. “Ta và người vốn không quen biết, không cần phải nhọc công lo lắng.”

Thật sự là không quen biết sao? Chống lại ánh mắt của hấn, đôi mắt cười từng ảm áp đau sủng, hiện tại chỉ còn lại một mảnh ôn đạm bình thản, vô tư, phẳng phất—như thật sự là người xa lạ không liên quan.

Mộ Dung Lựcc, người là đồ hỗn đản, ta tình nguyện đối tốt với một con chó! Người không xứng để ta phải hao phí cảm xúc—đại ca kỳ thực là muốn nói những lời này với hấn đi?

“Phải. Là người xa lạ, không sai.” Hấn gật đầu, thuận theo đối phương mà nói. “Chỉ là thấy người, làm ta nghĩ tới đại ca sinh đôi. Hấn rất đau ta, sủng ta, ta muốn cái gì, hấn đều chưa từng làm ta thất vọng... Đào tâm đào phổi cố gắng cho ta xem tâm ý của hấn. Nhưng ta lại không biết đủ, càng cầu càng nhiều, cuối cùng...”

Hấn chuyển ánh mắt, chống lại nam tử trước mắt, từng chữ từng chữ nói: “Hấn đã chết, bị tham lam của ta lãng phí từng chút từng chút một cho đến chết.”

Từ những lời nói ra, có nghĩa là Mộ Dung Thao sủng ái mình vô tận đã không còn ở trên đời nữa.

“Người hy vọng ta nói gì? Nén bi thương?”

“Không.” Hấn cắt lời, lại nói. “Ta không có đau thương, ta sống rất tốt, có được mọi thứ ta muốn, ta chính là loại người vì tư lợi, vì một nữ nhân, mà sát hại cả thân đại ca của mình. Ta không hối hận, cho dù được

làm lại thì ta vẫn sẽ làm như vậy. Đây là hần nợ ta, xứng đáng đem trả lại cho ta! Kiếp sau thì hãy sáng mắt, ngàn vạn lần đừng làm huynh đệ cùng với thứ không bằng cầm thú.”

“Ân.” Đối phương bình bình đạm đạm gật đầu. “Người nói xong rồi sao? Sư phụ may đồ đã đợi ở nhà trong.”

“Đi thôi...” Đi hưởng thụ hạnh phúc của người đi, ta cũng tốt lắm, rất tốt, ta không hối hận, một chút cũng không hối hận, không hối hận... đổi lấy một thân tịch liêu, chúng bạn xa lánh.

Mục Ấp Trần bước đi, nghĩ nghĩ, vẫn là nói: “Thệ giả đã hĩ, làm cũng đã làm, liền giữ chắc mọi thứ người đã dùng hết đại giới để đổi lấy, hảo hảo mà sống qua ngày.”

Nam nhân đi rồi, bộ pháp kiên định, chưa từng quay đầu.

Hắn vẫn đứng tại chỗ, thật lâu, thật lâu, một chút ánh lửa cuối cùng trong trái tim, cũng bị bao phủ bởi bóng đêm khôn cùng.

8. Q.1 - Chương 8

Edit và Beta: Độc Tiểu

Nên nói thế nào với Nhạn Hồi bây giờ?

Mộ Dung Lược lại suy nghĩ, vẫn là không biết nên như thế nào.

Hắn không phải là đồ ngốc, thái độ của đại ca thực rõ ràng, đại ca sẽ không trở về, cũng không có ý định liên quan đến bất kỳ người nào ở Mộ Dung gia, từ nay trở đi chính là người xa lạ.

Ở quán rượu mấy ngày, say lại tỉnh, tỉnh lại say, vẫn không thể nào rõ ràng.

Nếu như Nhạn Hồi biết được, Mộ Dung Thao bị hủy triệt để ở trên tay hắn, không thể trở về được, nàng sẽ nói như thế nào?

Hắn không dám nghĩ.

Dĩ vãng, dùng đại ca làm cái cớ để chế trụ nàng, hiện tại – lòng bàn tay trống không, không có vật gì, đã không có lợi thế, còn có thể lưu nàng lại được sao?

Hắn ngửa đầu, lại đem rượu rót thẳng vào cổ họng.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, tâm luôn hoảng hốt đau.

“Cũng đã uống ba ngày rồi, còn chưa đủ sao?” Nữ chủ quán quây quán rượu chậm chậm đi đến, đem hắn đang say như chết kéo vào khuê phòng của mình.

Mùi rượu tanh nồng bốc lên cuộn cuộn, hắn khó chịu nôn một trận, người cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Nữ chủ quán quây đi lại một hồi, bưng nước ấm đến cho hắn lau mặt.

Hắn dựa vào giường đứng dậy, con ngươi tan rã nhìn vào khuôn mặt tiều tụy tái nhợt trên mặt nước.

Đây là hắn sao? Mặt không có một chút máu, ba phần không giống người, bảy phần lại giống quỷ, xa lạ đến mức ngay cả bản thân cũng không thể nhận ra.

Hắn như thế nào lại trở thành như vậy? Làm thế nào mà để chính mình biến thành như vậy?

“Người nha, trong đầu có gì không thoải mái thì phải đi đổi mặt, giải quyết cho xong, người tự chuốc say trốn tránh thì để làm gì?”

Phải, nàng nói phải.

Tùy ý để nữ chương quỳ đỡ dậy, tựa vào bộ ngực mềm mại nữ tính, nhắm mắt không nói.

Phượng tỷ tuổi trẻ đã để tang phụ, đứa nhỏ trong bụng chưa sinh ra đã mồ côi. Dù vậy vẫn kiên cường gây dựng quán rượu, một mình dưỡng dục đứa nhỏ. Nàng nói nàng không có yêu quyền yêu lợi, chỉ mong ngày sống qua ngày.

So với nàng, hẳn ngay cả một nữ lưu cũng không thể bằng.

“Ta yêu một người.” Đó là lần đầu, hẳn thổ lộ tâm sự với nàng.

“Ân.”

“Nhưng nàng không yêu ta, ta dùng hết mọi thứ, mọi phương pháp, nhưng vẫn là không chiếm được lòng của nàng, thậm chí còn cảm thấy.... nàng cách ta càng lúc càng xa, không thể nào bắt được.”

Phượng tỷ yên lặng nghe hắn nói, lòng bàn tay ôn nhu xoa xoa tóc hắn.

Sớm biết trong lòng hắn có chuyện, hiện tại nghe hắn nói ra, cũng không ngoài ý muốn, là chuyện tình cảm. Nam nhân nhìn kiên cường, nhưng khi bị suy sụp trong tình cảm thì so với ai đều yếu ớt hơn, chỉ biết trốn tránh.

“Tỷ nói đúng, trốn tránh có ích lợi gì? Không phải của ta, vẫn như cũ không phải, cho nên, ta nghĩ cố gắng thêm một lần.” Một lần cuối cùng.

Đại ca cũng nói, muốn hắn hảo hảo mà sống những ngày sau này.

Hắn cũng muốn cùng nàng sống hảo hảo qua ngày.

Tựa vào giường đứng dậy, đi lại có chút xiêu vẹo, hắn ổn định cơ thể, lấy từ trong lòng tấm ngân phiếu đặt lên bàn, chân thành nói lời cảm tạ. “Thời gian này, đa tạ tỷ làm bạn với ta.”

Phượng tỷ cũng hiểu, đây là lời từ biệt.

Nàng không ngăn cản hắn, nhìn bóng lưng nam nhân rời đi, ánh mắt có vài phần không muốn xa rời, trong lòng hiểu được, lúc này hắn rời đi, kiếp này sẽ không bao giờ gặp lại.

Nghe hạ nhân nói, hắn tìm nàng.

Mạc Nhạn Hồi chậm rãi vào phòng, liền thấy hắn đang ngồi dựa vào đầu giường, đôi mắt chăm chú nhìn phát đau đớn, nhắm mắt lại cố gắng bình tĩnh.

Chưa đến gần, mũi liền ngửi thấy mùi rượu nồng đậm, nàng không nhịn được nhú mày.

Người này hoang đường không có mức độ hay sao? Thật sự muốn có ngày chết vì rượu, mới để cho nàng đến để nhặt xác?

Phát hiện có người tới gần, hắn vừa mở mắt liền thấy vẻ mặt nhú mày của nàng, muốn giải thích một chút, nhưng vừa há miệng lại thành ho một trận. “Đừng...khụ, đừng nhú, đây là một lần cuối... khụ khụ! Sau này, nếu nàng không muốn ta làm chuyện gì, ta sẽ không làm, thật sự!”

Đã lừa nàng suốt bao nhiêu lâu nay, giờ còn nói những lời này, ai sẽ tin?

Trong lòng cười lạnh, thấy hắn ho đến sắc mặt trắng bệch, vẫn là rót nước trà thay cho hắn.

Hắn ngược mắt, cảm kích cười. “Ngồi, chúng ta nói chuyện.”

Mạc Nhạn Hồi chân chờ, ngồi xuống bên cạnh hắn “Có tin tức—về gia chủ sao?”

Nhấp một ngụm trà, hắn cười khổ. “Trừ bỏ về đại ca, chúng ta chẳng lẽ không có chuyện khác để nói chuyện hay sao?”

“.....”

“Không có, ta vẫn đang tìm, còn sống một ngày vẫn sẽ đi tìm.” Hắn suy nghĩ thật lâu, vẫn là quyết định giấu giếm chuyện của đại ca, có thể giữ nàng lại một ngày được một ngày.

Có lẽ lâu ngày, thành thói quen, cũng có lẽ... có một ngày bọn họ cũng có thể giống đại ca cùng Mục Hưởng Vũ, làm một đôi vợ chồng bình thường như vậy.

“Nàng có từng nghĩ tới, sau khi tìm được hần, bên cạnh hần đã có người, nàng sẽ làm sao? Vẫn là cố chấp ở bên cạnh bảo vệ hần sao? Nàng cũng biết, hần chắc chắn sẽ không đồng ý.”

“Ta chưa từng nghĩ qua.” Ý nghĩ duy nhất chính là bảo vệ hần cùng với gia nghiệp của hần.

“Có khả năng... ta là nói, buông tha hần, đến bên cạnh ta hay không?” Hần ngừng lại, rồi nói tiếp: “Lời này, ta từng hỏi qua một lần, đây chính là lần cuối cùng, nếu nàng lại cự tuyệt, ta sẽ không hỏi lại.”

Từ chối hần, mọi chuyện sẽ kết thúc, từ nay thoát khỏi con người đã thương người mình thương kia, khỏi tình yêu dây dưa, thống khổ lẫn nhau kia—

Nàng nên sẵn sàng khoải đáp, rõ ràng trong lòng trước chưa từng có ý niệm giao động, nhưng đến lúc này lại không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Chần chờ, lại chần chờ, vẫn là không nói gì.

Bế tắc ở trong lòng kia..... vẫn là không thể bỏ? Nàng không thể hiểu, tâm hoảng ý loạn.

“Ta mệt mỏi, không muốn lại tiếp tục thương tổn lẫn nhau, nếu nàng nguyện ý ở bên cạnh ta, ta sẽ dùng cả đời để yêu thương, không hề hỏi đến người trong lòng nàng là ai, lúc trước thể thân cho hần ta cũng đã dự tính chuyện này. Nhưng nếu nàng không muốn, ta cũng sẽ không tiếp tục ép buộc—”

“Ta—” Vừa há miệng, hần liền vươn tay chặn lại, con người co rụt, hoảng sợ.

“Nàng thật sự muốn đi?”

Ngoài miệng nói thật sự tiêu sái, trên thực tế vẫn là không buông tay được.

Hần thực sự không làm được, như thế nào cũng không thể buông nàng được.

“Ta—”

“Nhạ Hồi.”

“Ta không—”

“Nhạ Hồi!”

“Ta—”

“Nhạ Hồi!” Một lần lại một lần, không cho nàng nói ra khỏi miệng, dứt khoát liều lĩnh, vươn tay ôm chặt nàng, thanh âm nghẹn ngào. “Tiểu Thập Nhi...”

Ta không cần người. Hần biết, nàng thực sẽ nói ra được khỏi miệng.

Từ đêm nàng rời phủ, hần liền ngã bệnh, cơ thể phát sốt cao, ba ngày không hạ.

Trong cơn mê mê trầm trầm, hần phảng phất như quay trở lại khi Mộ Dung Thao chưa gặp chuyện không may, khi đó Mộ Dung Thao thức trắng đêm, canh giữ bên giường hần, chăm sóc hần cũng không khác gì nô bộc, liên tục thở dài vì hần không hạ nhiệt độ.

“Cơ thể sao lại kém như vậy đây? Mấy năm nay đệ rốt cuộc là làm thế nào qua.... thôi, đừng lo, về đến nhà rồi, đại ca sẽ chăm sóc, đừng sợ, không có việc gì....”

Nhất trích vạn kim, tìm kì trân thuốc hay khắp mọi nơi vì hần, cuối cùng đổi lại được một ly thuốc độc.

Từ trong cảnh mơ tỉnh dậy, lệ ướt đầm má.

Phòng trống rỗng, chỉ có hần.

Gió lạnh từ cửa sổ tiến nào, hần chui vào sâu bên trong giường, vùi mình vào trong chăn đệm, khóc không tiếng động.

Sau khi đã rơi, cũng không hề giữ lại, đem mọi uất ức từ chỗ sâu nhất dưới đáy lòng phóng ra ngoài, cũng không dám đối mặt với hối hận. “Ca.....

Có lẽ, cứ như vậy đi, cũng sẽ không có người nào biết được.... Mặc dù biết được, liệu còn có ai hỏi hấn vì sao lại rơi lệ?

Không có, đã không còn.

Vì một nữ nhân trong lòng chưa từng có hấn, tổn thương người thân duy nhất trên đời của hấn, đổi lấy một tội nghiệt có dùng hết nước sông Trường Giang cũng không xóa được.... Mộ Dung Lược, người rất cuộc đang làm cái gì?

Cho đến hôm nay, hoàn toàn mất triết để, biết vậy chẳng làm.

Nàng đi bao lâu? Hấn không biết, bệnh đến đầu óc hồ đồ, không còn nhớ được nhiều chuyện, dần dần vượt qua mấy lần hôn mê, lại tỉnh lại một lần nữa, trời đã sáng.

Trên bàn còn có bữa trưa, thì bệch chỉ phụ trách chuẩn bị bữa trưa, đặt tại đây.

Chén thuốc trị bệnh không chữa khỏi được vết thương trong lòng, hấn khó khăn đứng lên, đi đến cửa sổ, ngồi xuống nhìn về phía xa xa.

Thực quái, dĩ vãng tâm can đều đau, đều cuồng, hiện tại không đau, lại cảm thấy bình tĩnh trước nay chưa từng thấy.

Nếu có thể sớm buông tay như thế, thật tốt? Liệu không đến mức bị mất đi tình cảm tối trân quý nhất cả đời. Khiến huynh trưởng vô duyên vô cớ ăn nhiều đau khổ cùng khuất nhục như vậy, cũng không rơi vào cảnh ngày hôm nay hối hận không kịp.

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, hấn tưởng là thì bệch đến dọn dẹp, cũng không quay đầu lại. Qua một lúc lâu, phía sau cũng không có một tia động tĩnh, hấn không hiểu, ngoái đầu nhìn lại, mới biết là nàng đã trở về.

Vừa há miệng, lại phát hiện bị bệnh mấy ngày, cổ họng khô rát, đau đớn, không thể phát ra tiếng. Hấn chuyển mình, đi đến trước bàn, châm trà nhuận nhuận hầu.

“Gặp hấn rồi?”

Nàng không lên tiếng trả lời, bình tĩnh nhìn hấn.

“Nàng nhìn cái gì?”

“Ta đang nhìn, là loại cảm thú phát rồ như thế nào mới có thể hạ ác chiêu như thế.” Hủy dung, hảo, hấn một cái Mộ Dung Lược, quả thật vô độc bất tượng phu!

Không ngoài ý muốn, đã đoán được là nàng sẽ có phản ứng này.

Lúc ban đầu, tưởng rằng đến chết cũng sẽ giấu giếm, nhưng từ khi chính miệng nói ra cái thời điểm huynh trưởng rơi xuống kia, hấn liền cái gì cũng không để ý.

“Rất đau lòng sao? Thực thương xót sao? Bên người hấn đã có người khác, cũng sắp sửa thành thân, cả đời này nàng cũng không thể có được hấn.” Nghĩ đến như thế, bọn họ cũng coi như là đồng bệnh tương liên.

“Nếu như ta lại nói với nàng, nàng sợ dĩ mất đi cơ hội cùng hấn bạch đầu giai lão, tất cả đều là do ta ở giữa gây khó dễ. Chỉ vì ta nói ta muốn nàng, hấn mặc dù có tâm, cũng sẽ không tiếp tục nghĩ đến nữa. Bằng không, nàng nguyên bản là có cơ hội trở thành thê tử của hấn.

9. Q.1 - Chương 9

Edit và Beta: Độc Tiểu

Độc Tiểu: làm chương này khóc nhoe hết cả mắt từ đầu chương đến cuối chương hic hic. Tự nhiên có ý nghĩ, làm xong chương này rồi cắt ột phát rồi ghi thêm chữ [Hoàn] vào thì cũng k ai nghi ngờ, ai cũng sẽ tin là đã [Hoàn] =)) đặc biệt dành cho SE, nhưng rốt cuộc ta vẫn trung thành với tác giả, trung thành với HE nên lại tiếp tục đi nốt chặng đường còn lại :3

Chương 9:

Ban đêm, ôm không thấy thân hình ấm áp ở bên cạnh, Mục Hường Vũ mở mắt ra nhìn.

“Cũng đã canh hai rồi, sao chàng còn không ngủ?”

Nam nhân chuyển người trong bóng đêm, tay vẫn mân mê thường thức túi gấm ở trong tay. “Ta có cảm giác—không tốt...”

“Lại suy nghĩ đến cái thứ không ra gì kia chứ gì?” Nàng mới không dùng hai từ “đệ đệ” để gọi hắn, cái thứ kia không xứng.

“Nhìn vào thái độ ngày hôm ấy của Nhạn Hồi, ta lo lắng bọn họ không thể nào hảo hảo mà nói chuyện.” Mộ Dung Lược nói rằng sống vô cùng tốt, chưa từng hối hận qua, nhưng hắn lại thấy, không phải là như vậy.

Mấy ngày trước, khi Vũ Nhi đem túi gấm chuyển giao lại cho hắn, hắn liền cảm thấy không thích hợp.

Uyên ương quyết, bùa bình an cùng kim khóa của hắn thì hắn còn có thể lý giải, nhưng ngay cả chìa khóa cùng ấn tín đều đem trả lại, là rất không thích hợp, điều này coi như Mộ Dung Lược không có dự tính tiếp tục ở lại Mộ Dung trang.

Nhưng mà nếu không ở lại Mộ Dung trang thì có thể đi nơi nào? Còn Nhạn Hồi? Cũng buông tay không cần nữa sao?

Lúc trước dùng cả đại giới như thế, chỉ vì có thể ở cùng với nàng, nếu hiện tại ngay cả nàng cũng bỏ lại, nếu không phải bị buộc đến tận cùng, sẽ không thể như thế.

Tính tình Lược hay đè nén, một khi chạm đến cực hạn, sẽ làm ra chuyện gì không một ai có thể đoán trước được.

“Nghe chàng nói như vậy, hình như đúng là không thực sự thích hợp lắm—“ Mục Hường Vũ nghiêng đầu nghĩ lại.

Ngày ấy gặp hắn ta ở trước cửa, chỉ cho là ngẫu ngộ ở trên đường, căn bản không nghĩ tới cái thứ không biết là gì kia luôn đứng góc đợi ở ngoài cửa.

Khi đó cùng hắn ta nói mấy câu, hắn ta hỏi nàng, vì sao lại cho Mộ Dung Thao cái tên Ấp Trần.

Trong đầu nàng khi đó không dễ chịu, cố ý trả lời hắn. “Vị thành hương vũ áp khinh trần, khách xá Thanh Thanh liễu sắc tân. Chúng ta là người một nhà, vĩnh viễn sẽ không xa cách.” Ý định muốn hắn phải ghen tị.

“Đây là lời đưa tiễn—“

“Ngừng!” Đứa nhỏ chết tiệt, mở miệng liền không có lời hay. “Bài thơ này chỉ có hai câu đó, không có câu khác nữa.”

Hắn ngừng lại, không sao cả, cười cười. “Hắn từng nói qua, chúng ta là một thể, cùng nhau xuất hiện trên đời này, vốn là nên hỗ trợ lẫn nhau. Lời hắn nói, ta luôn luôn tin. Đoạn thơ còn lại—để ta hoàn thành.”

Cái gì gọi là đoạn thơ còn lại để hắn hoàn thành?

Khi đó cho rằng hắn ta nói câu kia không có ý gì, cũng không để ý, giờ nghĩ lại—

Khuyên quân càng tấn một chén rượu, tây ra Dương Quan vô cố nhân.

Hắn ta rốt cuộc muốn làm cái gì? Nghe qua—có vẻ không phải là chuyện tốt.

“Lần tới... Vũ Nhi, lần tới nếu nhìn thấy hắn, khẩu khí uyển chuyển một chút, mời hắn vào uống chén trà đi!”

Có lẽ, vươn tay còn có thể kịp thời kéo hẳn lại. Chung quy vẫn là đau đến tâm khảm, sao có thể nói bỏ là bỏ?

Sau đêm đó, trời đột nhiên mưa to tầm tã. Mục Ấp Trần ra cửa hiệu, cầm ô bước nhanh trên đường.

Mới đi qua nửa con phố, nửa người đã ướt đầm, hắn khép áo khoác lại, ngăn cản những trận gió lạnh đánh đến, khi đến gần cửa, liền nhìn thấy một thân ảnh đứng đó không xa.

Ngốc tử từ đầu đến, cũng không biết được nên đứng dưới mái che tránh mưa, lại ngu ngốc đứng ở giữa cơn mưa không nhúc nhích.

Sắc trời mù mịt, nhất thời hắn không nhận ra, nguyên bản là muốn người kia đi vào bên trong tránh mưa, đến gần thêm mấy bước mới nhìn rõ gương mặt trống rỗng kia.

“Sao lại đến đây?” Vũ Nhi nói hai ngày trước nhìn thấy hắn, hay là—không phải tình cờ đi qua?

“Ta....” Vừa hé miệng, cổ họng khó có thể phát ra tiếng.

Mục Ấp Trần không cần nghĩ, đưa tay kéo hắn, bàn tay kia lạnh lẽo khiến người khác rùng mình, vừa chạm liền cả kinh. “Vào trong rồi nói.”

“Không phải—chúng ta là người xa lạ sao?” Đại ca—vẫn chịu nhận thức hắn?

Mục Ấp Trần giận dữ, cả giận nói: “Cho dù là người xa lạ thì ta cũng sẽ mời hắn vào uống một chén trà nóng!”

“Phải vậy không.....” Hắn bị mắng liền im lặng, dụ ngoạn theo đại ca đi vào.

Mục Ấp Trần bận thu xếp trong ngoài ngoài, lúc là thêm quần áo, lúc lại là pha trà, lại thêm tắm vải trải giường đầy ở dưới người của hắn, âm áp đến chật chội.

Hắn từ đầu đến cuối vô cùng nhu thuận, giống như đứa nhỏ khát vọng lấy lòng người lớn, ngàn y trăm thuận, không dám có một chút nghịch ý.

“Uống hết trà gừng đi.”

“Vâng.” Cầm bát lên, uống không thừa lại một giọt.

Đốt ấm thêm cho căn phòng, lúc này mới có chút rảnh rỗi, ngồi xuống bàn đối diện với hắn.

“Ta luôn luôn là một người đệ đệ không nghe lời, luôn khiến đại ca thương tâm đau đầu.” Hắn thông thả mở miệng. “Thời gian này, suy nghĩ rất nhiều, ta phát hiện ra rằng—ta thực sự chưa từng ngoạn ngoạn nghe lời đại ca một lần.”

Tuy rằng đã chậm, nhưng hắn thực sự muốn làm một đệ đệ tốt, ngoạn ngoạn nghe lời một lần, đừng để ngày sau đại ca nhớ lại, vĩnh viễn chỉ nhớ được những lần hắn quấy đảo phản loạn, nhiều lần khiến người khác đau đầu.

Mục Ấp Trần nhìn hắn, thở dài ra tiếng. “Người rốt cuộc là làm sao vậy?”

Cả người đều gầy đi một vòng lớn, khí sắc đều kém thành như vậy, đã lớn từng này tuổi rồi còn không biết chiều cổ cho bản thân hay sao?

“Thực xin lỗi....” Vẫn là lại làm cho đại ca thở dài, hắn thật sự không thể làm nổi một đệ đệ nhu thuận, luôn làm cho người ta phải nhíu mày xem xét.

“Lược!” Hắn hoàn toàn không thể quen được Mộ Dung Lược nói những lời thế này, so với thế này, thì thà rằng thấy hắn ngày xưa tính tình quật cường, bộ dáng mạnh miệng vĩnh viễn không hối hận.

Ai biết được, Mộ Dung Lược lại cúi đầu nở nụ cười. “Còn tưởng rằng ngươi đã hạ quyết tâm, đến chết già vẫn không nhận thức.”

“Đây không phải là người muốn hay sao? Người từng nói rằng, chỉ cần Mộ Dung Thao biến mất thì đối với mọi người đều tốt, người có thể trở thành duy nhất, không cần phải làm cái bóng theo sau người khác, đây không phải là điều người muốn hay sao?”

“Không phải... phải nói là, ta muốn, nhưng.... kỳ thực là sai lầm rồi, ta hối hận.....”

“Người rất tùy hứng.” Đời người không thể nào một câu hối hận thì có thể đem hết thảy mọi thứ xóa đi. Mộ Dung Lược nên học gánh vác hậu quả những việc mình làm ra, không thể nào mãi giống như đứa nhỏ, không muốn liên chơi xấu không tiếp tục, bây giờ, hắn sẽ không tiếp tục dung túng.

“Ta biết.” Lúc này đây, hắn sẽ tự mình gánh vác. “Thật có lỗi, ta sẽ không tiếp tục quấy rầy người.” Khom người thay lời cảm ơn, xoay người đi ra cửa.

Bên ngoài trời còn đang mưa, hắn muốn đi đâu?

Mục Ấp Trần nhấc tay, bắt lấy cổ tay của hắn lại. “Người với Nhạn Hồi rốt cuộc là có chuyện gì thế?”

Còn có thể có chuyện gì? Giữa bọn họ, luôn luôn không đồng nhất không phải hay sao?

“Chúng ta tốt lắm, không có chuyện gì, chỉ là đi ngang qua, nên đến thăm người.” Sau này, sẽ không lại đến quấy rầy những ngày bình yên mà đại ca vất vả có được.

Đã nhiều ngày, vòng vòng ngoài cửa, vẫn là luôn không có đủ dũng khí.

Hôm nay, là ngày cuối cùng, nếu không gặp được đại ca, đó chính là ý trời, dạy dỗ hắn một thân tội nghiệt, ngay cả một chút ý nguyện xa xôi ở trong lòng cũng không cho phép hoàn toàn.

Hắn biết chính mình không đáng để được đồng tình, cũng không vọng tưởng đại ca nhất xác cho hắn. Chỉ là ngày cuối cùng, trong đầu chỉ có một ý nghĩa duy nhất, là gặp lại người duy nhất thật tình đối đãi với hắn, cùng hắn trò chuyện, thế là đủ rồi.

“Mộ Dung Lược, đừng ép ta tức giận!” Mục Ấp Trần nắm chặt tay hắn kéo lại, không chịu buông ra. “Trong lòng người còn coi ta là đại ca thì nói cho rõ ràng, không nói rõ ràng thì đừng hòng đi!”

Bộ dáng hắn thế này, làm sao có thể yên tâm để hắn đi?

Lần kéo này, hắn nửa người nghiêng đi, mất đi trọng tâm, hoa mắt chóng mặt liền ngã xuống.

“Lược?”

Vừa có được chút ý thức, đón nhận đôi mắt sầu lo kia.

Ánh mắt ấm áp như thế.... đã bao lâu rồi? Đã bao lâu rồi không có người từng nhìn hắn như vậy.

Mộ Dung Lược nuốt nước bọt, mười ngón tay gắt gao nắm lấy ngực áo đối phương, nói nhẹ như thổi. “Ca... đệ đau quá.....”

Giống như đứa nhỏ bị ủy khuất, bắt lực, đau đớn, đi tìm một người tiếc thương cho hắn, khóc không tiếng động.

“Đệ biết đệ sai rồi.... không ai nói cho đệ biết nên làm gì bây giờ, ca không chấp nhận đệ, Nhạn Hồi không tha thứ cho đệ, ngay cả đệ, ngay cả đệ cũng không biết phải đối mặt với chính mình như thế nào.....”

Đã tạo thành thương tổn, đệ không tìm được biện pháp trả lại cho ca những ngày chịu tra tấn khuất nhục, chỉ có thể.... chỉ có thể để mạng này lại, có thể.... có thể vì thế mà trả lại được một ít... cho ca... hận đệ ít đi một chút.... đệ không muốn.... không muốn ca hận đệ, thực sự không muốn.....”

Mục Ấp Trần cả kinh, lúc này mới lưu ý đến cánh tay dựa vào cơ thể, hơi thở mỏng manh, cơ thể trong vòng tay kia đã dần trở lạnh. “Người đã làm cái gì?”

Hắn lại nhẹ nhàng cười. “Thì ra, cảm giác khi đó của ca là như thế này.....”

Ngày đó rốt cho đại ca độc mạn tính, đại ca phải cam chịu nhận lấy thống khổ cùng dày vò, giờ mới biết, thì ra là cảm giác xé rách da thịt như thế này.... Hắn thực đáng giận, không đáng để được tha thứ.

Từng đạo nóng trào ra khỏi miệng, mũi, hắn lau lau, muốn giả tạo thái bình, cố tình lại lau thế nào cũng không hết. Mùi tanh nồng chậm chậm chiếm toàn bộ miệng, mũi, thật là khó chịu, thật buồn nôn—

“Mộ Dung Lược, ngươi! Đồ hỗn đản này!” Mục Ấp Trần thay đổi sắc mặt, vừa sợ vừa hoảng, mắt phương hướng hết lớn. “Vũ Nhi, mau tới đây, giúp ta nhìn hẩn một cái—“

Mục Hướng Vũ nghe tiếng chạy đến, gặp hai người một thân toàn máu, sững sốt đứng ở cửa hồi lâu.

Đây là—sao lại thế này? Ai, là ai ám toán ai?

Nàng phục hồi tinh thần lại, nhanh chân tiến lên, hỗ trợ đem người đưa vào phòng.

Bắt mạch, mạch tượng hỗn loạn nghịch hướng, quả thực giống hệt với Mục Ấp Trần khi đó.

“Tiểu Mục Tử, chàng, chàng sẽ không phải là—“

“Không phải ta, là hẩn tự làm chính mình thành ra như thế!”

“.....” Tính tình người này có cần phải cương liệt đến như thế không? Nàng dù vẫn chưa tha thứ cho hẩn, nhưng cũng không muốn hẩn nếm thử lại đau khổ này.

Mộ Dung Lược rút tay về. “Không làm phiền hai người đâu.” Hẩn đã nợ quá nhiều, hẩn không muốn bọn họ lại phải thêm phiền toái, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là khiến có thêm mệt, thu dọn xác chết của hẩn.

Mục Ấp Trần tức giận quát lớn. “Ngươi nói ta tự tình là đúng, ngươi thì sao? Một mực muốn lấy mạng ra đền tội, có từng nghĩ đến ta không cần hay không?”

“Ca...không hận sao?” Hẩn làm chuyện đáng giận như vậy, lại chết cũng không nhận sai, đại ca không giận sao?

“Ta biết kia không phải là lời thật lòng của ngươi.” Huynh đệ nhiều năm, tính tình quật cường kia của hẩn làm sao mà không hiểu, miệng thì nói “Ta tốt lắm, ta không hối hận”, vậy mà trong mắt lại tràn ngập bi thương, tịch tịch như sắp khóc, muốn nói—thực xin lỗi, là ta sai rồi, đừng giận ta, đừng không để ý đến ta...

“Ta không phải thánh nhân, đệ thành cái loại sống không ra sống thế này, ta làm sao có thể không tức giận? Huynh đệ nhà ai mà không cãi nhau, nháo loạn cả nhau? Động tỵ là ngươi đòi chết cho ta xem, tính tình ngươi từ đâu ra mà lớn như vậy?”

“Chỉ là.....cãi nhau?” Hẩn phạm phải tội lỗi trời không dung đất không tha, mà ở trong mắt đại ca, chỉ là giận dỗi cãi nhau, không có chuyện gì sao?

“Bằng không thì sao? Huynh trưởng như cha, đệ làm gì sai, ta làm phụ huynh không tha thứ thì ai sẽ tha thứ?”

Cho nên... hẩn, vẫn là đệ đệ của đại ca, đại ca vẫn chấp nhận hẩn sao?

Vành mắt đều là sương mù, âm thanh nghẹn ở cổ, cúi đầu gọi. “Ca.....” Dừng một chút, lại gọi. “Đại ca, đại ca.....”

Hẩn chưa bao giờ cảm thấy có được một khắc may mắn như thế, kiếp này có đại ca, tham lam gọi lại gọi. Chỉ sợ gọi thiếu một lần, hẩn sẽ mất đi tư cách gọi đại ca.

“Nếu có kiếp sau.... Ca nếu không chê tính tình đệ kỳ quái, chúng ta.... lại một đời làm tay chân, đệ sẽ ngoan, sẽ nghe lời ca nói, làm một đệ đệ tốt, không khiến ca phiền não lo lắng.... Ca có thể nào lại cho đệ một cơ hội.....”

“Được! Tất nhiên là được! Chúng ta sẽ sinh ở gia đình bình thường, không cần phải so đo như vậy, liền không có ân oán thị phi, nâng đỡ lẫn nhau, sống đơn giản qua ngày là tốt rồi.”

“Được.....”

Đây là cái tiết mục khổ tình gì a.... Hai cái đại nam nhân lại hai mắt đăm lẽ, khiến Mục Hướng Vũ mũi cũng ửng đỏ.

“Đại ca gọi Nhạn Hồi đến đây, có được không?”

“Không cần!” Nghe thấy cái tên kia, Mộ Dung Lược bỗng nhiên phản ứng vô cùng kịch liệt, cũng không biết lấy sức lực ở đâu ra, tay nắm chặt khiến Mộ Dung Thao cũng phải cảm thấy đau, “Đệ không cần, không cần gấp lại nàng.... Chết cũng không muốn.....”

Thật vất vả để hạ quyết tâm lớn như vậy để buông tay, hắn không muốn lại bị nàng giẫm lên, khinh bỉ.

Mục Ấp Trần thở dài. “Như thế nào mà các người lại thành ra thế này?” Thế nhưng lại ra nông nổi thà chết cũng không muốn gặp.

“Là đệ sai, đệ cầu quá mạnh mẽ.... Ca, đệ đến giờ mới biết, thì ra yêu một người không yêu mình lại khổ như vậy, đau như vậy..... đau..... đau đến như vậy.....” Từng muốn nàng đến bất chấp mọi thứ, từ nay lại muốn quên đến sạch sẽ.

Nàng chưa từng, chưa bao giờ muốn hiểu hắn, không muốn làm nữ nhân của hắn, hắn cũng không cần, cho dù là chết, cũng không cần nàng đến mộ phần thấp hươg.

Tiếp nhận khăn thê tử đưa, tay không ngừng lau máu đang trào ra nơi khóe miệng, Mục Ấp Trần khó chịu, thấp giọng hỏi: “Thực không muốn nói với nàng chỉ một câu? Ca sẽ chuyển lời cho đệ.”

Muốn nói gì? Hắn suy nghĩ, đã sớm không còn lời nào để nói, nếu thật hắn muốn nói lại cái gì, hắn chỉ hy vọng, kiếp này cắt đứt, kiếp sau lại kiếp sau nữa... Đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn đừng để hắn gặp nàng.

Mục Ấp Trần đưa tin tức đến Mộ Dung trang, Mạc Nhận Hồi sau khi nhận được, lập tức chạy đến, đã là chuyện của bảy ngày sau.

“Gia chủ có chuyện gì gấp cần phân phó?”

“Đừng gọi ta như vậy, ra đã sớm không phải là chủ của Mộ Dung gia.”

“Trong lòng Nhận Hồi, cả đời chỉ nhận ngài là chủ.”

Nàng cố chấp, Lược cũng vậy, khó trách lại tự biến mình thành một thân thăm thiết như vậy cho xong chuyện.

“Người đã bao lâu không gặp Lược?”

Mạc Nhận Hồi im lặng một chút, không thể xác định rõ thời gian. “Hơn... nửa tháng thì phải.”

“Hắn ở đâu, người biết không?”

“Không biết.” Đại khái lại chìm đắm trong ôn nhu hương thơm, nhìn hành vi hoang đường của người nọ, nàng đã lười tìm tòi nghiên cứu. “Gia chủ sao lại hỏi như thế?”

“Không có gì.” Nguyên bản còn hy vọng nàng có một tia để ý, giờ thấy nàng như thế, cũng không thấy có gì hay để nói. Chuyện cảm tình, vốn là không cưỡng cầu được. Huống chi Lược trước đây làm chuyện có lỗi với nàng, thế nào cũng là đuổi lý.

Hắn lấy một vật từ trong tay áo ra, đặt ở trên bàn, ngay trước mặt nàng. “Đây là thứ hắn muốn ta chuyển lại. Hắn nói, đã muốn đoạn tuyệt sạch sẽ, những vật có liên quan đến người, cũng không nên giữ lại.”

Đó là một bức tượng gỗ oa nhi nam với nụ cười xán lạn.

Nàng ngẩn ngơ, nhìn khuôn mặt bức tượng gỗ tươi cười.

Thì ra, đêm hôm đó là hắn.

“Gia chủ còn có gì phân phó?”

“Đã không còn.”

Nàng gật gật đầu. “Vậy Nhận Hồi đi trước một bước.” Đứng dậy, hành lễ cáo lui, nghĩ đến cái gì, ngoái đầu lại nhìn, hỏi: “Hắn khi nào thì quay lại trang?”

Nàng không có ý gì khác, chỉ là đã quyết định, như vậy thì hắn tốt nhất vẫn là trở về nhanh chóng xử lý hết thấy sự vụ, rồi mới có thể đi.

Nghe ý trong lời của nàng, cũng không biết tại sao não nàng lại vô tình. Tuy rằng Lược trước đây là sai, nhưng ít nhất tất cả đều là một mảnh chân tình, ngay cả mạng đều dùng để đổi, cuối cùng chỉ đổi lấy được khuôn mặt lạnh lẽo như thế. Cũng khó trách, muốn đi đến tuyệt lộ.

Nghĩ đến điều này, hắn không phải không có châm chọc, nói: “Không cần hao tâm tổn sức, người vĩnh viễn cũng không cần phải lại gặp hắn.”

“Có ý gì?”

“Hắn đã chết, bảy ngày trước.”

Mạc Nhận Hồi nhất thời không chú ý, đứng phải mép bàn, hoảng hốt ngã xuống, vang lên âm thanh đổ vỡ.

“Cái gì?” Nàng nghe không rõ, tai giống như bị liệt thanh, bước từng từng bước nhỏ về phía nam nhân mang khuôn mặt bình tĩnh.

Hắn là nghe nhầm, nếu, nếu không thì gia chủ không nên làm vẻ mặt như vậy.

“Ta nói, hắn đã chết, chúng ta ai cũng không thể gặp hắn.”

“Vâng, phải không...” Âm thanh vù vù bên tai không ngừng, đầu óc choáng váng, trái tim ngơ ngác trống rỗng, cái gì cũng không cảm nhận được, gần như là chết lặng.

“Hắn...làm sao có thể...” Lần trước nhìn thấy hắn, vẫn còn rõ ràng là một người, làm thế nào vừa đảo mắt liền thành không có?

“Người hiểu hắn được bao nhiêu? Ở trong mắt người, hắn thật sự là loại người lãnh huyết giết huynh trưởng không có cảm giác sao? Hắn cũng hối hận, nhưng tính tình hắn như thế làm sao có thể nói ra khỏi miệng? Hắn mỗi ngày đều tự rót thuốc độc vào miệng, đang sống tốt lại âm thầm tự ép mình đi đến tuyệt lộ.”

Ta nói với người một lần nữa, ta không trách hắn, cũng không cần người lấy chuyện này ra nặng nề trách móc hắn, nhưng người nghe lọt được mấy phần? Người biết ta vì sao không trách? Hắn đúng là hạ được ta, nhưng cũng lại tự mình cầm dao đâm ngực chính mình để bồi thường ta, muốn ta trách hắn như thế nào? Hắn gặp nguy bị khổ, không người để nói, người hiểu không? Không, người không hiểu, người nếu hiểu, hôm nay đã không thành ra như thế.”

“Hắn.....đâu?” Ngực giống như có gì đó đánh mạnh vào, nặng nề khó chịu, nàng hút không khí vào lại nói: “Đã đưa tang sao? Ở chỗ nào?”

“Hắn không muốn ta làm tang sự, chỉ cần một bát hương, không cần linh đường cúng bái hành lễ, hắn không muốn nợ lại thêm nợ. Nói nếu ta có rảnh, thấp nén hương nói chuyện với hắn là được rồi. Về phần người, hắn muốn ta chuyển lại vài từ—”

“Từ gì?” Nàng nín thở, ngưng thần lắng nghe.

“Một đời tình tuyệt, trên đường đến hoàng tuyền tuyệt đối không gặp lại, kiếp sau làm nô làm súc vật cũng không muốn lại quen biết Mạc Nhận Hồi người.”

“Phải không.....” Gia chủ nói, thực hiểu được, đều đã dùng mệnh để kết thúc cùng nàng, cũng không để lại bàn thờ cho nàng tế lễ, khiến hắn cho dù ở dưới cửu tuyền cũng ngủ không yên.

Cũng là như thế, nàng cũng nên thức thời.

Nàng khom người, nhặt từng mảnh từng mảnh nhỏ. Người gỗ kia rơi vỡ triệt để, tan nát thành từng mảnh từng mảnh nhỏ, nàng nhẩn nại nhặt từng miếng một, cho vào trong khăn gói lại.

Nhớ tới cái gì, nàng ngược mắt hỏi: “Ba năm trước, mừng bảy tháng ta, ở vườn trà Nghi Hưng, là người hay hắn?”

“Là hắn.”

“Cách đó một năm, mười lăm tháng giêng, hội đèn lồng Lãnh Châu—”

“Là hắn.”

“Mùng ba tháng chín, Rượu trang của Thiệu gia?”

“Là hấn.”

“Tháng chạp-.”

“Là hấn, tất cả đều là hấn.” Hấn thở dài: “Đừng hỏi nữa, người có thể cho người tâm tâm niệm niệm, những mảnh trí nhớ quyến luyến quý trọng, tất nhiên là hấn. Nhận Hồi, ta cùng với người luôn giới tuyến rành mạch, chưa từng mơ hồ, nam nhân dùng toàn tâm yêu người thương người, vĩnh viễn chỉ là hấn.”

Nam nhân dùng toàn tâm yêu người thương người, vĩnh viễn chỉ là hấn.....

Nàng cúi đầu cười, cũng không hiểu là cười cái gì, càng cười càng trống rỗng, làm thế nào cũng không dừng lại được.

“Nhận Hồi?”

“Có lẽ người cảm thấy, ta quá mức vô tình với hấn, nhưng hấn có được trí nhớ hoàn chỉnh, còn với ta mà nói lại chính là trống rỗng, tất cả những đoạn ngắn khi ta nhục ta đều là hấn, còn lại tất cả đều là người, người muốn ta phải có cảm giác gì với hấn? Cho đến tận giờ khắc này, ta mới biết được, ta cùng hấn lại có nhiều kỉ niệm như vậy, vượt quá cả tưởng tượng của ta.

Người cho rằng hết thấy những chuyện kia ta không quyến luyến một tí nào sao? Người cho rằng một người nam nhân dùng hết mọi tâm tư để sủng ái ta, ta sẽ thờ ơ? Nhưng..... lý trí biết được là hấn, trong lòng trong mắt nhìn thấy lại là người, ta ngay cả việc hấn không phải là người đều không nhận ra. Hấn bất chước giống như thế, giống đến cơ hồ không có cái gì khác... ngay cả ta đều không phân biệt được. Động lòng với hấn như vậy, vẫn là coi là người....”

Mục Ấp Trần kinh ngạc.

Nhận Hồi cũng không phải là vô tình, chỉ là..... Lược, đây là mua dây buộc mình.

Có thể trách ai? Ai cũng không sai, hoặc cũng có thể nói, ai cũng sai, mặc cho là ai cũng không thể có biện pháp không trách.

“Việc đã đến nước này, cần gì theo đuổi miệt mài ý nghĩa đã mất, hấn buông người, người cũng buông tha chính mình, sau này, muốn ở lại hay rời đi Mộ Dung trang đều tự người quyết định, dù sao—nơi đó cùng huynh đệ ta không quan hệ.” Hấn đem chìa khóa cùng ấn tín giao lại, xoay người đi vào trong nội uyển.

Dòng họ có nhiều tài năng kinh thương, thiếu Mộ Dung Thao, vẫn có Mộ Dung Lược chống đỡ. Mộ Dung Lược đi rồi, cũng vẫn còn có người làm cho nó đứng vững vững không điêu đổ, ai là đương gia, ai ngồi chủ vị, thì có hề gì? Tuy là giang sơn đổi chủ, sinh hoạt hàng ngày cũng vẫn như cũ không thay đổi, huống hồ một cái Mộ Dung trang nho nhỏ?

Thiên hạ này không bao giờ vì ai mà thay đổi, đạo lý này, hấn đã sớm hiểu, hiện tại hấn chỉ thăm nghĩ bảo vệ người ở bên cạnh, để ý người, bảo vệ hạnh phúc nho nhỏ của hấn.

Ít nhất, tại ngôi nhà bình thường này, cặp song sinh sẽ không phải là bị nguyên rửa, càng sẽ không bị chia rẽ cùng thương tổn.

10. Q.1 - Chương 10

Edit và Beta: Độc Tiểu

Nam nhân dùng toàn tâm yêu người thương người, vĩnh viễn chỉ là hấn.....

Lấy những mảnh vỡ được bọc trong khăn ra, cố gắng gắn lại bức tượng gỗ nam oa nhi, cuối cùng vẫn là vô ích.

Nàng đã sắp không nghĩ ra nổi bức tượng này trông như thế nào, chỉ nhớ rõ nó có một khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

Nàng gấn lại, gấn lại, lại nhớ tới lời nói ở bờ sông.

“Muốn thương người, sủng người, bất kỳ việc gì cũng theo ý người, còn phải gia thế tốt, tướng mạo tốt mới xứng đôi được với Nhạn Hồi nhà chúng ta, trọng yếu nhất là—nhất định phải thật tình đối đãi với người, cả một đời tình ý không chuyển.”

“Trên đời này, sẽ có người như thế sao?”

“Sẽ có. Người không tìm được, ta sẽ phụ trách tìm về cho người.”

Khi đó chỉ cảm thấy điều kiện mà hần nói rất hà khắc, trên đời này có được loại nam nhân như thế sao? Cho dù có, nàng lại lấy đâu ra phúc phận này?

Hiện tại nghĩ lại, từng cái điều kiện một đều giống như hần, sợ là khi đó muốn ám chỉ với nàng, muốn nàng hảo hảo nhìn lại một lần thôi.

“Người cũng đừng cố chấp, nếu có nhân duyên thích hợp, phải hiểu được chính mình cần nắm chắc, đừng đem tình yêu của người cho nam nhân không thuộc về người, mọi thứ trong tay sẽ bay đi mất.”

Nàng quả thật là làm một nam nhân đem cả cuộc đời đi yêu nàng bay đi mất rồi, nhưng nàng không hiểu được, rốt cuộc là mình có muốn hay không.

Dĩ vãng, đem gia chủ giấu vào trong lòng, thật lâu, thật lâu, đến nỗi hình ảnh kia không thể nào xóa đi. Cho tới nay, chỉ nhìn hần, cũng chỉ chấp nhận hần, tựa như mặt trời sáng rọi sau cơn mưa, là ánh sáng mỹ lệ nhất, là bức tranh đẹp nhất trong cuộc đời của nàng, không thể nào rời mắt được.

Mà Mộ Dung Lực, phải cảm tạ mặt trời mỹ lệ xinh đẹp sáng rọi, mạnh mẽ xâm nhập vào trái tim nàng, hần là dòng suối nước lạnh, lại lợi dụng hình ảnh ánh sáng phản chiếu trên mặt nước, biểu hiện giả dối, lừa dối đôi mắt của nàng. Vì thế khi nàng nhìn đôi mắt trong như bầu trời, không tự giác bị hình ảnh phản ánh trên mặt hồ hấp dẫn, tham lam cùng quyến luyến nhìn ánh sáng kia.

Nàng nhìn, không phải hần, mà là ánh sáng kia, phía bầu trời sáng không thể chạm vào, nhưng mặt trời trên mặt hồ kia, nàng có thể chạm, vì thế mà trong lòng tràn đầy vui mừng.

Nhưng là, cầu vồng sau đó cũng biến mất, suối nước lạnh lẽo vẫn là suối nước lạnh lẽo, cái gì cũng không có.

Vì thế, nàng thất vọng rời ánh mắt, hận hần lừa gạt, hận hần khiến cho nàng thường xuyên nhận được cảm giác của hạnh phúc. Cho rằng chính mình có thể có được ánh sáng sáng lạn kia, nhưng rồi lại phát hiện, hết thấy chỉ là hình ảnh phản chiếu đầy giả dối.

Hần cái gì cũng không có, nàng, cũng không có cái gì.

Là vì như vậy đi? Trái tim trống rỗng, mới có thể bình tĩnh được như vậy? Tâm chết lặng, làm thế nào cũng không thể nặn ra được chút cảm xúc dư thừa.

Có lẽ, nàng thật sự là người vô tình, ngay cả khi hần chết, cũng không thể nào làm cho nàng rơi một giọt lệ.

Nàng tắt đèn sớm đi ngủ, áp chế nỗi buồn không thở nổi kia ở trong lòng.

Ngày thứ bảy quay lại trang.

Ban đêm, nàng đi bộ ngoài hành lang bên ngoài, nhìn thấy trong lòng một mảng hắc ám, thuận tay đẩy cửa đi vào, thấp đèn thêm dầu, ánh đèn sáng lên, giật mình.

Nàng đang làm cái gì? Người này sẽ không bao giờ trở về, thấp đèn để làm gì?

Hiện tại nơi hần ở, so với nơi này còn âm u hơn ngàn vạn lần, hần cũng dám bước chân đến, hần là sẽ không còn sợ tối, sợ hãi khi một mình ở trong bóng đêm đi?

Nhưng thói quen này nhiều năm không đổi được, nàng vẫn là hàng đêm đến thắp đèn cho phòng ngủ của hần, cũng nói rõ với tì bộc, vô luận người có về hay không, đều phải dọn dẹp. Chưa qua bảy bảy bốn chín ngày, vẫn chưa bước chân xuống hoàng tuyền, có lẽ còn quay trở lại nhìn.

Cách một ngày, nàng đốt một đôi đèn, đồng nam đồng nữ, trong lòng liên tục gọi tên của hần, đốt cho hần, để khi hần xuống dưới hoàng tuyền có đồng nam đồng nữ hầu hạ, cầm đèn dẫn đường đi phía trước, sẽ không cần phải hoảng hốt lo lắng.

Nàng đốt thật nhiều, thật nhiều, gia chủ không biết hần sợ bóng tối, tất nhiên sẽ không làm những thứ này vì hần.

Quay lại trang được nửa tháng.

Nàng chuẩn bị xong mọi công việc của gia chủ, giao ra chức quyền, đã xong chức trách.

Các trưởng lão nghị sự ở sảnh trước, hôm nay ra quyết định xem người nào là gia chủ kế nhiệm, nàng liền có thể rời đi.

Hết thấy đều đã thu thập thỏa đáng, dự tính là hai ngày này liền có thể đi.

Nên đi nơi nào, trước mắt cũng không rõ, có lẽ là quay lại Bình Thành—cổ hương của nàng, cũng có lẽ là đi nhìn lại những nơi đã từng đi qua.

Không quan tâm đời gia chủ kế tiếp là ai, một ngày sáng sớm, nàng lẻ loi một mình rời khỏi Mộ Dung trang.

Nàng đi Nghi Hưng.

Cũng không nghĩ nhiều, chỉ là từng có công việc phải đi qua, rút cuộc lại muốn nhìn cái vườn trà này, xem kinh doanh thế nào, sau này mình đã không còn chiếu cố đến.

Nông dân trồng trà đã thay đổi thành nhóm khác, không còn là nhóm ban đầu, nhưng nhi tử của quản sự tinh mắt, liếc một cái liền nhận ra nàng, đến hỏi: “Gia chủ Mộ Dung không có đến sao?”

Thần sắc nàng cứng đờ, đuổi đi bết tắc không hiểu sao lại xuất hiện ở trong lòng, bằng phẳng đáp lại. “Hần đã rời đi.”

“Hả? Vậy người—” Nghĩ đến cô nương cùng với gia chủ Mộ Dung như hình với bóng, theo bản năng nhân tiện hỏi: “Người cũng muốn đi sao?”

“Ấn. Sau này ta sẽ không còn chiếu cố, cũng lo lắng. Gia chủ mới của Mộ Dung gia không nhất thiết là sẽ có cảm tình với nơi này.” Ít nhất không giống nàng, không giống... hần.

Nàng đi tuần chung quanh, ngồi dựa vào dưới bóng cây, nhớ tới một năm kia, bởi vì đất nơi này thích hợp trồng trà, hần liền tiến đến xem, ở chỗ này hơn một tháng, mọi công việc đều có thể tự mình hoạt động.

Hỏi hần vì sao? Hần cười nhưng không nói.

Một ít ngày này, nàng ngay cả trồng trà cũng học xong, suy nghĩ kia cũng tương đối ngu ngốc, chỉ là muốn hần uống trà do nàng tự tay trồng.

Liên tục mấy ngày, nắng sưởi cháy làn da non mịn, hần ở dưới bóng cây rót nước cho nàng, cười trêu nói: “Nhìn người giờ trông không khác gì thôn cô.”

Khi mới nghiên cứu giống cây phát triển, hần thử thử, thật lâu không nói, khi vừa mở miệng lại nhân tiện nói: “Nhận Hồi.”

“Gia chủ có phân phó gì?”

Hần cười nói: “Không phải gọi người, quản sự vừa rồi mới nói muốn ta đặt tên cho vườn trà, mà trà của vườn này mát rượi hợp lòng người, uống xong tư vị vẫn ngập tràn trong cổ họng, giống như người. Ta thấy vậy nên lấy tên người để đặt.”

Trở lại Mộ Dung trang sau hơn một tháng, trà từ Nghi Hưng được chuyển đến, đó là do nàng tự tay trồng. Hần nhận được, vẻ mặt có chút vui mừng, nói—

“Nhận Hồi trồng trà vì ta, cần phải hảo hảo trân quý.”

Sau, nàng rút cuộc cũng không thấy những lá trà kia. Ban đêm mấy ngày trước, tiến vào ngủ không người kia thấp đèn, nàng thuận tay muốn đóng cửa sổ bị gió thổi, phát hiện bồn hoa trước cửa sổ, rải những lá trà, đã khô héo—giống như tình cảm ngày xưa.

Hiện tại, nàng đứng ở dưới bóng cây hắc tùng đứng, nhìn xa xa phía vườn trà được đặt tên nàng, người kia từng nói, chỉ cần hắc còn sống một ngày, sẽ hảo hảo bảo vệ nó, kể cả khi nó không thể đem lại ngân phiếu cho Mộ Dung trang, bởi vì vườn trà này tồn tại, không phải vì tiền.

Hiện tại hắc đã mất, nàng cũng phải rời đi, sau này dù là vườn trà hay lá trà đều sợ là không thể giữ được.

Thứ tư, ngày mười chín, nàng đến Thiệu Gia thôn.

Chất nước ở Thiệu Gia thôn thanh t hanh, thích hợp với tạo rượu, ngâm rượu.

Tháng chín năm kia, nàng có học sơ qua ngâm rượu, cũng là ở chỗ này, lúc ấy cùng hắc hẹn ước, lần tới có đến, sẽ cùng đối ẩm.

Trong hầm rượu kia, mỗi một loại rượu đều có một câu chuyện riêng, lâu hơn mười niên sử cũng có. Có loại là vì sinh đứa nhỏ ra, có phải phụ thân vì nhi tử mà chế Trạng Nguyên hồng, cũng có vì huynh đệ, mẹ con, tri kỷ, chính và phụ, thầy trò, kính thần tế tổ.... Các loại quan hệ bất đồng, danh mục bất đồng mà những chế, trân quý ở tâm ý.

Nàng vào hầm rượu, lấy loại rượu kia ra, mấy ngày liền bồn ba, ngay cả rượu nào cũng không quản, lòi ra uống đến say, may mà có một tì bịch ở bên cạnh hầu hạ.

Nàng hôn mê vài canh giờ, tỉnh lại thời gian đã về chiều.

“Mặc cô nương, Mộ Dung gia chủ—”

“Hắc sẽ không đến nữa.”

“Là vậy sao.....” Thôn trưởng không tiếp tục nói gì.

Nhìn ra đối phương hình như có chuyện khó xử, rõ ràng có chuyện chưa nói ra, nàng nói: “Thôn trưởng có chuyện gì không ngại thì nói thẳng.”

“Ta lo cho cô nương nên mời đại phu bắt mạch, người... có thai.”

Có...thai?!

Suy nghĩ bị chặt đứt trong một lát, mới lĩnh ngộ được ý nghĩa của lời nói kia.

Đây là, chuyện vui sao?

Ban đêm, nàng mở rượu, một ly uống cạn.

“Kính người, Mộ Dung.”

Hôm nay là bảy bảy bốn chín ngày của hắc.

Qua tối nay, hôn phách phải đi qua cầu Nại Hà, uống chén canh của Mạnh Bà, thế gian này liền cùng hắc không còn liên quan.

Hắc hắc là thật cao hứng đi? Rốt cuộc cũng có thể triệt để quên nàng, hắc chờ đợi ngày này, chờ đã lâu.

Thôn trưởng nói, Mộ Dung gia chủ gửi thư đến nói, muốn hắc lấy rượu, xử trí thế nào cũng được, tóm lại đừng giữ lại. Thư kia bị kéo dài mấy ngày mới được gửi đến, nếu nàng đến trễ vài ngày, rượu này cũng không còn.

Những dấu vết mà bọn họ lưu lại, từng chút một, chút một đều biến mất, một ngày nào đó, có lẽ ngay cả trí nhớ cũng không còn, nhưng....

Vì sao khi hắc cố tình quyết tâm xóa đi mọi thứ, lại để lại cho nàng một dấu tích không thể xóa đi?

Lòng bàn tay xoa bụng, ngược mắt nhìn về phía bóng đêm vô tận. “Người muốn ta lưu lại sao, Mộ Dung? Mọi thứ có chung với ta người đều phá hủy từng chút một, cũng vì như thế, ta cũng không thể lưu lại “nó”, người nói có phải không?”

Trong tay nắm chặt hai đồng tiền, hướng lên trời mà tung, rơi xuống đất, lăn mấy vòng, dừng lại cạnh đôi giày.

Chung một mặt.

Hắn thực không cần nàng lưu lại?! Như thế tuyệt nhiên, không muốn cùng nàng có một chút liên quan nào.

“Ta hỏi lại một lần nữa. Đây là hài tử của người, người thật không muốn ta lưu lại?”

Ngay cả hỏi lần ba, vẫn là đồng nhất.

Nàng nhắm mắt lại. “Tốt! Tốt lắm.... ta cũng nghĩ như vậy.....” Nâng rượu lên, lại uống.

Không có, cái gì cũng không có. Như vậy, nàng càng thoải mái....

Nơi lỏng tay, rượu rơi xuống đất, nàng bước đến, nhìn thoáng qua chữ khắc trên vò.

Mộ Dung

Nhạn Hồi

Rượu cho năm Tâm Mão nên vợ nên chồng

Nguyện bách nguyên giai lão, cùng hưởng hoan sầu.

Trái tim đau xót, đau không lý do lan tràn khắp lồng ngực.

Nàng về sau đi đến rất nhiều địa phương, trần trọc hơn ba tháng.

Một chỗ, hai nơi, ba điểm... Cho đến mãi về sau, nàng mới phát hiện, mỗi nơi mình đi đến, đều có dấu vết của hắn.

Nguyên lai, ở sâu trong nội tâm vẫn nhớ đến, không thể nào bỏ xuống được quyến luyến, tất cả đều là về hắn.

Hầm chén thuốc phá thai, bỏ lại hầm, vài lần cầm ở trong tay, lại gác sang kệ cho nó lạnh, thủy chung vẫn không thể uống.

Những gì có thể hủy, hắn đã hủy toàn bộ, huyết mạch còn lại ở trong bụng, nàng thật sự muốn hủy đi không lưu lại sao?

Không, nàng không muốn.

Đây là phần trí nhớ cuối cùng hắn lưu lại cho nàng, chứng minh hết thấy mọi thứ đều không phải là hư ảo. Lần này, nàng muốn tự mình quyết định, không cho phép hắn can thiệp.

Bất tri bất giác đi qua những nơi có vết tích của hắn, vòng, lại vòng, không ngờ lại trở về Mộ Dung trang—

Đây nơi có nhiều kỷ ức với hắn nhất.

Thân hình đón gió ở trong đình, khuôn viên nồng tình âu yếm.... Mỗi một bông lan trong viện đều có thân ảnh của hắn, thậm chí cả hành lang nơi tìm nàng khi dễ, từng đoạn ngắn trong đầu đều là những kỷ ức luôn tồn tại mãi.

Lần này, nàng biết rõ được, người mà nàng nhìn là hắn.

Một lần nữa đi qua, những chuyện đã trải qua, mọi thứ thuộc về hắn, mới phát hiện—

Nàng nhìn mặt trời phản ánh trên nước, nhưng thực tế là bàn tay chạm vào đá thấm lạnh, tràn đầy trong lòng, bất tri bất giác, yêu thích dòng nước mát lạnh cam thuần.

Mặt trời phía chân trời kia, nàng chưa bao giờ chạm qua, chân chính ở trong lòng là dòng suối mát lạnh kia. Trước mắt lưu luyến mặt trời tuyệt mỹ, trong lòng lại là quyến luyến dòng suối mát lạnh mà không biết.

Cho đến khi dòng suối khô cạn, lúc này mới tỉnh ngộ, trái tim đã sớm lún sâu không thể xa rời.

Hắn rời đi nửa năm.

Nàng vẫn giữ thói quen đến phòng của hắn, muốn cùng hắn trò chuyện, mới có thể ngủ yên.

Nàng thấp đèn, ngồi xuống ở trước bàn, chậm rãi mở miệng. “Chuyện trong trang, ta không quản, hiện nay đương gia là chi thứ hai. Mộ Dung Nghĩa không có tài cán như Mộ Dung Dung, nhưng ít nhất lòng dạ khá tốt. Phòng thứ hai giờ tranh đấu gay gắt, như nước với lửa.”

Nàng cười cười, lại nói: “Bất quá không quan hệ với ta, ta không luyện quyền, chiến hỏa liền không đốt đến nơi này của ta, Mộ Dung Nghĩa vì trong bụng ta còn có cốt nhục của Mộ Dung gia, vẫn để cho ta có chỗ dung thân. Quyền lực chỉ là thứ lắm thị phi phải trái, những chuyện này chúng ta đều đã chính mắt chứng kiến qua, hiện tại ta chỉ muốn có nơi có thể bảo thụ đứa nhỏ của chàng, thế là đủ rồi.”

Nàng đứng dậy, bước về phía đệm giường, nằm trên giường ngày xưa từng cùng hắn cộng chằm.

Nơi này, nàng mỗi ngày đều dọn dẹp, không để dính một hạt bụi nào, phẳng phất như chủ nhân phòng ngủ này chỉ là ra ngoài, lúc nào cũng có thể trở về.

“Đêm nay ta có thể ngủ cùng chàng ở nơi này không?”

Hương hoa nhàn nhạt, gió đêm ngừng thổi, đêm, tĩnh lặng không có một tiếng động. Hắn không trả lời nàng, nàng coi là hắn đã cho phép, kéo chăn lên, chăm chú nhìn ánh nến lay động.

“Chàng còn nhớ rõ cây trăm năm vợ chồng sao? Nói rằng đó là tượng trưng cho cát tường trong thôn, khiến vợ chồng trong thôn, các cặp tình nhân thành kính cúng bái, coi đó là thần thủ hộ tình yêu, cây còn thì còn phù hộ nguyện vọng của thôn dân. Ta sau này nhìn qua, mới biết chàng cũng nhập cảnh tùy tục, viết giấy treo lên, thật khó tưởng tượng, chàng cũng làm cái chuyện ngu ngốc như thế.”

Mộ Dung

Thập Nhi

Vĩnh kết đồng tâm tình dài không chuyển,

Mũi bỗng nhiên đau xót, có chút lý giải được tâm tình của hắn lúc đó.

Nếu không phải là lặng lẽ cầu nguyện thì hắn còn có thể làm như thế nào? Nếu thật sự nói ra khỏi miệng, đổi lấy cái kết quả gì, nàng còn không rõ hay sao?

Sợ hắn giận nàng trộm xem xét, nàng vội vã giải thích. “Ta không phải nhìn lén, chỉ là lúc đến, cây vợ chồng kia đã bắt đầu khô một nửa, giấy nguyện đã phân tán, ta—”

Hai cây vợ chồng kia dây dưa triền miên trăm năm, một đạo sấm đánh xuống, khô một gốc cây, gốc cây còn lại vẫn còn khỏe mạnh, hấp thụ chút dinh dưỡng còn lại của cây kia, cố gắng sống sót.

Cây đan vào nhau, vẫn là cây vợ chồng? Cái gọi là tình vợ chồng, bất quá cũng chỉ là như thế, khi đại nạn đến, tự cổ còn không được, ai còn có thừa lực lo cho người khác? Hắn vẫn là uống phỉ tâm tư.

“Thôi, không nói chuyện khiến người khác phiền muộn. Mộ Dung, chàng ở dưới kia có tốt không? Ta, ta, ta...” Ta một hồi lâu cuối cùng cũng không nói được phần còn lại.

“Đốt vật cho chàng, có nhận được không? Nếu không, cũng phiền lòng, đèn nơi này đều thấp cho chàng, chàng muốn thì trở lại xem, ta luôn ở trong này.”

Gia chủ—ta nói là đại ca của chàng, hắn từng nói qua, tính tình hai chúng ta rất giống, hiện tại xem ra, đúng là giống thật. Thời gian hắn mất tích kia, chàng thường ngồi ở thư phòng, vừa ngồi là hơn nửa ngày, chính là nhớ đến hắn, lại không chịu thừa nhận. Phiền muộn trong lòng càng ngày càng lớn, đó là “hối hận” sao?

.....Thực xin lỗi, khi đó, không có hiểu được tâm tư của chàng, không kịp thời kéo chàng lên, lại còn trách móc chàng nặng nề, mới khiến cho chàng càng ngày càng trầm luân, đến cuối cùng bước đến nơi không trở về được. Nhìn lại, những gì hiện tại ta làm có gì khác với chàng? Chúng ta—quả thật là giống nhau.”

Quạt cường giống nhau, giống đến mức đem tâm tư ép chặt đến thâm trầm, thâm trầm—đến mức cả bản thân cũng có thể giấu giếm được.

Hắn không muốn thừa nhận, đối mặt với hối hận, ép lại ép, một ngày kia ép không được nữa, liền như vỡ òa, mãnh liệt như thủy triều, nuốt sống hắn.

Nàng chưa từng thân nhiên đối mặt với tình ý, cự tuyệt lại cự tuyệt, thẳng cho đến khi đẩy hắn ra khỏi trái tim, mới phát hiện không có gì ngoài hắn, đã trống không không có vật gì.

Nàng không thể thừa nhận, cũng không dám thừa nhận, đào rỗng cảm xúc, tự làm cho chính mình chết lặng, chỉ sợ một khi đối mặt thì đau đến không thể nào thừa nhận.

Tương tư một ngày lại một ngày, sâu sắc từng chút một, thẳng đến mức không chịu được, mới giật mình cảm thấy—đau đến thấu xương.

Nửa năm đằng đẳng.

Hắn chết sau nửa năm đằng đẳng, nước mắt mới mãnh liệt rơi.

“Mộ Dung, Mộ Dung...”

Nàng đã không còn tham lam nhìn mặt trời tuyết mỹ, có thể không, cho nàng cảm nhận tư vị mát lạnh của nước suối trong trí nhớ kia, cảm thụ tình yêu của hắn?

Mấy ngày nay, hắn chưa từng đi vào giấc mộng một lần, nhưng hình bóng kia lại chưa từng phai nhạt trong trí óc, ngược lại càng lúc càng nhớ rõ mọi chuyện đã qua.

Nàng nhớ tới—hắn ngang nhiên đứng trong sảnh chính, không sợ không ngại, một đao đâm xuống ngực, chỉ vì bảo hộ nàng, không để cho tộc quy trách phạt.

Nàng nhớ tới—hắn vì nàng tranh thủ danh phận, bướng bỉnh nhất định phải cưới hỏi đằng hoàng, không để cho nàng chịu một tia khuất nhục.

Nàng nhớ tới—muôn vạn trân sủng của hắn, tất cả mọi chuyện, một ngày một ít, tràn đầy, tràn đầy nồng tình mật yêu.

Còn có, còn có.....

“Chàng nhớ sao? Có một lần chúng ta bỏ lỡ nhà trọ, phải tìm nơi ngủ ở bên ngoài—”

Một lần kia, bị kẻ xấu nhìn chăm chú, bị ám toàn âm hiểm.

Xuất môn cùng nàng, hắn không thích mang theo hộ vệ, về sang mới hiểu được, hắn là không muốn có người ở bên cạnh, muốn có thêm chút thời gian ở cùng một chỗ với nàng.

Hắn được gia chủ tắm bổ nhiều kì trân dược liệu, mê hương bình thường trên phố hắn có thể chống cự lại được một chút dược tính, giãy dụa đi tới bên người của nàng, liền thể lực khô kiệt mà ngã ở trên người nàng.

Nàng cả kinh, đang muốn nói cái gì đó—

“Hừ, đừng lên tiếng.”

Hắn đặt ở trên người nàng, đem cơ thể ra chặt chẽ bảo vệ nàng.

Sao có thể để gia chủ vì nàng mà lấy thân chấn hiểm?! Mà cơ thể nàng lại tứ chi hư nhược, không thể đấu lại, trong bóng đêm, nhìn kẻ xấu vờ vết tài vật.

“Muốn tiền tài không sao, chỉ cần người bình an là tốt rồi.” Khi đó cả người hắn buộc chặt, lo lắng kẻ xấu không chỉ muốn tiền tài, thấy mũi mao liền nổi ác tâm. Hắn không biết võ, nàng lại chịu tác dụng của thuốc, cực kỳ sợ nàng nhận phải thương tổn.

May mà những người đó chỉ cần tiền, đắc thủ cũng sợ chuyện, cũng không lưu lại mà nhanh chóng rời đi.

“Gia chủ?”

“Chờ thêm một lát.” Xác nhận những người đó đi không quay lại, hấn mới chậm rãi lơ lửng buộc chặt tứ chi.

“Gia chủ?”

“Ta không cử động được.” Hấn chôn vùi ở cần cổ của nàng, cúi đầu hít thở.

Rồi sau đó nàng cảm giác được thân hình trầm tĩnh kia dần dần căng ra, nhưng lại không giống, ít nhất, vật cứng rắn đặt ở trên người nàng kia không giống.

“Gia chủ, ngài là trúng mị được sao?”

“.....Câm miệng!” Hấn tức giận nói.

“Nếu không, để ta đi hỏi chung quanh chỗ nào có—“

“Người còn nhiều lời thêm một câu liền lấy người để tiêu hỏa.”

Lúc đó, cho rằng hấn hấn là giận người khác làm hấn mất mặt, trong lòng khó chịu, hiện tại nghĩ lại—

Nàng cúi đầu cười khẽ. “Không trách tại sao chàng tức giận, ta cũng muốn giận tại sao lại có người không hiểu phong tình đến như thế.”

Nàng cho rằng, nụ cười kia là của gia chủ, còn hấn sẽ không cười, tính tình âm u như vậy làm sao có thể có được nụ cười thoải mái chân thành đến vậy?

Nhưng mà có, khi ở cùng nàng, hấn luôn luôn cười đến chân thành.

Nàng còn cho rằng đây là thuộc riêng về gia chủ, thì ra, đều là của hấn.

Hấn cũng cười, cũng tức giận, cũng có chút tâm nhãn trộm một chút thân mật, cũng sẽ cùng nàng giận dỗi, càng không để lại dấu vết, lấy thân phận chủ tử che giấu đi hành động thân mật triu mến....

Nhớ đến hành động ngu ngốc của hấn ở cây cầu, nhớ đến khi hấn giả vờ tứ chi hư nhược trộm hương ở trên người nàng, cuối cùng lại tự biến mình thành một thân căng cứng cũng không dám chạm vào người nàng..... Trong lòng nàng liền ngọt ngào, bật cười.

Cười, cười, mũi bỗng xốt, cười đến hai mắt mờ lung.

Khóe miệng mang cười, nước mắt lại ung dung rơi, nàng ghen nào, nói trời nói đất hơn nửa đêm, rốt cuộc cũng dừng cảm nhẹ nhàng nói ra những gì giấu ở đáy lòng, câu nói muốn nói ra nhất kia—

“Mộ Dung, ta rất nhớ chàng....”

Dư sinh, chỉ còn lại tương tư ngàn vạn, từ từ gặm nhấm.

—Thượng bộ hoàn.

11. Q.2 - Chương 11

Edit: Độc Tiểu

Đêm lạnh như nước.

Mạc Nhận Hồi cầm đèn rồi chậm rãi mà đi, đi đến gấp khúc hành lang, ngẫu nhiên gặp gỡ Mộ Dung Nghĩa.

“Gia chủ.”

Nàng khom người thi lễ, người vừa cúi xuống, được một nửa liền cản nàng lại.

“Đã nói là không cần đa lễ.”

“Lễ nghĩa không thể bỏ.”

Mộ Dung Nghĩa nhìn ánh đèn nằng cầm trong tay, liền biết được nằng muốn đi nơi nào. “Huynh đệ hai bọn họ đều đã ra đi lâu như vậy, người còn muốn chờ đợi như vậy?”

“Quyết chí thề không thay đổi.” Hỏi lại bao nhiêu lần, đáp án cũng nằng vẫn là—

Mộ Dung Nghĩa dừng một chút, muốn nói lại thôi, “Người có thể nghĩ tới—“

“Không.” Đạm mạc cúi đầu nói ra.

“Người việc gì phải làm như vậy? Nếu người nguyện ý—“

“Mộ Dung luôn luôn ở đây, sinh tử không quan hệ.”

Nằng chỉ gọi Mộ Dung, không người biết không người hiểu, người nợ trong đáy lòng của nằng, rốt cuộc là Mộ Dung Thao hay là Mộ Dung Lực.

“Nếu gia chủ không còn gì phân phó, Nhạn Hồi đi trước một bước.”

Biết lòng nằng kiên quyết, muốn thủ hai huynh đệ đã chết kia, Mộ Dung Nghĩa thức thời không nói thêm gì nữa.

“Đi thôi.”

Nằng cất bước mà đi, đi kiên định.

Đẩy phòng ngủ không một bóng người, đem đèn thấp sáng, trở lại đóng cửa lại, mới ngồi xuống trước bàn, thấp giọng nói.

“Lời nói của Mộ Dung Nghĩa, chàng nghe thấy không? Gần đây, hấn ám chỉ càng lúc càng thường xuyên, mặc dù không nói rõ, nhưng—“

Người còn trẻ, vô luận là Mộ Dung Thao hay Mộ Dung Lực, đều không có danh phận, không nhất thiết phải thủ đến cuối đời.

Đứa con trong bụng, dù thế nào cũng là cốt nhục Mộ Dung gia ta, ta sẽ đối xử tử tế.

Nếu người nguyện ý—

Nguyện ý cái gì? Nằng cũng không cho người ta đem lời nói hết, lời nói sau, không cần nói cũng hiểu.

“Có khi ngẫm lại, cuộc đời ra sinh ra thật là có thú, lúc trước chỉ nhìn gia chủ, cự tuyệt chàng ra ngoài ngàn dặm, hiện tại mất đi rồi mới đến thủ chàng, không để ý đến ám chỉ của Mộ Dung Nghĩa. Ta làm người thật không xong, vĩnh viễn đều đập lên tâm ý của người khác, có thể nào, hấn là người kế tiếp chàng hay không? Làm cho ta hối hận không kịp, muốn đuổi theo cũng không đuổi kịp chàng.”

Ngẫm lại, lại cúi đầu cười.

Trên đời này ngốc tử như hấn, còn có thể có người thứ hai? Cả đời này nằng sẽ không lại vì ai mà động tâm.

Từ khi hấn đi, đã hơn mấy tháng, tương tư khắc cốt, chưa từng giảm.

“Con sắp ra đời, chàng không muốn trở về nhìn sao?”

Từ khi âm dương cách biệt, hồn phách hấn chưa từng đi vào giấc mộng.

“Chàng nếu không trở lại, ta liền đồng ý với Mộ Dung Nghĩa, để chàng, để chàng—“ Nằng cố ý, nói ác chưa hết câu, khí thế lại yếu đi. “Ta biết tác phong của chàng, không đến thật sao, cho dù trước kia nói nghiêm túc, chàng cho dù hận ta, không muốn gặp ta, nhưng cũng trở về nhìn con một cái được không? Để cho ta mơ thấy chàng một lần, ta thực sự..... rất nhớ chàng.”

Nằng ôm lấy cái bụng đã lớn, nói: “Chàng xem, bụng của ta có chút hơi lớn, lần trước đại phu đến, còn lo lắng không biết có thể sinh ra thuận lợi hay không.... Mộ Dung, chàng sẽ giúp ta, đúng không? Chàng sẽ bảo hộ con của chúng ta bình an xuất thế.....”

Nửa tháng tiếp theo, là sinh thần của hân, nàng trái lo phải nghĩ, nên thử đi thêm một lần nữa không, có lẽ lần này gia chủ nguyện ý nói cho nàng biết hân sở táng chỗ nào.

Về phương diện khác, cũng phiền với ám chỉ của Mộ Dung Nghĩa, lại tiếp tục như thế, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.

“Xem ra, nơi này không thể tiếp tục ở lại....” Nàng trầm nghĩ thủ thêm mấy ngày thật yên lặng, không muốn dính vào chuyện thị phi, có phải nên từ biệt gia chủ đương nhiệm, đi một chuyến đến Đồng Thành, bất luận không có chỗ nào để đi, cũng sẽ không trở về.

Chung quy vẫn là người đi nhà trống, hơn nửa năm này, muốn nhớ lại điều gì cũng đã trọn vẹn, nàng nghĩ muốn trở về quê, hảo hảo đem đứa nhỏ của bọn họ nuôi lớn. Không có khúc mắc ích lợi, không có nơm nớp lo sợ phòng bị bị tính kế, so với Mộ Dung trang thì thích hợp để nuôi lớn đứa nhỏ trưởng thành.

Trời mùa hạ, quá ngọ mà mặt trời vẫn trên cao.

Nam nhân ôm sọt thức ăn đi vào, tiểu nhị nhìn thấy cũng không thể trách, cười với hân, lại gọi vào bên trong. “Đương gia, người nhà của người đến.”

Người ở bên trong bận rộn, chỉ lên tiếng chứ không lộ diện, nhưng lại có thân ảnh mềm mại nhỏ bé dần dần chạy ra.

Oa nhi đã hai tuổi có thể đi lại, liền hiếu động, chạy đến lung lay thân mình, lo lắng nàng bị ngã, nam nhân vội vàng ba bước thành hai chạy đến, vươn tay ôm lấy vật nhỏ.

“Thúc—” Âm thanh ngọt ngào vang lên, đặc ý cười với nam nhân trước mặt.

Hân dùng sức đem oa nhi ôm lên. Oa nhi thuận thế muốn đến gần hân lại bị hân đẩy ra xa. “Thúc một thân toàn mồ hôi, Thanh Thanh có ghét bỏ hay không?”

Oa nhi không thuận theo, chân đá đập lung tung, hai tay nhỏ bé vươn ra đầy kháng nghị, “Thanh Thanh không ghét, thúc ôm ôm—”

Hân nở nụ cười, đem oa nhi ném cao, lại tiếp nhận, chọc cái tiểu oa nhi cười khanh khách, rất thoải mái.

Tiến vào trong lòng nam nhân, oa nhi thân ái cọ cọ mấy cái, thực cố chấp muốn đem hân cọ thành thơm ngào ngạt.

“A Dương, đến đây.” Mục Ấp Trần vén rèm đi ra, nhìn thấy nữ nhi đang nháo loạn với cả nam nhân kia, lắc đầu cười khế, “Thanh Thanh, đừng nháo loạn với thúc của người.”

Nam nhân quay đầu lại, nhàn nhạt gọi một tiếng: “Đại ca.”

Đối với hai gương mặt xấp xỉ nhau, người ngoài sớm thấy nhưng không thể trách, chỉ kém là một cái là người mang sẹo cũ, một cái khác lại tuấn mỹ vô trù, bằng không cơ hồ đều giống đến không thể nhận thức.

Hân nhìn một đôi ở bên trúc lâu, nam nhân tiến lên nói: “Thúc thăm trong thôn muốn đệ thuận đường đưa rau xanh hoa quả đến.”

Mục Ấp Trần gật gật đầu, theo thói quen lấy vật phẩm từ trong tay đưa ra, nam nhân cái gì cũng không nói, yên lặng nhận lấy, dặn: “Hôm nay cứ ngủ ở trong nhà, đừng quay lại trong thôn.”

“Vâng.” Nam nhân vẫn là không nói nhiều, nhưng chỉ cần đại ca mở miệng, hân bình thường chỉ nghe lời, chưa từng phản bác.

“Đệ mang Thanh Thanh đi chợ chơi một chút.” Tiểu oa nhi cả ngày ở trong tiệm, buồn sắp hỏng rồi, gặp a thúc âu yếm đến, liền biết là được đi chơi, bắt đầu không an phận.

“Sau đó thì trực tiếp về nhà đi, đồ ăn ca sẽ sai người mang về.”

Nam nhân gật đầu, vừa bước ra khỏi cửa, người phía sau hình như nhớ tới cái gì, lại thêm một câu, “Đừng có đi quá muộn, đại tẩu của đệ hầm canh cho đệ bổ dưỡng thân mình, trễ chút còn cùng nhau ăn mì trường thọ.”

Đây là từ khi đón hân từ năm đó về nhà liền đã đưa ra lời hứa, chỉ cần chính mình còn sống ở trên đời một ngày thì đến ngày sinh thần hàng năm sẽ chuẩn bị mì trường thọ ăn với hân, quyết định không để cho hân một mình tịch mịch, lạnh lẽo ăn mì trường thọ không có người chia sẻ.

Từ khi quay trở lại Mộ Dung trang đến nay, trừ bỏ đoạn thời gian chính mình mất tích ở bên ngoài, không có một lần sinh nhật nào mà bọn họ không ở cùng, cũng đã hẹn xong, vô luận sự đời có biến đổi như thế nào, ngày hôm nay hàng năm, nhất định phải đoàn tụ, hân chắc là nhớ cho nên hôm nay mới về nhà một chuyến.

Nhìn người đi xa, Mục Ấp Trần mới thu hồi ánh mắt, cúi đầu mở túi nhỏ ra, không nhìn được lại thở dài.

Tiểu nhị liếc mắt nhìn thấy, thấy bạc vụn ở bên trong, nói: “Đệ đệ của người thật có tâm.”

“Là quá mức có tâm.”

“Kia có gì mà không được?” Bao nhiêu người cầu một đệ đệ có tâm tri ân như vậy còn không được, đối với huynh trưởng kính yêu, một lòng nghĩ về ân đức, chăm chỉ kiên định hồi báo.

“Ta tình nguyện hân ích kỉ một chút, suy nghĩ cho chính mình một chút.” Hân có được bao nhiêu ngân lượng, người ngoài không biết, người làm đại ca còn thể không biết hay sao? Trừ bỏ những chuyện cơ bản, cơ hồ là bạc cùng bạn bè kết giao cũng đưa ra, liền ngay cả chi phí ăn mặc, giản được được thì vẫn cứ giản lược....

Lúc ban đầu không chịu nhận, hân lại nói: “Huynh trưởng như cha, sau này mọi chuyện còn phải nhờ vào đại ca chuẩn bị.”

Vì thế, Mục Ấp Trần chỉ có thể thu, từng chút từng chút đều bỏ vào lọ ở trong sảnh phòng.

Tất cả đều là tâm ý của đệ đệ.

Nhớ lại mấy tháng trước, cơ hồ một bước nữa là xuống quỷ môn quan, tuy là cùng một loại độc với hân, nhưng Mộ Dung Lược là quyết tâm không muốn sống tiếp, liều thuốc uống vào còn mạnh hơn hân vài phần, phác tác mãnh liệt, cảm giác như da thịt cơ thể bị xé rách, độc tính trong cơ thể tự như đem từng khúc xương nghiền nát, tra tấn. Hân đã từng trải qua, mắt lại thấy đệ đệ ruột chịu loại dày vò này.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến, lần buông tay này cái gì cũng không có, chỉ cần đến chưa đến hơi thở cuối cùng, hân nói cái gì cũng sẽ không thể buông, liều mạng cũng muốn kéo thân nhân duy nhất trở về. Vũ Nhi không có biện pháp với đệ đệ, chén thuốc bón vào lại nôn ra, nhưng vẫn là nghe lời hân, uống từng muỗng từng muỗng một, chống đỡ được hơn một tháng.

Sau khi tỉnh lại, trong đầu Mộ Dung Lược trống rỗng, đem toàn bộ quá khứ u ám quên hết sạch.

Hân nghĩ, như vậy cũng tốt, cũng đã quên, hết thấy đều làm lại từ đầu.

Hân để cho đệ đệ cũng theo họ Mục, Vũ Nhi nhanh mồm nhanh miệng giành trước nói ra khỏi miệng “Dương Quan”, hân muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp.

Tây ra Dương Quan vô cơ nhân—nha đầu kia nhất định là cố ý! Còn bịa đặt ra câu chuyện, nói hân từ nhỏ thân thể yếu, liên lụy đến đại ca vì cái thân mình rách nát của đệ đệ mà ăn cũng không dám ăn, cố gắng kiếm ngân lượng, có lần còn tự bán mình để cho đệ đệ chữa bệnh, giờ sống chết cũng không buông tha thân nhân duy nhất, để hân đời này hồi báo lại đại ca!

Mới sống lại, đệ đệ quên hết thấy, tính tình ngu ngốc hồn nhiên đáng yêu, thế nhưng còn tin hoàn toàn những lời Vũ Nhi nói, nghiêm túc thực hiện, thân mình vừa chuyển tốt đến nay, cố gắng hết sức làm ra ngân lượng để hồi báo ân đức của đại ca.

Ngay từ đầu là muốn người sống sót là tốt rồi, những cái khác đều không sao cả.

Về sau, thân mình đệ đệ gần như tốt hân liền muốn chuyển ra ngoài, hân làm sao mà không biết, đệ đệ chính là không muốn mang nợ hân càng nhiều.

Không lay chuyển được đệ đệ, liền để cho hân ở trong thôn, ở nhà cũ Mục gia mới được sửa chữa. Mọi người trong thôn đều là người hiền lành, nếu đệ đệ có vẻ tự tại tại khoái hoạt thì cũng tùy vậy.

Ít nhất, hiện tại hai huynh đệ hẳn đều giúp đỡ lẫn nhau, cuộc sống thật thà an ổn, mưu kế trùng trùng, yêu hận đan xen đều đã qua, không ảnh hưởng đến cuộc sống của của bọn hắn.

Chạng vạng Mục Ấp Trần tính toán sinh ý, để sớm trở về nhà.

Mới đến cửa, liền nghe từ vọng nói, trong sảnh có họ hàng đến chơi, phu nhân đang tiếp đãi.

Họ hàng? Toàn gia bọn họ tất cả đều chỉ có ở thôn quê này, còn có họ hàng nào đến nữa?

Mang bụng hồ nghi đi vào, vừa bước đến cửa sảnh liền cứng người lại.

Mạc Nhạ Hối đứng dậy, không quên cúi đầu kính trọng chào: “Gia chủ.”

Hắn ngốc lảng, tin tưởng khi Vũ Nhi vừa mới thấy thì biểu cảm cũng không khác mình bao nhiêu, ánh mắt gắt gao nhìn vào cái bụng đã lộ ra của đối phương, thế nào cũng không rời mắt được.

“Người.... này..... thế nào.....” Gặp qua sóng to gió lớn, Mộ Dung gia chủ một thời vẫn luôn ung dung trầm định giờ lại lắp bắp, đầu óc trống rỗng, nói cũng không trọn vẹn được một câu.

“Là đứa nhỏ của Mộ Dung, ta chưa từng có người khác.” Mạc Nhạ Hối cũng biết là hắn đang nghĩ cái gì, nhàn nhạt đáp lại.

Không nghĩ cũng biết, bụng cũng đã lớn như vậy, không phải của Lược còn có thể của ai?

“..... Sắp lâm bồn rồi?”

“Đại phu nói, ước chừng tuần đầu tháng sau.”

“Cũng đã sắp sinh, sao không hảo hảo ở nhà mà dưỡng thai?” Lại chạy xa đến tận Đông Thanh, trên đường lỡ gặp phải chuyện gì, làm có thể sinh thuận lợi.

“Hôm nay là..... mình dẫn của hắn.”

“Người còn nhớ rõ?” Hắn không phải không có chút ngoài ý muốn.

Cho rằng nàng vô tâm, nếu đúng là như vậy, đứa nhỏ rõ ràng có thể không lưu, tội gì lưu lại, nín kéo cả đời chính mình? Thậm chí cả khi sắp sinh nở vẫn mang theo bụng lớn đến ngày mình dẫn của đệ đệ.

Nàng rốt cuộc là đang nghĩ cái gì?

Hai đầu gối nàng khụy xuống, thẳng tắp quỳ xuống, “Cầu gia chủ nói cho ta biết Mộ Dung chôn cất ở nơi nào?”

Hắn phát hoảng, vội nói: “Người đừng như vậy, người đang có thai, đứng lên trước rồi nói sau.”

Nàng lắc đầu.”Ta muốn thấy hắn, gia chủ, Nhạ Hối cả đời này chưa từng cầu người, hôm nay chỉ cầu người chuyện này..... Ít nhất xin người hãy nể đứa nhỏ, để cho hắn nhìn thấy được phụ thân.”

Nàng nếu có tâm như vậy, khi người còn sống, sao không hảo hảo nắm cho chắc?

Hiện tại, hiện tại là như vậy.....

Mắt hắn nhìn về phía Vũ Nhi đằng sau, thê tử cũng biết hắn khó xử, nói nhỏ: “Các người nói chuyện, ta ra bên ngoài một chút.”

Kỳ thực là ra cửa canh chừng thay hắn, sợ Mộ Dung Lược tùy thời đến liền có thể bị bắt gặp, hai vợ chồng hiểu mà không nói.

Hắn khởi động khuỷu tay đem nàng nâng dậy, thở dài: “Làm gì đây? Đã là một đồng đất mồ, thấy để làm gì?”

“Có.....” Nàng có thật nhiều lời muốn nói với hắn, dù sao cũng phải để cho nàng tế hắn một lần, tương lai khi đứa nhỏ lớn cũng nên biết mình đến từ nơi nào, thanh minh còn có thể viếng mồ mả phụ thân.

Nàng rất sợ, nói nhiều như vậy, chỉ sợ hắn một chữ cũng không nghe thấy, thực cho nàng vô tâm vô tình, mang cả đời hận nàng, thực sự muốn đời đời kiếp kiếp phân rõ không muốn gặp lại.

Nàng không muốn đời đời kiếp kiếp không thấy hấn, nàng muốn nói cho hấn, hấn nếu thật muốn làm nô làm súc, nàng cũng nguyện ý theo hấn.

“Người hiện tại đã hiểu sao?” Đã hiểu được tâm của Lược, nguyện ý quý trọng?

“Sớm đã hiểu được, cũng sẽ.....”

Hấn do dự lưỡng nan, không biết có nên nói ra sự thật hay không.

Nếu là không nói, trong bụng nàng chung quy vẫn là cốt nhục của Lược, hấn là nên gánh lấy trách nhiệm này, nhưng nếu nói thật—

Mấy tháng trước bộ dáng điên cuồng muốn chết kia, đến nay vẫn khiến hấn phát lạnh ở trong lòng mỗi khi nhớ đến. Một thân mang theo hơi thở tuyệt vọng không muốn sống, hấn thực rất sợ, sợ nếu nhắc lại chuyện xưa đã qua, Lược có thể nào thừa nhận được hay không.....

Dù sao, quá khứ kia cũng không phải là tốt đẹp, tiếc nuối, hối hận, thương tổn cùng tội lỗi..... chông chất, nghĩ lại đã thấy kinh hãi, quên rồi cũng không đáng tiếc.

Lược đã sống lại, mặc dù là trầm tĩnh ít lời, nhưng ít nhất đã không còn hơi thở âm u tối tăm. Đệ đệ đã biết cười, cũng biết được mở lòng cùng người bên cạnh, đây là đệ đệ nhặt lại từ quỹ môn quan về, hấn không muốn lại mạo hiểm một lần nữa mà mất đi.

Đây là tâm tư của một người làm huynh trưởng như hấn, tuy là biết thẹn với Nhạn Hồi, nhưng cũng muốn bảo hộ cho thân đệ đệ, không muốn đệ đệ có khả năng nhận được bất cứ thương tổn nào.

Đây là lựa chọn của Lược, Lược muốn triệt để ném bỏ, lãng quên tất cả, hấn chỉ có thể tôn trọng.

Vì thế, hấn nói: “Người nếu là có dự tính khác, sau khi đứa nhỏ sinh hạ, đưa hấn tới đây, ta sẽ thay Lược dưỡng dục đứa nhỏ, dù sao người còn trẻ, không thể vì thế mà lỡ bỏ cả đời—”

“Hấn ở đâu?” Đó không phải là điều nàng muốn nghe, nàng chỉ muốn biết, Mộ Dung Lược rốt cuộc ở đâu?

“Đừng hỏi, hấn không cần người viếng mộ hay thấp nén hương, ta sẽ không nói.”

“Người không nói, không có cách nào khác, ta sẽ tự mình tìm, nhìn từng tắc đất một của Đông Thành, ta cũng sẽ tìm bằng được.”

“.....” Lúc trước, nếu nàng có thể sớm để ý như ngày hôm nay thì thật tốt? Liền không rơi đến mức hiện tại khó mà giải quyết như vậy.

Mạc Nhạn Hồi đi rồi, Mục Hướng Vũ đứng ở cạnh cửa, nhìn theo thân ảnh rời đi xa xa, suy ngẫm nói: “Nàng lúc này—thoạt nhìn có vẻ không tốt.”

Hấn thở dài, xem như tán thành lời của nàng. “Tìm từ mà nói để cho A Dương gần đây không cản trở về, miễn cho ngày nào đó hai người họ chẳng may đụng phải.”

“Lại là ta làm người xấu?” Nàng sắp biến thành chị dâu ác liệt nhất ở trên phố a!

“.....”

Bữa tối qua đi, Mục Ấp Trần bưng mì trường thọ, dưa cải, lại mang theo một bầu rượu, nâng cốc tâm sự dưới ánh trăng.

Đi vào trong viên trung, tiểu oa nhi đã ngoạn đủ một mẻ, nằm ngủ say ở trong vòng tay người kia.

“Để ta ôm đi.” Hấn đưa tay muốn ôm lấy, tiểu oa nhi kia lại không thuận theo kêu lên hai tiếng, hai tay nhỏ bé ôm chặt không buông, còn chui sâu vào trong lồng ngực.

“Vô phương.” Mục Dương Quan cười cười, một tay ôm tiểu oa nhi, cẩn thận đắp áo khoác lên, tuy là đã đầu hạ, nhưng gió đêm vẫn mang một chút cảm giác mát, vẫn là cẩn thận đừng khiến tiểu oa nhi bị trúng gió.

Một màn này hấn xem vào trong mắt, nhớ tới thân ảnh mang cái bụng lớn kia.

Đệ có biết—đệ cũng sắp làm phụ thân?

Chỉ nhìn cái cách hấn đơn thuần ở chung với Thanh Thanh, liền biết hấn cực kì yêu thích đứa nhỏ, cũng thật tình đem Thanh Thanh yêu đến tận tâm khảm, nếu không Thanh Thanh sẽ không mỗi lần nhìn thấy đều dính lấy, ngọt ngào ôm chặt lấy người.

Rất lâu, từ rất lâu trước kia, khi những thương tổn kia chưa phát sinh, có một lần đệ đệ lơ đãng nói ra khỏi miệng—nếu Nhạ Hối cho phép hấn, hấn hy vọng có thể sinh ba đứa nhỏ, hai nam một nữ.

Hiện tại, nếu giấc mộng này của hấn sắp trở thành sự thật, rốt cuộc, nên nói hay không?

Vài lần đến bên miệng, lại do dự, khó có thể nói ra.

“Đại ca có tâm sự?” Cả đêm đều là như thế, đại ca nhìn hấn chăm chú lại dăm chiêu, muốn nói cái gì nhưng rốt cuộc vẫn là không nói.

Nhớ tới chị dâu mới đây đột nhiên muốn hấn gần đây không có việc gì thì đừng có trở về.... Tám phần là quả thực có liên quan đến hấn.

“Đại ca không cần phiền lòng, sáng sớm ngày mai đệ liền trở về.” Nếu thật có liên quan đến hấn, hấn có nói cái gì cũng sẽ không làm chuyện quấy nhiễu đến đại ca cùng đại tẩu.

“Đệ lại nghĩ đi đâu vậy?” Mục Ấp Trần trừng hấn, “Chị dâu đệ chỉ là ngoài miệng nháo nháo thôi, ngày thường nàng cũng hay nháo với ca như vậy, như thế có nghĩa là không coi đệ là người ngoài.”

“Đệ biết.” Nếu thực thấy hấn phiền chán, sẽ không nói hấn mỗi năm ngày nhất định phải đến gặp, luôn hàm cho hấn chén thuốc chưa từng bỏ một lần. Cũng vì nguyên nhân như thế nên càng cảm thấy thiết bọn họ thật nhiều, không muốn lại tiếp tục quấy rầy cuộc sống hai vợ chồng.

“Ca chỉ là đang nghĩ, đệ đã sắp ba mươi, ca cũng đã cưới chị dâu đệ, còn có Thanh Thanh, trong bụng còn hoài thêm một cái, đệ thì sao? Bao lâu mới định đây?”

Có phải làm phụ huynh khắp thiên hạ đều như vậy? Không thấy đệ đệ thành gia thì tâm thế nào cũng không an.

“Còn sớm, không vội.”

“Đỗ tiểu thư ở thành nam từng nhờ người hỏi quá ca vài lần, ý của đệ thế nào?” Gia thế hảo, người cũng xinh đẹp thanh tú, quý nhất là tấm lòng, cũng không tiếc cái dè dặt của nữ nhân mà chủ động.

Mộ Dương Quan không chút suy nghĩ, “Nàng sẽ cùng đại ca so đo, không thích hợp.”

Tuy là hảo ý, lời nói dịu dàng có ý với hấn, nhưng nếu ngay cả hấn lấy bao nhiêu bạc đưa cho đại ca cũng đều so đo thì tương lai cưới vào cửa thì chỉ biết đến phân tranh càng nhiều.

“Là đệ muốn cưới vợ, nàng đối đãi với ca thế nào không trọng yếu.”

“Trọng yếu, nữ nhân bất kính với đại ca, không thể cưới.”

“Ca nhìn không vừa mắt thì đệ cũng sẽ không cưới sao?”

“Đại ca không đồng ý, đệ sẽ không cưới.”

“.....”

Trong lòng hấn, kỳ thực câu “huynh trưởng như cha” khắc mạnh mẽ trong nội tâm đi? Như lúc trước nhận lời qua, nếu có thể có kiếp sau sẽ toàn tâm kính yêu, nhu thuận nghe lời, làm đệ đệ không nháo loạn.

Hấn mặc dù đã quên hết thấy, nhưng trong lòng tựa hồ vẫn biết mình mắc nợ thật nhiều, muốn lúc này bù đắp lại.....

Có đệ đệ như vậy, không còn quá đáng khiến hấn phiền não, nhưng là thuận theo như vậy cũng khiến người ta đau lòng, tại sao không thể có một chút ung dung?

Chia nhau ăn một chén mì trường thọ, hai người kiên cũng kiên, dưới ánh trăng có một ly thiếu một ly đối ẩm, tán gẫu chuyện vặt của cuộc sống.

“Kính đại ca, hàng năm có hôm nay.”

Mục Ấp Trần nâng chén đáp lại, “Kính tiểu đệ, hàng năm có hôm nay.”

“Lục Tường Dung, ca cảm thấy như thế nào?” Hấn không có lý do nói ra một câu.

“Cái gì như thế nào?” Đây không phải là khuê danh của nữ nhi thôn trưởng hay sao?

“Đại ca không phải cảm thấy đệ nên thành gia lập thất sao? Nếu là Tường Dung, ca cảm thấy có thể chứ?”

Mục Ấp Trần ngoài ý muốn, mùi rượu nồng nhập hầu có cảm giác uống say, “Chuyện từ khi nào?”

“Đã một thời gian.” Vốn còn đang suy nghĩ, bất quá nếu đại ca cảm thấy hấn nên lập gia đình, hấn liền nghiêm túc nghĩ về chuyện này.

“Đệ thì sao? Yêu nàng sao? Không cần vì tính tình nàng tốt, cũng không cần bởi vì đại ca cảm thấy có thể thì đệ liền cưới. Đó là chuyện cả đời, đệ phải thật tình yêu thích nàng mới được.”

Mục Dương Quan im lặng một trận, “Đại ca, phụ mẫu là người như thế nào? Có yêu thương chúng ta sao? Vì sao ca chưa bao giờ nhắc tới?”

“Phụ mẫu..... đã sớm từ thế.” Hấn nghẹn nghẹn, dưới ánh mắt tín nhiệm mà chân thành của đệ đệ chỉ cảm thấy chột dạ, “Tại sao tự nhiên đệ lại đột nhiên lại hỏi tới?”

“Đệ có thể cảm nhận được sự ôn nhu từ trên tay của người, hoàn toàn không phải là quên, nhưng là đối với phụ mẫu, đệ làm thế nào cũng không tưởng tượng được, cũng không hiểu ra được tư vị của tình cảm là gì, như ca và đại tẩu sao? Tính Tường Dung giống đại tẩu, chân thành, hảo ở chung, cũng biết săn sóc, ôn nhu, ca ở cạnh nàng thực thư thái.”

Như vậy, chính là yêu thích sao?

Nhận Hồi và Tường Dung, hoàn toàn là hai dạng người bất đồng, hấn kỳ thực khó tưởng tượng, đệ đệ tính lạnh lùng ít nói cùng với Tường Dung hồn nhiên yêu cười ở chung với nhau.

“Không cần phải tìm người có tính cách giống với Vũ Nhi cũng có thể tạo nên một gia đình hòa thuận, vui vẻ trọn vẹn.”

“Chuyện này đệ đương nhiên biết, đại ca, nếu không có tình cảm thì đệ cũng sẽ không mở miệng, đương nhiên, chủ yếu là đệ tin nàng sẽ là người bạn đời tốt, giống đại tẩu hiền tuệ như vậy, chăm lo việc nhà, khiến cho đệ không cần phải lo trước lo sau. Tuy rằng chuyện quá khứ đệ không nhớ rõ, nhưng đệ biết, đây là điều mà đệ luôn luôn muốn.....” Bàn tay nho nhỏ, gia đình ấm áp, dưới ánh đèn có người lẳng lẳng vì hấn may áo khâu giày, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên cho hấn nụ cười ấm áp.

Hấn tham lam nhìn nụ cười của Tường Dung, cái ánh mắt bao dung cùng quyến luyến, được một người để ý không hề hoài nghi, quý trọng ở trong lòng. Hấn biết mình từng có bao nhiêu khát vọng những điều này, không rõ lý do, chỉ là biết như vậy.

Đó là những gì hấn giấu ở dưới đáy lòng, chưa từng kể với bất kỳ ai. Tường Dung cho hấn trái tim ấm áp, hấn thầm nghĩ giữ chặt lấy cái ấm áp thơm dịu tốt đẹp này.

“Đại tẩu đệ làm sao chăm lo được việc nhà a.....” Rõ ràng là phá gia thê tử a, hấn mới là phải lo lắng nhiều a!

Nhưng Lục nói là để ý, là có hảo cảm..... như vậy thì còn gì có thể nói nữa?

Nhận Hồi, người tới chậm, Lục..... không nhất thiết luôn luôn đứng ở chỗ cũ, nhất là ở đoạn tình cảm từng khiến cho hấn đau triệt để tâm.

Hấn đã đi về phía trước, đã nhìn phong cảnh khác, rất nhiều chuyện..... cũng không còn giống.

Bao che khuyết điểm liền bao che khuyết điểm, ích kỉ liền ích kỉ đi, hấn thầm nghĩ giữ lại giờ khắc bình yên của đệ đệ, bảo vệ cuộc sống an ổn hiện tại của đệ đệ.

“Đệ nếu xác định là muốn nàng, liền vậy đi, chỉ cần chính mình thoải mái là được rồi.”

Còn lại..... đại ca thay đệ gánh vác.

12. Q.2 - Chương 12

Edit và Beta: Độc Tiểu

Chương 12:

Hôm qua, là minh dẫn của Mộ Dung Lực, vẫn không thể hỏi được nơi hạ táng hắn ở chỗ nào, nàng ở sương phòng khách sạn tế báis hân.

Cách một ngày, nàng ở trong phòng dùng bữa, trên bàn bày bản đồ của Đông Thành, xuất thần suy ngẫm.

Lời kia không phải là tùy tiện mà nói, nàng là thật sự sẽ dùng hết mọi phương thức để tìm ra mộ phần của hắn.

Gia chủ hỏi nàng, chỉ là một mồ đất, tội gì phải thế?

Nhưng gia chủ không biết rằng nếu ngay cả một mồ đất nàng cũng không rõ ở đâu, nhân sinh sau này nàng không biết phải dùng cái gì để tiếp tục.

Mặc dù chỉ là mộ phần hoang vắng, nàng cũng muốn thử, nhớ hắn thì có thể lập tức đi tìm hắn trò chuyện. Để cho hắn biết, trong lòng nàng luôn luôn nhớ hắn, chưa từng quên đi hắn, là nơi để nàng dựa vào.

Nàng không cần lại tiếp tục nói chuyện với không khí lạnh như băng, lo sợ không yên, đoán hắn rút cuộc có nghe được không, lại lo lắng không thể viếng mồ mả của hắn, hàng năm tế báis.

Nghĩ đến điều này, nàng dừng một chút.

Cũng như lời gia chủ nói, chỉ là một mồ đất, vậy tại sao gia chủ lại cố chấp như thế?

Gia chủ không phải là người ác tâm như vậy, ngay cả khi nàng quỳ lại cầu cũng liều chết không nói, thật sự đơn giản là vì câu di ngôn trước khi chết của Mộ Dung Lực sao?

Người chết so với người sống quan trọng hơn sao? Quan trọng đến—mức ngay cả cơ hội cho đứa nhỏ sau này tế báis phụ thân cũng không cho?

Mộ Dung Lực lúc trước không biết thì còn có thể không tính, nhưng gia chủ rõ ràng là biết, tại sao vẫn tiếp tục không nói như thế?

Đây không phải là tác phong làm việc trước kia của gia chủ, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy trái với lẽ thường, nàng gấp bản đồ lại, đứng dậy đẩy cửa sổ ra, nhìn đám đông lui tới dưới ngã tư, tinh tế cân nhắc chút một, chút một.

Nàng chưa từng thấy xác, hết thấy đều là do gia chủ nói. Bởi vì quá mức tin tưởng gia chủ, đến mức chưa bao giờ có lòng nghi ngờ, nhưng mà—gia chủ thực sẽ không lừa gạt nàng sao?

Sẽ. Nếu là vì Mộ Dung Lực, sẽ.

Vì thương tiếc thân đệ đệ, muốn gia chủ làm trái với lương tâm, hắn sẽ, nàng so với ai đều rõ ràng, trình độ những chuyện mà gia chủ có thể làm vì Mộ Dung Lực.

Có khả năng hay không.....

Tâm, run run, vì một phần khả năng xa vạn dặm, lừa gạt nàng, giấu giếm nàng, như thế nào cũng hảo, chỉ cần hắn còn sống, nàng cái gì cũng đều không—

Có khả năng sao? Nàng dựa vào khung cửa sổ, không tiếng động cười khổ.

Thật sự là nhớ hắn đến phát cuồng, mọi suy nghĩ cùng tâm trí đều rời khỏi đầu, chứ gia chủ sao lại dễ dàng nói chuyện sinh tử của đệ đệ ra khỏi miệng? Nàng chỉ là, chỉ là.....

Một chút gió thổi khiến cỗ rung động cũng có thể khiến nàng miên man suy nghĩ, chỉ vì đến nay—vẫn không chịu chấp nhận chuyện hắc đã rời đi. Vì thế tận dụng mọi thứ, tìm hết lý do, cho chính mình một hy vọng, để cho nỗi tương tư đau đớn có lối thoát, chờ mong khả năng một phần vụn gặp lại nhau.

“Mộ Dung.....” Cho đến tận hôm nay, nhắm mắt lại, trong đầu vẫn có thể hình dung rõ tướng mạo của hắc, thần thái cười của hắc khi thấy nàng, chưa từng mờ nhạt.

Đó là hắc, không phải gia chủ.

Khi gia chủ cười, ôn ôn nhàn nhàn, tựa như làn gió ấm.

Mà khi hắc nhìn về phía nàng, khóe miệng cười mang theo một tia vui vẻ, còn có một tia tâm ý, gọi tên nàng mềm nhẹ, đặc biệt say lòng người.

Nàng rất muốn, nàng mong lại được nghe hắc gọi một tiếng, “Nhạn Hồi, Tiểu Thập Nhi của ta.....”

Lệ quanh mắt, mông lung phảng phất lại nhìn thấy hắc, giữa đám người chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra hắc. Nụ cười âm thầm độc đáo kia, linh hoạt sinh động tựa như chân nhân bình thường—

Nàng run lên, mắt mở lớn, ánh mắt tập trung nhìn chặt chẽ, nhìn thế nào cũng không đủ—

Hắc không có biến mất.

Dưới ánh mặt trời, chiếu rõ rành mạch thân ảnh, theo cử động gợn tay nhấc chân của hắc mà thay đổi.....

Hắc còn sống, rõ ràng là Mộ Dung Lực, mà không phải là do nàng tương tư đến muốn điên, tham vọng mà ảo tưởng ra ảo ảnh.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt chăm chú nhìn của nàng, hắc nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sổ ở trên, chống lại đôi mắt kích động ngẩn lệ của nàng.

Là hắc! Thật sự là hắc!

Diện mạo kia đã sớm khắc sâu vào trong lòng nàng, nàng nói cái gì cũng sẽ không thể nhận sai!

Nàng nhất định là điên rồi! Mấy tháng này, bao nhiêu lần cầu hắc đi vào trong giấc mộng, nàng cũng chưa từng một lần mơ thấy hắc, lại ngay tại ban ngày ban mặt mà nhìn thấy hắc.

Ảo ảnh cũng được, trúng tà cũng tốt, chỉ cần có thể gặp lại hắc, cái gì cũng đều được!

Nàng xoay người, chạy nhanh xuống dưới lầu, bước chân loạng choạng vội vàng khiến nàng mấy lần vấp phải vấy, vội vàng tìm kiếm—

Đám đông vẫn tối lui như cũ, nhưng thân ảnh vừa rồi còn đứng ở trước hàng bán rong hạt dẻ xào lại không thấy, không có tung tích.

Là—ảo giác sao? Mong mỏi quá mức mà sinh ra ảo giác?

Mờ mịt đứng lặng ở giữa đám người, nàng cái gì cũng không thể nghĩ, đầu óc loạn thành một đoàn.

Thân ảnh kia ở ngay trước mắt chân thật như thế, khắc vào tận trong đầu, sao có thể là hư ảo?

Cho dù là vọng tưởng cũng tốt, nàng nhất định phải đi tìm gia chủ để hỏi cho rõ, một ngày còn chưa có chính mắt nhìn thấy mộ phần, nàng vĩnh viễn sẽ không hết hy vọng.

Sáng sớm tinh mơ, oa nhi liền tỉnh, liền đến cọt cọt trên người hắc, Mục Dương Quan bị cọt tỉnh, dứt khoát mang tiểu chất nữ dạo chợ sáng rồi trở về.

Khẩu vị của Thanh Thanh không sai, uống mấy ngụm sữa đậu nành nóng, một chiếc bánh bao thịt, vẫn còn có thể ăn thêm đồ ăn vặt, hắc mua hạt dẻ xào bên đường, vừa bóc vừa ăn ở trên đường, lại dứt cho oa nhi vài miếng.

Về đến nhà, đại ca vừa vặn có khách, hắc chờ ở sảnh ngoài, tiếng nói chuyện vọng ra, hắc lơ đãng nghe thấy vài câu.

“Gia chủ, mời ngài nói thật cho ta, hắc thật sự đã chết sao?”

“.....Tại sao lại hỏi như vậy.”

“Ta nhìn thấy hấn!”

“.....A?!”

“Ta không trúng tà, cũng không hoa mắt! Mời ngài nói thật cho ta, hấn rốt cuộc là như thế nào? Dù đã chết ta cũng muốn thấy mộ phần, bằng không cả đời này đều rối rắm bất ổn, vĩnh viễn không an ổn, gia chủ, ngài thật muốn bức ép ta điên sao?”

Tính tình Nhạ Hối giống hệt Lược, nếu chưa cho nàng câu trả lời, với tính tình này của nàng sợ là sẽ không dễ dàng dừng tay.

Đang suy nghĩ, đầu óc đang cấp tốc suy nghĩ mấy lý do thoái thác, mắt thoáng nhìn qua phía sau của nàng, nhìn thấy đệ đệ đang đi vào sảnh trong, chỉ trong nháy mắt thần sắc cứng đờ.

Mục Dương Quan cũng không phải là gốc tử, thấy biểu cảm của đại ca khác thường, đang muốn bước vào cửa sảnh liền dừng chân lại. Vốn là định báo cho hấn một tiếng, hấn chút nữa phải trở về trong thôn, nhưng đại ca tựa hồ không muốn bị quấy rầy, cũng yên lặng không tiếng động an tĩnh lùi lại.

Chỉ tiếc, chậm.

Mạc Nhạ Hối là người tinh mắt, đi theo gia chủ nhiều năm như vậy, biểu cảm của gia chủ tùy tiện biến hóa một cái, nàng đều có thể phát hiện, lập tức theo bản năng liếc phía sau theo ánh mắt của gia chủ—

Mục Ấp Trần trực tiếp vươn tay, đợi hấn thấy được hành vi của mình, đã là một chương đánh xuống.

Cư nhiên ám toán một nữ nhân mang thai không hề có phòng bị— nhìn nạn nhân bị ám toán, Mục Ấp Trần chỉ cảm thấy không còn gì để nói.

Mục Dương Quan bị che tầm mắt, không thể thấy được đại ca mà hấn kính trọng lại sử dụng chiêu hạ lưu như thế, chỉ thấy được nàng kia vừa quay lại nhìn hấn, trong nháy mắt liền choáng váng ngã vào trong vòng tay của đại ca. Trong lòng không khỏi trầm nghĩ, bộ dáng của hấn có đáng sợ như vậy sao? Thế mà còn dọa người khác sợ đến hôn mê.

Sau một trận hoảng loạn, tạm thời đem khách an trí ở trong phòng khác.

Theo lời đại ca nói, nữ nhân này từng cùng ăn có lui tới chuyện sinh ý, người sắp lâm bồn lại lặn lội đường xa, nhất thời không chịu nổi mệt nhọc nên mới ngất đi.

Đại ca nhìn tương đối uể oải mệt mỏi, hấn cũng không hỏi nhiều, nói với đại ca cùng đại tẩu một tiếng liền trở về trong thôn.

“Nhớ trở về đúng giờ mà uống thuốc.” Đại tẩu bỗng nhiên nói thêm một câu.

“.....” Tối hôm qua không phải là nói nhìn hấn ngấy rồi, muốn hấn ít trở về thôi sao?

“Hiện đã tốt hơn rồi a!”

“.....” Cho nên, là ngấy, hay vẫn là không ngấy?

“Thanh Thanh sẽ khóc, đại ca đệ cũng sẽ lo lắng đến không ngủ được, cho nên ta lại thay đổi chủ ý.” Không kém a, dù sao cũng là đại tẩu ác, lại biến thành hi nộ vô thường, đại tẩu xảo quyết khó hầu hạ, dù sao cũng không có gì khác nhau.

Mạc Nhạ Hối ngất sau nửa canh giờ thì tỉnh lại.

Bầu không khí căng thẳng, ai cũng không dễ dàng mở miệng đánh vỡ cái biểu hiện bình tĩnh giả dối quỷ dị này.

Chưa từng nghĩ tới, có một ngày hấn sẽ lừa gạt một người tín nhiệm hấn hoàn toàn, hấn đã lừa.

Cũng không nghĩ tới, có một ngày lại động thủ với một người không hề phòng bị, hấn động thủ, còn là đánh lên.

Nhục nhả là, người đó còn lại nữ nhân mang thai, ở trong bụng còn là tiểu chất nhi của hân, vạn nhất có cái gì, hân—

Thở dài.

Tóm lại, hân hiện tại cũng thất vọng với chính mình, cũng lười phải chối cãi cái gì.

“Người—có khỏe không? Có muốn tìm đại phu đến xem sao không?”

Nàng không trả lời hân, vẫn tiếp tục trầm mặc.

Nàng rốt cuộc có nhìn thấy không? Trước khi nàng tỉnh lại, vấn đề này vẫn luôn quanh quẩn ở trong đầu hân.

Sau khi tỉnh lại, nhìn ánh mắt của nàng, hân liền biết, giấu giếm không được.

Đây là yên bình trước cơn bão đi? Càng gợn sóng mãnh liệt, nàng lại càng trầm ngâm suy xét, phân tích tình hình hiện tại, tuyệt không vì mất bình tĩnh mà đánh mất năng lực phán đoán, mà đây còn là một tay hân dạy dỗ mà ra—

Có tính là tự làm tự chịu hay không? Hân có chút khóc không ra nước mắt.

“Xin lỗi, ta không nên động thủ với người, lúc ấy ta nóng ấy, không nghĩ được nhiều—“

“Vì sao lại gạt ta?” Nàng ngồi dậy, lạnh lùng cắt lời, “Người cũng biết, ta vì lời nói dối này tâm đau triết để, hàng đêm không thể ngủ say!”

Nếu Mộ Dung Lực giận nàng, hận nàng, có tâm trả thù, đến cuối cùng hai huynh đệ hợp mưu lại dùng lời nói dối ti tiện đến cực điểm này để trêu đùa nàng?

Quả nhiên.

Nàng phi thường tức giận, chỉ cần nhìn vào đôi mắt nàng đã hoàn toàn mất hết kính trọng cùng lễ tiết, liền biết.

Cũng tốt, nói ra thôi, dù sao hân giấu giếm cũng mệt mỏi, nếu còn tiếp tục như thế, nàng muốn mộ phần, cũng không thể thật sự cho nàng một mộ phần, người còn sống tốt, xui xẻo!

“Đó là ý tứ của Lực, trừ bỏ tìm chết không thành, mỗi một câu nói của ta lúc đó đều là sự thật. Trước khi hân hôn mê đã nói rõ ràng với ta, vô luận như thế nào, đều muốn ta nói cho người, hân đã chết.”

Nàng nhắm mắt lại, “Vậy khi người báo tin hân đã chết, hân ở nơi nào?”

“Ở trong phòng, mạng tựa như một đường chỉ. Hân không có ý định sống, điên cuồng uống nhiều loại độc, phát tác lại mãnh liệt, ngày đêm đều không ngừng nôn ra máu. Ta cái gì cũng không dám nghĩ, liệu mình bón thuốc cho hân, cũng không biết có tác dụng hay không. Lúc ấy ta thật sự cho rằng, hân không sống nổi……”

Nàng dựa vào giường, yên lặng nghe, không nói một câu.

“Nhạ Hôi, chuyện này không thể trách hân, hân không có ý định muốn trêu đùa ai. Mạng này có thể nhặt được trở về cũng là vạn hạnh, không nói thật với người là vì hân đã quên hết, không nhớ rõ người, ân oán thị phi cũng đã không còn nhớ.

Ta không hiểu được người là nghĩ như thế nào, nhưng đối với ta mà nói, đây là chuyện tốt. Để cho hân có cơ hội sống lại, cho dù trước đây hân thực thiếu người, một lần này cũng cơ hồ dùng cả mạng để bồi thường, còn chưa đủ sao? Giờ chỉ còn lại nửa cái mạng này, người có thể buông tha cho hân hay không?”

Buông tha—hân?

“Gia chủ biết rõ, hân dù đã chết ta cũng nguyện thủ vì hân, hiện tại hân—“

“Nhạ Hôi!” Mục Ấp Trần cúi đầu quát, “Rất nhiều chuyện, không phải người muốn thế nào thì được như thế. Những lời này, ta đã từng nói qua với Lực, đồng thời, giờ người cũng nên đối mặt với thực tế. Có một số người, có một số việc, đã qua chính là trôi qua, không cần trông chờ còn có thể quay trở về.”

“Vì sao?” Nàng không hiểu, đã quên, thì sẽ không thể bắt đầu lại lần nữa sao?

Nàng có thể chờ a, chỉ cần người còn sống, chờ bao lâu cũng được. Đợi được đến một ngày nào đó hẳn có thể quay đầu lại nhìn nàng, như khi đã qua, lại cười gọi nàng một tiếng ‘Tiểu Thập Nhi’.....

Không thể sao? Không thể như vậy sao?

Mục Ấp Trần thở dài: “Ta đã hỏi qua hẳn, vốn cũng muốn thành toàn cho người. Nhưng – giờ hẳn đã có người khác. Hôm qua khi cùng nhau ăn mì trường thọ, chính miệng hẳn nói với ta, hẳn yêu thích nàng, muốn kết hôn với nàng.”

Hắn..... không chỉ đem nàng quên sạch một mảng cũng không lưu, còn..... có người khác.

Đầu của Nhạ Hối ong ong, tâm loạn như ma, không thể suy nghĩ.

Không phải nói..... cả đời chỉ cần Mạc Nhạ Hối nàng sao? Không phải..... cả một đời này tình mãi không chuyển?

Bách niên giai lão, cùng chung vui buồn, lời thề như vậy, đã xa xôi không thể tìm trở về.

Là nàng không cần trước, hẳn hỏi một lần, lại một lần, nàng vẫn là tự tay đẩy hẳn ra.... Vì sao hẳn không thể có người khác?

Là nàng..... Xứng đáng!

Tất cả đều là nàng tự tìm, nàng trước đó bỏ qua, mà giờ một người khác nhìn thấy, quý trọng nhặt lên, nàng có thể trách ai?

“Tâm của hẳn hiện tại đã không còn ở trên người người, nói cái gì cũng là dư thừa. Chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, chuyện này người không phải là rõ ràng nhất sao? Lược cưỡng cầu, đổi lấy một thân thương tích, người chẳng lẽ còn muốn dẫm vào vết xe đổ của hẳn?”

Các người trong lúc đó, rốt cuộc là ai phụ ai, đã sớm không thể nói rõ. Người không nhìn được bộ dạng hẳn lúc ấy, người sẽ không cảm thấy sợ, nhưng ta là nhìn thấy toàn bộ quá trình. Mỗi khi nhớ tới ban đêm đều bình tĩnh, cái loại đau xót cuồng loạn kia, không dám đối mặt với chính mình, Lược kiên quyết bước vào tuyệt lộ... Cả đời này ta đều không muốn thấy lại, có lẽ ngay cả chính hẳn cũng không thể thừa nhận, mới không tự giác lựa chọn quên đi, đem tất cả đều xóa sạch sẽ, người nếu không muốn bức tử hẳn, liền buông tay đi.”

Mục Ấp Trần nói nhẹ nhàng, nghe vào trong tai nàng lại như gần từng tiếng, vô hình lên án.

Nếu không phải vì nàng, Mộ Dung Lược làm sao có thể bước vào tình thế ngày hôm nay? Nói đến cùng, nàng chính là đầu sỏ.

“Hắn ở nơi nào?”

“Nhạ Hối—” Hối nói nhiều như thế, còn không nghe vào sao?

“Ta cái gì cũng sẽ không làm, chỉ là muốn nhìn hẳn, ít nhất để cho ta xác nhận, hẳn hảo hảo, không phải chôn thân ở dưới mồ đất lạnh như băng. Ngay cả yêu cầu nho nhỏ này, cũng không thể sao?”

“..... Hối ở thôn Lưu Vân, nhà cũ của Mục gia.”

Nàng gạt đầu một cái, đỡ eo đứng dậy, trước khi đi, hơi hơi nghiêng đầu, nói thêm vài câu—

“Người yên tâm, sau khi nhìn hẳn, ta sẽ đi, sau này sẽ không xuất hiện. Hối sẽ vĩnh viễn thoát khỏi đoạn quá khứ không chịu nổi kia.”

Thôn Lưu Vân sao.....

Đi bộ trên con đường nhỏ, hỏi vài cái thôn dân, cũng tìm được nhà cũ của Mục gia.

Nàng đứng ở trước rào chắn, an tĩnh đánh giá.

Sân trước có thể nhìn ra là từng sửa sang qua, trồng vài cọng cải trắng, phòng ốc nhìn thoai qua hơi có chút niên đại, nhưng đã được người tu sửa, xem ra cũng không đến mức lụi bại. Một bên còn có cây cổ thụ, gió nhẹ nhàng thổi qua lay động màu xanh của cỏ.....

Đây là—cuộc sống hần muốn?

Không khác gì với một gia đình bình thường, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ. Bình thường cũng không thiếu ăn thiếu uống, lại kiên định vững vàng, cũng không cần phải có tâm cơ tính kế, công kiết cùng thương tổn....

Đại thẩm ở lân cận thấy nàng đứng sững người ở ngoài cửa thật lâu, liền lại đây hỏi nàng một tiếng. “Tìm A Dương sao?”

Đúng rồi, gia chủ nói, đây là thân phận mới của hần, cuộc sống mới.

“Hần không có ở đây sao?”

“Hần là đến nhà thôn trưởng tìm Tưởng Dung đi, đi tìm tân nương, thời gian này đi lại khá gần, ta xem tám phần là thành.....”

Gia chủ cũng nói như vậy, gia chủ không có lừa nàng.

Trái lại sau khi tự nói vài câu, thấy đối phương có lẽ không quen với A Dương, cũng không còn cảm thấy hứng thú nên không tiếp tục, vì thế nói: “Nếu không, người chờ một lát, ta giúp người đi gọi hần.”

Đại thẩm nhà bên đi rồi, nàng dựa vào rào chắn, kiên nhẫn chờ.

Nguyên là định dùng cả đời để chờ đợi, hiện tại một chút không lâu này có tính là gì.

Ước chừng qua nửa canh giờ, một thân ảnh bước nhanh về phía nàng, lưng đối diện với mặt trời khiến nàng nhìn không rõ, mơ hồ, rồi càng lúc càng rõ ràng, lớn dần trước mắt nàng, lớn dần—

Không phải là viễn cảnh ở trong mơ, vĩnh viễn bắt không được, là ảo ảnh chạm không đến. Hần là chân chân thực thực, đứng ngay ở trước mắt nàng.

Thấy nàng thật lâu không nói gì, lòng hần tràn đầy hoang mang, lại nhìn đáy mắt nàng mông lung.

“Cô nương.... Ách....” Thấy bụng nàng lớn phệ nệ, nhưng lại không chải tóc giống phụ nhân bình thường, nhất thời do dự, không biết nên xưng hô như thế nào.

Không có, cho dù nàng xem như thế nào, đáy mắt hần vẫn một mảnh bình tĩnh, không gợn nổi sóng.

Đối với hần hiện tại mà nói, nàng chỉ là một người xa lạ không hề quen biết.

Kiếp sau, thà làm nô làm súc, nhưng cũng không nguyện quen biết Mạc Nhận Hồi nàng.

Hần thực sự làm được, đem nàng loại bỏ sạch sẽ, từ nay sẽ không đoái hoài.

“Mộ Dung.” Nàng dừng một chút, “Phu quân ta họ kép, Mộ Dung.”

Hần gật gật đầu, “Mộ Dung phu nhân, chúng ta quen biết sao?”

“Người thực đã quên? Dù chỉ một chút cũng không nhớ được sao?” Nàng chăm chú nhìn vào mắt của hần, không buông tha một chút biến hóa cảm xúc nào.

Là hần nói, cả đời này, tình mãi không chuyển, thế nào đến khi nàng tin, hần lại hỏi—

Hần ngừng một chút, suy nghĩ lại suy nghĩ, sau đó lộ ra chút thần sắc áy náy cùng bất đắc dĩ, “Thật xin lỗi, trước đó vài ngày mắc bệnh nặng, bệnh đến đầu hồ đồ, rất nhiều chuyện không nhớ được. Nếu trước đây chúng ta từng gặp qua, có thể nói rõ được không?”

Đôi mắt sẽ không nói dối, hần thực sự đã quên, không còn một tia cảm xúc.

Đã như thế, nói lại còn để làm gì?

Tự hỏi tâm mình, nàng thật hy vọng hần nhớ tới sao? Quá khứ như vậy, nhớ tới đều cảm thấy tâm quá mức lao lực. Hần hiện tại, đã không còn gánh nặng gì. Nàng làm sao có thể, làm Mộ Dung Lực luôn luôn đè nén, âm u bất khoái mà sống?

Muốn nàng chọn, nàng cũng tình nguyện giữ lấy Mục Dương Quan hiện tại, ở khắp nơi chiếu cố đại ca cùng đại tẩu của hần. Ở chung hòa thuận với một đám thôn dân, cuộc sống bình thản mà giản dị, mà không phải là Mộ Dung Lực bị vứt bỏ, có tuổi thơ ấu không thoải mái, vừa yêu vừa hận, không thể hối hận, cả đời toàn là mâu thuẫn.

“Không, chúng ta cũng không có quan hệ cá nhân. Chỉ là cùng huynh trưởng người là người quen cũ, từng có vài lần gặp gỡ thôi.” Nói ra một câu này, đồng thời cũng nói ra lựa chọn của nàng.

Nàng lựa chọn Mục Dương Quan, mặc dù hần, sẽ không còn là của nàng.

Nàng nhắc tới, mới làm cho hần nhớ lại, “Đúng rồi, sáng nay chúng ta có gặp qua ở nhà đại ca.” Chỉ là vội vàng nhìn thoáng qua, đại ca cũng không muốn hần hỏi nhiều vì thể trong lúc nhất thời không nhận ra được.

“Thân mình người đã tốt hơn chưa? Sắp lâm bồn sao? Sao trượng phu không ở bên cạnh? Người—à, xin lỗi, ta lảm miệng.” Thấy nàng chỉ lẳng lặng nhìn hần, một câu cũng không đáp, hần túm quần nhận lỗi.

Bình thường hần không phải là người nói nhiều, chẳng hiểu sao khi thấy nàng, không tự giác cảm thấy thân thiếu liên hồi nhiều vài câu.

“Đều đã quên mời người vào trong nhà ngồi, nếu không ngại nhà cửa đơn sơ, mời vào trong nhà, ta mời người chén trà xanh.”

Nàng an tĩnh đi vào theo hần, hần đem giỏ trúc cầm tay đặt ở trên bàn, rót cho nàng chén trà xanh, nàng cũng không nhúc nhích, chỉ là xem xét giỏ trúc ở trên bàn. Hần giải thích: “Bằng hữu biết ta thích ăn cay, nên làm mấy miếng củ cải cay, người muốn mang về một ít ném thử sao?”

“Người thích ăn cay?”

“Đúng vậy, từ nhỏ đã thích.” Sở thích này nọ là đi cùng với cuộc sống, không cần trí nhớ.

Nàng chưa bao giờ biết, vì gia chủ không ăn cay, cho nên ở trước mặt nàng, hần chưa từng ăn qua.

Hần từng nói qua, ném bỏ đi chính bản thân, trở thành một con người khác, không có dễ dàng như nàng nghĩ. Đúng vậy, muốn giả làm gia chủ, hần bỏ bao nhiêu công sức, ngay cả ăn cũng không thể thoải mái. Nàng trước giờ chưa từng nghĩ tới, rốt cuộc hần vì nàng hy sinh bao nhiêu, chịu thiệt bao nhiêu, rồi chỉ nhận được một mặt oán trách.....

Lục Tường Dung kia mới nhận thức hần nửa năm, đã biết hần ăn cay, nói vậy, ở chỗ này, hần quá tự tại, rốt cuộc cũng có thể trở về làm chân chính chính mình, có thể làm chuyện chính mình muốn.....

Như vậy tốt lắm, thực sự tốt lắm, để hần có thể trở thành một Mục Dương Quan chân thành như vậy, thực sự không cần lại trở thành Mộ Dung Lực kỳ quái.

Ở yết hầu của nàng có một khối cứng rắn nghẹn lại, tay cầm gói thuốc đặt lên, “Người cầm gói thuốc này, đại ca người để cho ta đem tới cho người. Dặn người phải đúng giờ hầm mà uống, chỉ như vậy, không có chuyện khác.”

Đại ca có việc, không phải luôn luôn đều nói gia đình đến truyền lời sao? Đại ca không phải là người hay làm phiền người khác, cho dù có giao tình, cũng không có khả năng để một nữ nhân mang thai chạy chân cho đại ca.

Đáy lòng hiện lên chút nghi hoặc, lại không nghĩ sâu, thấy nàng bị liên đới cũng không ngồi liên muốn rời đi, vội vàng đuổi theo hai bước, ở ngay trước viện gọi nàng, “Mộ Dung phu nhân, những ngày tiếp theo sẽ ở Đồng Thành sao?”

Nàng lắc đầu, “Không, từ hôm nay sẽ rời đi.”

Sau này..... cũng sẽ không bước vào Đồng Thành một bước.

Hôm nay từ biệt, sẽ không còn gặp lại, ánh mắt tham luyến lưu luyến nhìn lại, muốn đem hấn nhìn rõ ràng, khắc rãnh mạch ở trong tâm tưởng, để ngày sau nhớ lại.

“Như vậy sao.....”

Cũng không biết là tại sao mình lại cảm thấy thân thiết như vậy, luôn cảm thấy.....

“Như vậy được không? Người cũng sắp lâm bồn, nếu trên đường..... một mình, có thể chứ?”

“Trong nhà đã chuẩn bị mọi thứ để sinh đứa nhỏ, ở lại đây cũng không tiện.”

“..... Cũng phải.” Chuyện này hấn cũng quên nghĩ tới, trượng phu nàng có lẽ đang ghé cổ ở nhà chờ nàng trở về, “Vậy, chúc người thuận buồm xuôi gió.”

“Người—cũng vậy, hảo hảo chăm sóc bản thân, chỉ cần cố gắng để bản thân vui vẻ..... là tốt rồi.”

Hấn bật cười, “Người nói lời này sao lại giống đại ca ta như vậy?”

Đó là bởi vì, bọn họ đều biết nửa đời trước của hấn sống có bao nhiêu đè nén, trừ bỏ vui vẻ tự tại, không còn cái gì quan trọng hơn, mặc dù như thế là từ bỏ tình yêu của nàng, nhưng, giá trị.

Nàng cam tâm cả đời cô độc chỉ đổi lấy hấn được vui vẻ.

“Nghe nói người sắp thành hôn? Lục cô nương kia tốt không? Người—yêu sao?”

“Đương nhiên!” Hấn trả lời không chút do dự, nếu người không tốt sao hấn có thể yêu thích? Tuy rằng hấn cũng không muốn sớm như vậy, chỉ vì không muốn đại ca lo lắng, cũng liền mượn nước đẩy thuyền nói ra.

“Vậy là tốt rồi.” Nàng thấp giọng, “Ta đi rồi, không có cách nào đưa quà lễ, chỉ đơn giản đưa chút tiền biết, đến lúc đó nhờ đại ca người giao lại, biểu lộ tâm ý.”

“Tiền biểu thì không cần, nhưng ta thật hoan nghênh người đến uống chén rượu mừng.”

“Chỉ sợ—sau này không còn cơ hội gặp lại.” Nàng chỉ có thể thật giả trả lời hai câu, cũng không muốn lừa hấn, một chữ cũng không muốn.

Từ biệt cùng hấn, nàng xoay người một mình lẻ loi bước đi, không quay đầu lại.

Mục Dương Quan trở lại phòng trong, nhìn gói thuốc trên bàn đến xuất thần.

Nghĩ đến nàng một nữ nhân, bụng lại lớn đi lại một mình. Nơi này là hoang sơn dã lĩnh, đường toàn là thổ thạch hố động, nếu vô ý ngã một cái, thực sự là không thể tìm được người giúp đỡ.

Nghĩ đến điều này, hấn quay người lại, đuổi theo sau.

13. Q.2 - Chương 13

Edit và Beta: Độc Tiểu

Nàng còn có thể đi nơi nào?

Nhìn về phía bầu trời vô tận, tâm là một mảng mê mang.

Mộ Dung trang, không có khả năng trở lại, người nàng muốn ở bên cũng đã có người khác, nàng đã mất chỗ dung thân. Hấn cho rằng nàng về nhà, ai sẽ biết..... nàng đã sớm không có nhà.

“Con ngoan, trở về cố hương của nương được không?” Nơi đó, mặc dù không nhất thiết có người hy vọng thấy nàng, nhưng ít nhất là một lựa chọn, có nơi đặt chân, không cần phải lang thang không nhà.

“Từ giờ trở đi, chỉ có hai mẹ con chúng ta, có được không? Không sao, sẽ không quá khó khăn, đừng sợ.” Đứa nhỏ thường xuyên động đậy, không biết là nghe được lời của nàng, hay vẫn là hôm nay gặp được phụ thân, đặc biệt kích động, một đợt lại một đợt đau đớn gián đoạn.

Nàng nặng nề hít thở, tựa vào một cây đại thụ bên đường, chờ cơn đau bình ổn.

Từ khi biết được Mộ Dung Lực không chết, nội tâm chấn động như nước cuộn cuộn, một lòng thầm nghĩ thấy hần, bất chấp cái biến hóa rất nhỏ này. Hiện tại nghĩ lại, sợ là bôn ba đi tới đi lui, động thai.

Lại một trận đau đớn đánh úp lại, mồ hôi lạnh ứa ra, nàng không chịu được đau nhức ngã quỵ xuống.

Đau quá! Mộ Dung.....

“Mộ Dung phu nhân?” Mục Dương Quan chạy theo sau, thấy nàng ngã xuống, vội vàng chạy đến nâng lên, “Sao lại thế này?”

Sắc mặt nàng xám trắng, thanh âm nghiêm trọng run run, nói cũng không nói được đầy đủ, “Sợ là..... muốn, muốn sinh.....”

“Muốn sinh?!” Sắc mặt hần biến đổi, nơi này màn trời chiếu đất, nhìn thế nào cũng không phải là địa điểm tốt để sinh đứa nhỏ.

Bà đỡ duy nhất trong thôn cũng phải cách nơi này hai khắc lộ trình.....

Không có thời gian để do dự, xa hơn nữa cũng phải đi, càng suy xét thì nàng càng đứa nhỏ lại càng nguy hiểm

“Người cố gắng thêm một chút, chúng ta đi tìm Vương thẩm giúp người đỡ đẻ.” Hần quyết định thật nhanh, đem nàng ôm ngang.

Nàng chỉ cảm thấy mình rơi vào một cánh tay cương nghị, kề sát bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ của hần.

Một giọt lại một giọt mồ hôi, rơi ở trên mặc nàng, nàng cố sức mở mắt, xen lẫn giữa mồ hôi của hần và nàng, sương mù che tầm mắt, nhìn thấy hần đôi mày nhíu chặt.

Nguyên lai, hần là một người tốt đẹp như thế, ngay cả đối với phụ nữ có thai mới quen, đều nguyện dùng toàn lực hỗ trợ, không hề chùn bước. Nếu như không có đoạn quá khứ âm u kia, bản tính của hần chính là chân thành lượng thiện vậy.

“Thả ra..... xuống..... ta có thể..... tự mình..... đi.....”

Chỉ sợ không có thời gian để nàng tự mình đi, “Đừng nói chuyện, giữ sức lực lại, đợi lát nữa sinh đứa nhỏ.”

Đem nàng đưa đến trong nhà bà đỡ, bên trong không có một bóng người, hỏi hàng xóm, nói là đã đến đỡ đẻ bên Lân thôn.

Lần này nguy rồi.

Hần đem nàng an trí ở phòng trong trước, hỏi nàng: “Người còn có thể chờ sao?”

“Ta..... tận lực.”

Trong lòng hần cũng hiểu được, sinh đứa nhỏ không phải là chuyện tùy thuộc vào người, nàng có thể chờ, nhưng đứa nhỏ không thể chờ.

Thời gian cứ chút một chút một trôi qua, hần đợi một canh giờ, còn không có đợi được Vương thẩm trở về, mắt thấy sắc mặt nàng càng lúc càng tái nhợt, mồ hôi thấm ướt quần áo, tóc mai dính chặt lên má, môi dưới cắn chặt còn hần cả đầu răng, sống chết nhịn xuống tiếng rên rỉ đứt quãng.....

Nữ nhân này kiên cường như vậy, đối lại là một nữ nhân khác, sớm đã kêu lòng trời lở đất. Tháng trước nàng dâu nhà Ngưu thẩm sinh đứa nhỏ, hần đối với tiếng hét thê lương âm trời kia, nhớ thật sâu.

Lo lắng cứ kéo dài như vậy sẽ gặp nguy hiểm, sự tình còn liên quan đến hai mạng người, hần cũng bất chấp cái gì là lễ giáo thế tục. Không quản là phạm hay phạm vào, khom người cúi xuống, “Nếu không, để ta thử xem, người..... tin ta sao?”

Nàng cắn chặt môi, đau đến thần trí đã sớm tan rã, vô lực gật gật đầu.

Hần đun nước ấm, khẽ run bẻ bòn.

Đời này ngay cả gặp cũng chưa gặp qua, càng miễn bàn giúp người khác đỡ đỡ, hấn cực lực ổn định hoảng loạn ở trong lòng, “Người mở chân ra chút..... ách..... người dùng chút sức.....”

Lời này nói ra từ một đại nam nhân có chút quần bách, nhưng tựa hồ nhìn thấy đầu đứa nhỏ, trong nháy mắt chân tay hấn đều hoảng, cũng không biết là nên chạm vào chỗ nào mới tốt. Muốn giúp nàng vượt bụng đẩy xuống? Hay là, hay là—

“A!”

Tiếng kêu to này, cũng không phải là đến từ sản phụ, mà là từ người không hề có kinh nghiệm đỡ đỡ như hấn—

“Đầu, đầu—” Hấn trừng hay ở đỉnh đầu chui ra, không kịp khiếp sợ, thân mình nho nhỏ kia đã thuận thế mà ra.

Hảo, hảo, hảo mềm, may mắn hấn đỡ mau, bằng không sẽ bị ngã.

Hấn hai tay ôm đứa trẻ mới sinh mềm mại ẩm ướt, ngơ ngác ngốc lảng, còn chưa kịp hoàn hồn.

“A—” Lúc này người kêu to, là Mạc Nhận Hồi.

Hấn bị tiếng hét thảm thiết này kéo thần trí trở về, rồi lại lâm vào sững sờ.

“Còn, còn có một cái!” Đây là tình huống gì?!

Thần trí hấn so với sản phụ càng hoảng hốt, cấp tốc lo cho đứa trẻ vừa mới sinh, lại chui đầu vào đỡ đứa trẻ còn ở bên trong.

Lúc này, đứa nhỏ cũng không tra tấn nàng quá lâu, không đến một khắc chung, đứa nhỏ thứ hai cũng rơi vào hai bàn tay của hấn. Có kinh nghiệm, lúc này hấn cũng không quá hoảng loạn, cắt cuống rốn, lau người sạch sẽ, đem bọc lại, rồi lại đem đứa nhỏ đặt ở bên cạnh nàng.

“Mộ Dung phu nhân, người sinh một cặp song sinh, đều là nam hài, có khí lực để nhìn bọn họ một cái sao?”

Sau khi sinh, Nhận Hồi cơ hồ đi cả nửa cái mạng, nhưng nghe đến đứa nhỏ của mình bình an, cho dù cơ thể hư nhược cũng cố chống đỡ một tia thần trí của cuối cùng, chống đỡ lòng mi.

“Chúng..... đẹp mắt sao? Giống ai?”

“Còn chưa có xem rõ.” Đứa trẻ mới sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng nhẵn nhẵn, giống như con khỉ nhỏ, cũng không thể nói như thế ở trước mặt người mẹ mới sinh đi—hấn cảm thấy chúng có chút xấu.

Nhưng vô luận ngày thường như thế nào, nội tâm giờ tràn đầy chấn động cùng cảm động, lần đầu chính mắt nhìn thấy giây phút thần thánh, chứng kiến một sinh mệnh ra đời. Hấn là người đầu tiên tự tay đưa chúng đến nhân thế, cái loại tư vị này—không lời gì có thể diễn tả được.

“Đó là ca ca, trong lòng ta là đệ đệ.” Tính tình trưởng tử nhìn tương đối dụ ngoan nhu thuận, khóc một lát liền mệt mỏi, ở cạnh mẫu thân an ổn ngủ. Nhưng khi nhận ra góc nằm không thoải mái liền dùng sức khóc thét, dường như sợ người khác không để ý đến hấn, không ôm hấn an ủi thì không được.

“Chúng ta có đứa nhỏ.....” Nàng lẩm bẩm, hơi ngược mắt nhìn hấn, lộ ra một chút ý cười nhợt nhạt tuyệt mĩ: “Đây là đứa nhỏ chàng luôn luôn mong muốn..... Mộ Dung, chàng vui không?”

Hao hết tâm sức của nàng, không đợi được đến đáp án của hấn liền mệt mỏi ngủ.

Là nói với trưởng phu đang chờ đợi trong nhà sao?

Hấn nhẹ giọng đáp, “Ta nghĩ, hấn sẽ rất vui vẻ.”

Lại một lần nữa tỉnh lại, là bị đứa trẻ mới sinh khóc nỉ non ở ngoài cửa làm thanh tỉnh, cùng với nam tử thấp giọng dỗ dành, cùng nhau truyền vào tai nàng.

“Ngoan, đừng khóc, nương mệt, đừng âm ỹ nương cùng ca ca được không?”

Trưởng tử nằm ở bên cạnh, vẫn còn ngủ say.

Cửa phòng bị đẩy ra, Mục Dương Quan thấy nàng tỉnh lại, nói: “Sau khi người ngủ, Vương thẩm liền trở lại, những chuyện sau đó nàng đã lo lắng hão. Tốt nhất là đừng đi tàu xe mệt nhọc nữa, miễn cho làm thân mình bị thương.”

Nàng trầm mặc, không lập tức tiếp lời.

“Ta biết người sốt ruột muốn về nhà, muốn cho phụ thân đứa nhỏ ôm đứa nhỏ. Nhưng Vương thẩm nói, nữ nhân sinh đứa nhỏ là chuyện của cả tính mạng đổi lấy, trong tháng nếu không điều dưỡng tốt sau này sẽ rất khổ. Ta nghĩ trượng phu người cũng không hy vọng người vì hấn mà chạy về, làm hỏng cả cơ thể.”

Kỳ thực..... phụ thân của đứa nhỏ đã ôm đứa nhỏ, còn nhìn so với ai đều rõ ràng.....

Thấy đứa nhỏ nằm ngoan ở khuỷu tay hấn, trong lòng nàng chua xót, “Ta..... không có người nhà chờ.....”

“A?!” Hấn ngăn người, không phải nói, muốn trở về nhà sao? “Vậy phụ thân đứa nhỏ.....”

“Đã chết.” Nàng nhúu mày, âm điệu bình lặng, “Sau khi biết được tin hấn chết thì ta phát hiện mình có đứa nhỏ.”

Dù vậy, nàng vẫn là kiên quyết lưu lại đứa nhỏ mồ côi từ trong bụng mẹ, vì nam nhân trong lòng mà bảo vệ giọt huyết mạch này.

Hấn không biết nên nói cái gì, cứ cỗi như thế, nữ tử chí tình chí nghĩa như thế, thế gian ít có.

“Người—thật khiến người khác kính phục.”

Nàng giật nhẹ môi, “Ta nợ hấn rất nhiều, người không biết được rốt cuộc hấn vì ta làm bao nhiêu, khuynh tâm đổi dãi. Nhưng khi ta nghe tin hấn chết, mà ngay cả một giọt lệ cũng không rơi, chỉ là trống rỗng, người vô huyết vô lệ như vậy, người còn kính phục?”

Hấn nhìn nàng, ánh mắt vẫn mềm mại không thay đổi, còn có thương hại, “Trong lòng người nhất định rất đau, đau đến không thể đối mặt với cái chết của hấn, mới có thể đem mọi cảm xúc khóa chặt chẻ lại, không dám bỏ ra. Các người—thật yêu nhau.”

Mỗi chữ đều đánh vào nơi phòng bị yếu ớt nhất ở trong lòng, nàng quay mặt đi, không cho lệ nóng nơi đáy mắt tràn ra.

Vừa mới dỗ ngoan đứa trẻ ở trong lòng, lúc này lại tiếp tục oa oa khóc lớn, Mục Dương Quan không có cách nào, cười khổ nói: “Có lẽ là đói bụng, khóc đứt quãng được một lúc rồi, từ lúc sinh ra cũng không cho rời tay được một khắc.” Vốn định nếu nàng không tỉnh lại, thì sẽ đi xin sữa dê nhà lân cận để bón cho đứa nhỏ.

“Đưa đứa nhỏ cho ta đi!” Mạc Nhận Hồi tiếp nhận đứa nhỏ, một tay cởi bỏ áo trước ngực, hấn nóng mặt, quay lưng rời khỏi phòng.

Lần này, đứa nhỏ thỏa mãn, kè vào trước ngực của mẫu thân, thỏa mãn bú.

Người nha, cứ thích làm nũng với phụ thân người sao?

Đứa nhỏ có phải là biết được cơ hội được ở gần phụ thân không nhiều lắm? Cho nên, muốn nhân cơ hội này, ở trong lòng phụ thân hấn nhiều hơn?

Mục Dương Quan đứng ở ngoài cửa, không bao lâu lại có tiếng trẻ nhỏ khóc nỉ non, đệ đệ còn đang ở trong lòng mẫu thân, vậy thì là đại ca đã tỉnh.

Hấn do dự một lát, nghĩ nàng lúc này cũng không thể ứng phó nổi, dù sao nàng cũng chỉ có một đôi tay, làm sao có thể chiếu cố cùng lúc hai hài tử? Nghe đứa nhỏ mới sinh bên trong khóc đến đáng thương, hấn lớn tiếng nói: “Mộ Dung phu nhân, ta—có thể vào sao?”

“Không còn cách nào.”

Người đi vào, nhưng biểu cảm cũng không tự nhiên, ánh mắt dán chặt lên đứa nhỏ, không dám liếc mắt nhìn nàng một cái. Nghiêng đầu ôm lấy trưởng tử đang khóc nỉ non ở trên ván thường, thông thả đi đến bên cửa sổ.

Đệ đệ ăn uống no đủ, đổi lại thành trưởng tử.

Hắn quay lưng lại, đứng ở bên cửa sổ, vì đứa nhỏ không khóc, trong phòng cực yên tĩnh, truyền rõ tiếng đứa nhỏ mút mút gián đoạn, không biết vì sao, hai tai hắn hơi hơi đỏ.

Hắn cố gắng suy nghĩ, tìm cái đề tài nào đó để hòa tan cái ái muội yếu ớt ở trong phòng.

“Đứa nhỏ- đã nghĩ được tên cho chúng chưa?”

“Nếu là người, sẽ đặt tên là gì?”

“Ta sao? Còn chưa có nghĩ tới, đứa con đầu tiên của ta sẽ để cho đại ca đặt tên.” Biểu đạt rõ hắn kính trọng huynh trưởng.

“Phải không.....”

“Tương lai, người có dự tính gì?” Một nữ nhân muốn một mình dưỡng dục một đứa nhỏ mới sinh cũng đã thật gian nan, huống chi nàng còn một lần phải đối mặt với hai đứa?

“Cuộc sống của ta khá là sung túc.” Nếu hắn là muốn nói về chuyện này.

“Ý tứ của ta không phải là như thế.” Hắn đương nhiên cũng đoán được năng lực của nàng không kém, chỉ cần nhìn chất liệu của xiêm y, người bình thường vất vả cả một năm cũng không thể có được, “Ta là nói, người không muốn tái giá sao?”

Đứa nhỏ dù sao cũng cần có cha, có một gia đình hoàn chỉnh trọn vẹn, dù có nhiều tiền tài cũng không thể mua được.

Bọn họ từng cùng nghênh đón một sinh mệnh mới ra đời, cái điều kỳ diệu thân mật này làm cho hai người rõ ràng là mới quen lại thành giống như không xa lạ. Hắn không nhận được cảm thấy thân thiếu, lo lắng cho tương lai của nàng.

“Trừ bỏ hắn, cả đời ta sẽ không có người khác.” Nàng không chút suy nghĩ.

“Thê tử như thế, đáng giá cả đời hắn.”

Mạc Nhận Hồi ngược mắt, bình tĩnh nhìn thân ảnh bên cửa sổ, tham lam, nhìn như thế nào cũng không thấy đủ.

“Ta sẽ ở lại.” Có thể trộm được một tháng thời gian ở chúng, cũng có thể cho con thêm một thời gian thân cận với phụ thân.

“Àn.”

“Phiền người chuẩn bị giấy bút giúp ta, ta viết phong thư nhờ người chuyển đi.”

“Được.” Cũng đã muốn ở nơi này nghỉ ngơi một thời gian, tất nhiên là không thiếu sự tình cần giải quyết.

Mục Ấp Trần biết tin, lập tức chạy tới hỏi thăm đứa trẻ mới sinh, tiểu chất nhi của hắn.

Khi hắn đến, cặp song sinh đang ngủ ở trên giường, hắn vươn tay, sợ làm đứa nhỏ tỉnh, lại không dám ôm.

“Người ôm đi, bọn chúng ngủ rất say, không dễ dàng tỉnh.”

Hắn đến gần bế lấy đứa ở bên ngoài, nàng nói: “Đó là trưởng tử.”

“Người nhận ra?” Hắn nhìn đều thấy giống nhau.

“Ta là nương của bọn họ.”

“Cũng phải.” Hắn dừng một chút, lâm vào trầm mặc, “Ta không nghĩ tới, người sẽ sinh cặp song sinh.”

Biết hắn nghĩ tới cái gì, nàng trả lời: “Ta đã ly khai khỏi Mộ Dung trang, cha đứa nhỏ cũng đã thoát ly khỏi nơi kia một cách sạch sẽ, cặp song sinh sẽ không còn là điều cấm kỵ.”

Thương tổn đã qua, nàng sẽ không cho phép xảy ra trên đứa nhỏ của nàng. Đôi nhi tử này đều là thịt trong lòng nàng, người nào cũng không thể bỏ.

“Lược năm đó, nếu có thể được thương tiếc cùng quý trọng, hôm nay làm sao đến nỗi này?” Quái ở chỗ, bọn họ sinh nhầm nơi, nhưng ít ra, sai lầm như vậy sẽ không diễn ra ở trên người con của hắn, bọn nhỏ giờ tốt lắm, có nương yêu thương.

“Xin gia chủ đặt tên cho đứa nhỏ.”

“Ta?”

“Vâng, hắn nói, đứa con đầu tiên để huynh trưởng đặt tên, ta tôn trọng ý tứ của hắn.”

“A Dương.....” Hắn cười, “Hắn hiện tại, chân thành, tốt đẹp như vậy thật khiến người khác thương, phải không?”

“Ta xem, liền gọi là Phong Nhi cùng Thanh Nhi đi!”

Hắn lại ngồi thêm một lần, trước khi rời đi, vòng đến tảo phòng phía sau. Nhìn thấy đệ đệ đang hỗ trợ nấu canh, dặn hồ hắn chiếu cố mẫu tử bọn họ lần nữa.

Nhận Hồi vì gia đình bọn họ sinh ra cặp song sinh hoạt bát khỏe mạnh, mà hắn lại vì tâm tư của mình mà ủy khuất nàng, chung quy vẫn là bọn hắn thua thiệt người ta.

Huynh trưởng nói rõ, Mục Dương Quan tất nhiên là không dám làm trái, hắn cơ hồ bận hay không đều qua thăm hỏi, hỏi một chút xem nàng có nhu cầu gì, có khi lại mang thịt gà đến để cho Vương thẩm hằm canh bổ thân sau khi sinh cho nàng. Thuốc bổ hắn cũng chưa từng quên, đúng giờ mang tới.

Có khi đến cũng sẽ đến tảo phòng hỗ trợ, học chút chuyện dưỡng thân cho sản phụ sau khi sinh, Vương thẩm cười nói: “Học thủ nghệ của ta nhiều một chút, người rất nhanh sẽ phải dùng đến.”

Hắn cũng không sợ bị chê cười, thản nhiên đáp lại, “Nói cái gì vậy! Chuyện hôn nhân còn chưa có đâu.”

“Không phải là nghe nói người cầu hôn nhà Tướng Dung sao?”

Chỉ biết trong thôn không giữ được bí mật, quả nhiên là truyền ra ngoài.

“Người không có cái gì, làm sao cưới?”

“Lục lão đầu chê người nghèo sao?” Người sáng suốt vừa nghe liền hiểu.

“Làm phụ thân đều lo nữ nhi chịu khổ, chuyện này cũng không tránh được.”

“Hừ, còn nói thay cho hắn, ai chẳng biết hắn chuyên môn dưỡng nữ nhi để lấy tiền sinh lễ. Năm đó Tướng Vân cùng Tướng Y gả đi, hắn cũng không quên vẽ thêm vài nét bút, lần này muốn người đưa bao nhiêu?”

Hiển nhiên là nhân phẩm làm việc của thôn trưởng, mọi người đều biết.

“Một trăm lượng.”

“Nha, coi như đã bớt.” So với đại nữ nhi, nhị nữ nhi đã gả đi, xem như cũng không quá nhiều.

Hắn cười khổ.

Cho dù như thế, vẫn là không thể có được nhiều ngân lượng như vậy nha, thôn trưởng cũng là ấn định hắn không lấy được rồi. Càng tuyệt đối không mở miệng với cả đại ca, muốn hắn biết khó mà lui.

Trong phòng, Mạc Nhận Hồi dời bước đóng lại cửa, thông thả đi đến bên cửa sổ.

Mục Dương Quan bưng đồ tiến vào, nhưng còn phải đến vườn trái cây của trưởng thôn làm việc, nên chào hỏi nàng xong rồi liền rời đi.

Đi vào, mắt tìm tòi một vòng ở trong phòng. Biết hắn đang tìm cái gài, nàng chậm rãi đi về phía hộp gỗ, lấy ra một chiếc khăn trắng như tuyết. “Tìm cái này sao?”

“A? Quả thực là rơi ở trong này?” Hắn vạn phần cảm tạ, nhận lại nhét ở trong lòng.

Nàng yên lặng nhìn chăm chú hành động quý trọng mà cẩn thận kia của hắn, “Lục tiểu thư đưa?”

Góc khăn kia, thêu một chữ “Dung” cong vẹo.

Nói đến tình nhân, khoe môi hân hơi hơi giơ lên, không rõ ràng, nhưng thật sự là cười, “Nếu như đánh mất, nàng sẽ không để yên cho ta.”

Hắn nói, nàng không giỏi nữ hồng, vì thêu cái khăn này, mà kim đâm vào tay mấy lần.

Thật vất vả thêu xong, lại không dám đưa, tiểu khuê nữ xấu hổ. Vì thế, vào một ngày nắng lấy ra lau mồ hôi cho hắn, lại giống như lơ đãng ném cho hắn, nói: “Toàn là mùi mồ hôi của người.

Ban đầu, hắn không hiểu phong tình, nhận lấy rồi giặt sạch sẽ đem trả lại cho nàng.

Nói đến đó, liền thật sự cười ra tiếng.

“Kết quả, chân bị nàng dẫm một phát, đau đến không nói nổi, nếu mà làm mất thì—” Sợ là cả mười ngón chân đều đau.

Bọn họ, thật sự tốt lắm.

Chỉ nhìn vào khi hắn đơn thuần nhắc đến người nọ, đuôi lông mày cùng đáy mắt đều là vui vẻ, ở giữa như có hàng chữ ấm áp ôn nhu, liền biết được ở cùng với người nọ, hắn rất hạnh phúc.

Một hạnh phúc không hề có gánh nặng.

Thời gian này, nàng không ngừng nghe người khác nói, bọn họ có bao nhiêu tốt, một đôi tân lang tân nương xứng đôi, nhưng mà nghe nhiều thế nào cũng không bằng chính miệng hắn kể lại, cùng ý cười ôn nhu kia.

Sau khi hắn rời đi, nàng một mình đứng ở bên cửa sổ, suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều.

Mặt trời chiều lặn về phía tây, đằng kia có một đôi tình nhân nắm tay bước chậm ở bờ ruộng. Không biết cô gái nói gì đó, hắn chú ý lắng nghe, đáp lại hai câu. Cô gái hờn dỗi đánh bả vai hắn một cái, cú đánh nhẹ như mưa không làm đau được người. Mục Dương Quan cũng mặc nàng, ngón tay ôn tồn vì nàng mà vén tóc mai bị gió thổi loạn.

Nàng xa xa nhìn, vành mắt hơi nóng lên, bên tai, phảng phất lại nghe thấy tiếng nói trầm nhẹ—

Nhận Hồi, ta là nghiêm túc.

Cho dù sau này nàng muốn, ta cũng sẽ không thả nàng đi.

Nàng khó chịu, lòng ta cũng đau.

Cho dù nàng là độc, ta cũng cam tâm uống.

Đời này kiếp này, chỉ cần Mặc Nhận Hồi nàng....

Nhận Hồi, Nhận Hồi..... nàng thật sự không cần ta sao?

Nàng nhắm mắt lại, trái tim nảy lên, một chữ, một câu, hung hăng đè xuống chỗ sâu nhất ở đáy lòng, khóa lại, vĩnh viễn không mở ra.

Gia chủ nói, chỉ cần hắn hảo, người cái gì cũng nguyện ý làm. Chỉ cần hắn hảo, nàng.....cũng nguyện ý.

Thời gian hơi trễ.

Mục Dương Quan mệt nhọc cả một ngày, từ vườn thôn trưởng tan tầm trở về, gặp một thân ảnh ở ngoài cửa, vội vàng nhanh chân bước đến.

“Mộ Dung phu nhân, sao người lại tới đây? Đứa nhỏ đâu?”

“Vượt thềm chiếu cố.” Nàng nói, không dự tính kéo dài.

“Người có chuyện gì thì nhờ người nói với ta một tiếng, ta sẽ đi đến, cần gì phải tự mình đi.” Nàng bây giờ vẫn còn đang ở cũ.

“Ta phải đi, mấy ngày nay, cảm ơn người đã lo lắng cùng chiếu cố.”

“VẬY À.” Hắn dừng một lát, “Có cần gấp như vậy sao? Sao không ở thêm một thời gian?”

Vượng thắm mới để tang phu, đứa nhỏ lại đều đã lớn, đến làm việc ở đầu thành. Trong nhà đã lâu không có tiếng khóc, khó có được nàng ở đây, có thể cùng nhau làm bạn, hai mươi ngày này, Vượng thắm là thật sự thoải mái.

“Không được, đứa nhỏ đủ tháng là sẽ đi.” Nàng lấy hai tấm ngân phiếu từ trong áo ra, “Nghe nói người muốn thành hôn, nhất định có nhiều chuyện cần chuẩn bị, hãy nhận lấy cái này.”

Hắn nhìn thoáng qua, mặt giấy làm hắn nhảy dựng lên.

“Ta không thể nhận.” Không có tiền biểu nào lại nhiều như vậy.

“Ta cùng hai hài tử nếu không phải là nhờ người thì giờ không biết là sẽ thế nào. So với mạng của nhi tử, chút cảm tạ này không tính là gì, nói lại—đây cũng không hoàn toàn là của ta, trước cùng trượng phu buôn bán, gia đình các người cũng giúp đỡ qua, lợi tức còn nhiều hơn, hai trăm lượng không tính là nhiều.”

Mục Dương Quan tại sao lại không biết, đây chỉ là lời nàng nói bên ngoài, không phải là thật, chỉ nhìn tờ một trăm lượng đi, cũng biết được nàng đã nghe thấy cái gì.

“Thành thân là chuyện của ta, nếu không dựa vào chính mình cưới thê tử vào cửa, chuyện kia cũng không cần để ý. Về đại ca ta, cầu người không cần phải nói ra.”

“Giá trị của người, không chỉ là một trăm lượng.” Nàng chỉ không muốn hắn chịu khuất nhục như vậy, nếu là dĩ vãng, số ngân lượng nho nhỏ này hắn cũng sẽ không để vào mắt, vậy mà hiện tại lại vì nó mà bị người khinh thường.

Thôn trưởng khinh thường hắn thanh liêm, một lòng muốn gả nữ nhi cho địa chủ Điền gia, nơi này phần lớn đều thuộc sở hữu của Điền gia. Ngay cả vườn trái cây Lục gia cũng vậy, Điền gia nhận lời dùng vườn trái cây thay cho sinh lễ. Cố tình, người mà tiểu nữ nhi Lục gia coi trọng lại là Mục Dương Quan.....

Loại kịch diễn xuất bi tình khổ luyện này thật không thích hợp với hắn, hắn nguyên là nam tử đứng ở trên cao, cũng đâu phải là đứa ở chịu mọi khổ, một cái Điền gia nho nhỏ thì tính là cái gì?

“Người có thể nghĩ như vậy, ta thật cảm tạ.” Một cây ‘giá trị của người, không chỉ là một trăm lượng’ nói không một chút do dự làm trái tim hắn ấm áp. Hắn có tài đức gì mà được nàng coi trọng như thế.

“Vậy—”

“Tiền này ta vẫn không thể nhận.”

Mạc Nhận Hồi còn muốn nói gì nữa thì bên ngoài truyền đến tiếng gọi—

“A Dương ca!”

Hắn thăm dò ở trước viện, vừa nhìn liền vội vàng ra đón, “Dung Nhi, sao lại đến đây?”

Lục Tưởng Dung kéo hắn đến dưới gốc cây, thân mật dựa vào, lặng lẽ nói, “Cha ta làm khó dễ chàng, sao chàng lại không nói với ta?”

“Cũng không tính là làm khó dễ, hắn chỉ muốn nàng gả cho ta sẽ không phải chịu khổ.”

“Ta lại không sợ khổ!” Cô gái không thuận theo, giật nhẹ tay áo hắn. “Tâm ý của ta, chàng còn không rõ sao?”

Đầu gối ngọc này!

Có khi lại cảm thấy hắn không phải là ngọc, chỉ là bộ pháp từ từ chậm rãi, bước một chút, nghỉ một chút, nàng chờ đến nóng nảy, hắn vẫn còn tiếp tục chậm rãi. Sợ chờ lâu, sẽ để cho nữ tử khác chủ động nhanh chân đến trước, vẫn là chính nàng không để ý đến xấu hổ mà chủ động đến gần thì tốt hơn!

Thật vất vả, bản thân hắn cũng tỏ vẻ muốn thành gia, nàng vui vẻ đến cả đêm không ngủ được. Nhưng phụ thân lại cố ý làm hỏng duyên đẹp của nàng, trong lòng nàng thật sự biết chính mình muốn gả cho dạng nam nhân gì, hắn ổn trọng, kiên định, là đối tượng tốt đáng giá giao thác cả đời. Cho dù, tạm thời phải ăn một chút khổ, thì có hề gì?

Tóm lại, nàng nhất định là phải gả cho hắn!

Lén lút, nàng đem một hộp gỗ đưa cho hắn.

Hắn cúi mắt, liếc nhìn một cái, “Đây là gì?”

“Đây là toàn bộ đồ của ta, còn có của các tỷ tỷ lên đưa cho ta, hắn là đủ số lượng, chàng cầm đưa cho cha ta.”

Mục Dương Quan nghe liền hiểu, hôm nay là cái ngày hoàng đạo gì? Như thế nào lại toàn người vội vàng đem tiền đưa cho hắn?

Hắn đem hộp gỗ trả lại, lắc lắc đầu, “Ta làm sao có thể để nàng ra tiền?”

Dùng tiền riêng của vị hôn thê làm sính lễ, đây là cái dạng gì?

“Nhưng là—“

“Đừng lo lắng.” Lòng bàn tay hắn ôn nhu phủ lên tóc của nàng. “Chuyện sính lễ, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, nàng nếu có tâm thì đợi ta, được không?”

“Nói giống như là ta chờ không được phải lập gia đình không bằng.....” Nàng thấp giọng, khóe mắt nhìn thoáng qua phía sau hắn thì nhìn thấy một thân ảnh cạnh cửa, “Chàng có khách?”

Thiếu chút nữa đã quên.

“Đây là Mộ Dung phu nhân, ta đã đề cập qua với nàng, bằng hữu của đại ca.” Hắn ở giữa giới thiệu, “Vị hôn thê của ta, Tướng Dung.”

Đây là người hiện tại ở trong lòng hắn.

Mạc Nhạn Hồi bình tĩnh nhìn lại nàng, tươi cười ngọt ngào, đôi mắt thuần khiết ngây thơ, là một cô gái tốt. Đặc biệt là khi nhìn hắn, tràn đầy nhu tình luyến mộ không giấu được, không lừa được người.

Có lẽ, là một người như vậy, mới có thể thấp sáng nửa đời trước âm u của hắn, làm ấm tâm của hắn.

Nàng gật gật đầu, nói chúc phúc đơn giản liền cáo từ rời đi.

“.....Còn nhìn nữa, người đã đi xa rồi!”

Gió nhẹ nhàng đưa tới một câu giận dữ, không hề biết nàng tập võ, thính giác vô cùng nhạy bén.

“Làm sao vậy?” Nghe ra vị hôn thê không vui, không hiểu hỏi lại.

Nam nhân ngạc nhiên, cười nhẹ ra tiếng, “Nàng nghĩ đi đâu? Người ta đã là nương của hai hài tử.”

“.....Hừ.”

Nàng đi nhanh hơn, đem lời nói xa xa nhột nhột của đôi tình nhân kia ném ở sau người, không muốn nghe.

14. Q.2 - Chương 14

Edit: Độc Tiểu

Trước khi đi, Mạc Nhạn Hồi đem tất cả mọi chuyện chuẩn bị chu đáo, trả tiền thù lao cho Vương thẩm, quỳ tạ lễ cho thôn quê. Tất cả đều nhìn ra được nàng không phải là nữ tử được dưỡng ở trong khuê phòng, trước đi theo trượng phu làm buôn bán, học được cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, cũng thuê xe ngựa, bà vú chăm sóc khi đi đường, đem mỗi chuyện đều sắp xếp đầu vào đấy.

“Ta cảm thấy..... nàng là người rất có trí tuệ, là nữ nhân rất có năng lực, là nam nhân thì đều muốn cưới nàng đi!” So sánh, Lục Tướng Dung cũng tự biết xấu hổ, một thân kia đều toát ra hào quang khiến nam nhân liếc mắt một cái liền di không ra, tổng cảm thấy..... đứng ở trước mặt nàng ta, loại nữ tử chỉ ở trong thôn xóm thực không đáng đem ra để nhìn.

Nàng có cảm giác..... bất an.

Rõ ràng là người dùng hai lần tám gậy tre cũng không đánh vào với nhau, nhưng nàng vẫn cảm thấy bất an. Không muốn Mục Dương Quan cùng quả phụ kia tiếp xúc quá nhiều. Nàng không phải là ăn dấm chua bậy bạ, thấy ai cũng nghi thần nghi quỷ, mà là.....

Là miễn cảm của nữ nhân đi, trên người Mạc Nhận Hồi có một tính chất đặc biệt chung loại với Mục Dương Quan, nàng cũng không nói rõ được. Vừa nhìn là biết không phải là loại người ở trong thôn quê, khí thế thật—không tầm thường.

Chuyện này, có một lần nàng thực lo lắng, Mục Dương Quan có thể có tâm niệm vòng vo, mắt hướng về nữ tử kia?

May mà, nàng ta muốn đi, Lục Tướng Dung nuốt lại khẩu khí, rốt cuộc cũng có thể thản nhiên chào một tiếng, chúc nàng thuận buồm xuôi gió.

Trước khi rời khỏi một đêm, Mục Dương Quan phát hiện trên tủ gỗ ở phòng ngoài, hai tờ ngân phiếu một trăm lượng được đặt ở trong rổ châm tuyến.

Lập tức, hần liền cầm ngân phiếu muốn đem trả lại.

Tâm ý của nàng, tâm hần nhận, nhưng tiền này mà nhận thì cả đời hần đều bất an.

Mạc Nhận Hồi chuẩn bị mọi chuyện thỏa đáng, thời điểm hần đến, nàng đã nhàn nhã an vị ngồi ở viện ngoài thu xếp.

“Ngồi đi, giúp ta nhìn xem sao.”

Lời đến miệng tạm thời đặt xuống, không tốt khi vừa đến thì nói, liền thuận thế ngồi xuống hàn huyên vài câu cùng nàng.

“Nơi này có chỗ nào tốt?” Vì sao hần kiên trì như thế, vẫn muốn ở lại cái thôn nhỏ này?

Một tháng qua, nàng sống ở chỗ này, lưu tâm quan sát, nhà cửa không lớn, ngày thường cũng không có gì giàu có. Thời thơ ấu của hần mặc dù không như ý, nhưng từ sau khi trở về Mộ Dung trang, gia chủ sủng hần, nuông chiều, cực kỳ chú ý chi phí ăn mặc, không để cho hần chịu một tí ủy khuất nào, khác hần với ngày trước, giờ hần có thể thích ứng được cuộc sống đơn giản này sao?

“Tự tại.” Hần nhàn nhàn trả lại một câu.

“Tự tại?”

“Đúng vậy, người ở lại chỗ này hơn một tháng, chẳng lẽ không cảm nhận được tình người nồng đậm sao?” Nơi thôn quê tuy hai mà một, chiều cổ cuộc sống lẫn nhau, không có tâm kế, cũng không cần đề phòng ai, ngày qua ngày đều thư thái.

Hần bỗng thức dậy, kéo nàng một phen, “Đến, mang người đi làm quen thôn Lưu Vân một chút.”

Bọn họ đi con đường nhỏ, trên đường gặp phải hộ nhà người ta hần liền giới thiệu với nàng một lần. Người trong thôn cũng khá đa dạng, có người sẽ mở miệng nói chuyện đạo lý, có người lại ăn to nói lớn, có người lại chăm chút từng lợi ích nhỏ một, nhưng khi hộ gia đình người ta có việc, thì sẽ không tiếc rẻ mà chia tay giúp đỡ.

Nơi này, không có người xấu chân chính.

“Gia chủ, ta nói là đại ca người, ở nhà người, chẳng lẽ người không cảm thấy thoải mái?”

“Cũng không phải, chẳng qua là đại ca, đại tẩu, Thanh Thanh cùng đứa nhỏ sắp chào đời đều là người một nhà. Tuy rằng họ không coi ta là người ngoài, nhưng trong lòng ta luôn muốn có một gia đình thuộc về riêng mình. Giống như đại tẩu dịu dàng quan tâm trượng phu, như vậy—có lẽ sẽ không cảm thấy không hợp nhau, không thể nào tiến vào trong không khí ấm áp đó, liền cảm thấy tịch mịch.”

Cho nên, hần rời đi, mình ấm áp thuộc về riêng mình.

“Ta nói, chuyện này người đừng nói cho đại ca ta biết, hấn nghe xong sẽ khó chịu. Cảm thấy mình không đủ quan tâm ta, đại ca của ta luôn vì ta mà lo lắng nhiều chuyện lắm.”

“Được, hiện tại người có Lục Tường Dung, phải nhận được những gì người hy vọng.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, Dung Nhi có tất cả những điều kiện của thế tử trong mộng của ta.”

Đường nhỏ đã đi tới tận cùng, hai người lại theo đường cũ trở về.

Trở lại chỗ ở của Vương thẩm, hấn lấy ngân phiếu trả lại cho nàng, “Thứ này ta không thể nhận.”

“Người không phải đã nói Lục Tường Dung là giấc mộng của người? Thứ này có thể hoàn thành giấc mộng của người.”

“Vì sao người lại đối tốt với ta như vậy?” Giấc mộng của hấn, có quan hệ gì với nàng đâu?

“Đây là ta nợ người.” Nàng không thể cho hấn, nên để cho nữ nhân khác tới cho hấn, ít nhất, nàng còn có thể giúp hấn làm chuyện này.

Nàng xoay người đi vào trong nhà, không cho hấn nhiều lời thoái thác.

Hấn đứng một mình ở ngoài phòng, ngốc nghếch một lúc lâu, nhận cũng không được, trả cũng không xong, trên đường trở về, khổ tâm không biết nên xử trí như thế nào.

Nàng nói, nàng nợ hấn.

Hấn nghĩ, đó cũng không giống ngày hôm trước nàng đưa tiền, nói nhẹ nhàng bằng quơ như vậy, thái độ nàng đối với hấn không hề giống như là chỉ mới quên.

Hay là hỏi đại ca?

Nhưng—hỏi rồi thì thế nào? Ân oán hay cái gì, quên cũng đã quên, nàng cũng không nhắc lại, còn không bằng sơ giao đơn thuần là tốt rồi. Dù sao, sau này cũng sẽ không có nhiều liên quan lắm.

Nghĩ đến điều này, cũng liền ném ra khỏi đầu, bộ pháp của hấn nhanh hơn, trở về nhà ngủ, ngày mai còn phải làm việc nữa!

Vứt bỏ tạp tư, lúc này mới lưu ý đến cái bóng hắt ở trên mặt đất—không phải là của hấn.

Là ai lén lút theo đuôi hấn suốt một đường? Hấn nghi hoặc xoay người tìm tòi, cùng lúc đó, bị một chiếc khăn trắng bịt lên miệng mũi, hấn ngửi thấy một mùi hương khác thường, cảnh giác, muốn ngừng thở nhưng không kịp, sau gáy tê rần, trước mặt bỗng tối sầm, sau đó cái gì cũng không rõ ràng.

Một lần nữa tỉnh lại, quanh người đều là bóng tối.

Hấn theo bản năng duỗi thẳng tứ chi, cơ thể một thân cứng ngắc đau đớn. Lơ đãng, khuỷu tay chạm phải một chỗ ẩm ướt, nháy mắt, thần trí hấn toàn bộ đều tỉnh táo, kinh ngạc ngồi dậy.

“Tỉnh?”

Âm thanh này—

“Mộ Dung phu nhân?”

“Là ta.”

“Chuyện này…… sao lại thế này? Chúng ta…….”

“Có người kê đơn ở trong trà, khi ta tỉnh lại thì ở nơi này.”

Cho nên là có người nhắm vào bọn họ sao? Hấn thanh liêm, cũng không có đồ gì, nhưng là nếu nhắm vào nàng, thì sao còn xuống tay cả với hấn? Hấn nghĩ không ra.

Trước mắt là một mảnh tối nhìn không thấy năm ngón tay, hấn sờ soạn, sơ lược biết được là bọn họ ở trên cùng một giường.

Tai hấn nóng lên, quần bách thói lui về phía đầu giường, bảo trì khoảng cách.

Mạc Nhận Hồi chậm rãi ngồi dậy, ôm chân ngồi dựa ở cuối giường, hai người ở hai đầu, yên lặng không nói gì.

“Xin lỗi, người..... ách.....” Cũng không biết tại sao lại gặp chuyện này, nhất thời nghèo từ.

Hai người họ đều hiểu, hơn nửa chuyện này là nhắm đến hắn, trừ bỏ Mục Ấp Trần không người nào biết được nàng ở chỗ này. Mà nàng cũng chỉ mới đến hơn một tháng, không đến mức kết thù kết oán hay xung đột lợi ích với người nào. Suy đoán như thế, triệu nguyên nhân đều không thoát được khỏi có can hệ với hắn.

Thật châm chọc, mới nói thôn Lưu Vân không có người xấu, đảo mắt liền tự vả vào miệng, để cho nàng gặp phải loại chuyện này.

“Người biết là ai không?”

“Còn chưa rõ ràng.” Tiếp tục quan sát hành động của đối phương, rồi từ từ cân nhắc.

Rồi sau đó, hai người họ cũng không mở miệng, duy trì yên lặng thật dài.

Hắn luôn luôn sợ loại tối mù mịt nhìn không thấy năm ngón tay này, nàng chưa từng hỏi qua nguyên nhân, trong lòng đại khái cũng đoán được, tất có liên quan đến quá khứ chịu khi dễ của hắn. Hiện tại, hắn đều đã quên hết mọi thứ, không có trí nhớ u ám này, chắc cũng sẽ không tiếp tục sợ hãi bóng tối?

Trong không gian tĩnh mịch truyền đến tiếng hô hấp hơi trầm, nàng nghe được, vươn tay về phía hắn, tay chạm vào cơ thể lạnh ngắt.

“Mục Dương Quan?”

“Ta—xin lỗi, nhưng là—” Một đại nam nhân sợ tối đến hô hấp dồn dập, ý thức tan rã, điều này làm thế nào cũng không thể nói được ra khỏi miệng.

“Không sao, ta hiểu được.” Nàng dang tay ra ôm lấy hắn, ôn nhu trấn an, “Người không chỉ có một mình, còn có ta ở đây.”

Hắn không chỉ có một mình.....

Mục Dương Quan cuộn người lại, không thể nói rõ là sợ cái gì, như là..... trong bóng tối không nhìn rõ, tùy thời đều xông lên cắn xé hắn, cho đến khi có vòng tay mềm mại ôm ấp, ôn nhu bảo vệ hắn—

Sẽ không..... có gì, nàng sẽ bảo vệ, sẽ không..... sẽ không để cái gì thương tổn đến hắn, cũng sẽ không còn đau..... Nàng luôn luôn, luôn luôn nói như vậy ở bên tai hắn.

Hắn chậm rãi hít thở, cố gắng để cho trái tim tự bình phục.

Ngón tay thon dài đưa qua má hắn, ôn nhu phủ lên lưng của hắn, hắn gối đầu lên gáy nàng, sợ hãi không rõ thoáng lui đi. Cái cảm thụ này không xa lạ, giống như... giống như trước đây cũng từng như vậy—

Mười ngón tay bị chai do luyện kiếm, không mềm mại bằng khuê nữ bình thường, nhưng ngón tay có chút kĩ xảo bấm vào huyết đạo, khiến cho đầu hắn đau nhức buốt chặt cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Còn có hương thơm quen thuộc..... thực nhạt, không phải đến từ bất kì hương liệu nào, là mùi thơm thuần túy của tôi, phải ở ngay bên cạnh mới có thể ngửi thấy được.

Là do mùi hương quá phá, hay vẫn là bị lạc trong bóng tối? Hắn hốt hoảng, chìm vào giữa thực tế với hư ảo, không phân rõ được thực hư. Trong đầu hiện lên một gương mặt mờ mịt, hai thân ảnh trần trụi giao triền, trên giường, mây mưa thất thường, kiều diễm như lửa—

Khí huyết hắn bốc lên, hạ thân bị lửa đốt nóng, đau, theo bản năng đè lên người nàng, mùi hương hòa quyện, cơ thể tuyết trắng trấn an cuồng nhiệt giao động trong cơ thể.

Nàng giật mình, chống lại đôi mắt tràn đầy dục vọng của hắn.

“Mục Dương Quan?”

Hắn tiến lên, trụ lại đôi môi mềm, không cho nàng nhiều lời, nhân cơ hội liền tiến vào trong khoang miệng, triền miên, hôn như đói khát.

Nàng mơn trớn gò má của hắn, gáy, bàn tay cảm nhận được nhiệt độ da thịt nóng kinh người, hắn cắn mút đã man khiến ôi của nàng đau. Nàng lùi lại, hắn liền thuận thế đè lên, đem nàng đè lên trên giường.

Trong dây dưa, mũi ngửi được một mùi thơm lạ lùng—

Hắn, là bị trúng mị được đi? Mới có thể—kích tình cuồng dã như vậy.

“Tiểu..... Thập Nhi.....”

Tiếng nỉ non nhỏ như không thể nghe thấy, bay vào bên tai, trong nháy mắt liền khiến trái tim thất chặt.

Hắn vẫn còn nhớ.

Trong ý tình mê man, hắn ở ngay bên tai nàng thân thiết gọi nhũ danh của nàng. Mặc dù đã quên hết thấy, cái tên khắc sâu chặt chẽ ở sâu trong linh hồn cũng chưa từng chân chính quên đi.

Mũi nàng đau xót, dang tay ôm lấy hắn.

“Là ta, ta ở đây.”

“.....Thập Nhi..... Nhận.....Hồi.....” Thuốc khiến thần trí cuồng loạn, phảng phất nhớ lại lưỡng tình trước đây, ngày ân ái vô tận, hắn mất khống chế muốn bắt lấy phần ấm áp kia, hoàn toàn độc chiếm.

“Muốn người.....” Hắn vội vàng cởi bỏ áo ngoài, không để cho vật gì ngăn cách hai người bọn họ, gần như ngang ngược xâm nhập vào u kính, tùy ý va chạm.

“Ân.....” Nàng nhú mào, yêu cầu lỗ mông làm đau nàng, nhưng nàng không kháng nghị, ôn ôn thuần thuần chấp nhận, để hắn tùy ý dùng cơ thể mình giải mị được.

Hắn cuồng loạn mạnh mẽ, vài lần ra vào, phóng thích khoái ý ở trong cơ thể nàng.

Qua đi, hắn hơi hơi thở dốc, duỗi tứ chi ôm nàng, băng cơ ngọc phu, thân hình mềm mại nằm ở trong cơ thể nóng rực, hắn ôm chặt, yêu thích tư ma, sôi nổi trong máu tạm ngừng lại nổi lên, tiếp tục tìm kiếm u kính.

Lần này, hắn chậm lại, nông nông sâu sâu, qua lại trong nàng.

Đau ý qua đi, dần dần trở thành khoái ý đến tê dại, nàng nhắm mắt cúi đầu rên rỉ.

Hắn nhận ra được âm thanh này.

Trí nhớ có chút chôn giấu quá sâu, nhưng thân thể, bản năng vẫn nhận ra được tất cả hắn từng quyến luyến, yêu thương. Mị được chính là thuốc dẫn, gợi đến nơi bị ép đến quá sâu, tình triền đến điên cuồng.

Hắn quyến luyến cơ thể này, còn có tình dục bị gợi lên, rên lên thanh âm không quen thuộc, than nhẹ thành thở dốc đứt quãng, hắn nghe, lại cảm thấy mị đến tận xương, gãi vào lòng người.

Phóng ra lần 2, nhưng vẫn không dừng lại được, thân mình triền miên, chưa từng ngừng lại.

Đêm trước bình minh, lần nữa lại lần nữa dây dưa, không biết tiết chế—

Cực kì mệt mỏi, hòa quyện mà ngủ.

Lại một lần nữa tỉnh lại, là bị tiếng vang lộn xộn từ xa đến gần làm tỉnh.

Đầu óc chưa tỉnh hoàn toàn, mơ hồ nghe tiếng phá cửa gỗ, giáp mặt với thôn dân, nhận ra khuôn mặt thứ nhất, khuôn mặt thứ hai, thần trí thông thả mới khốn đốn phản ứng lại.

Hình ảnh mơ hồ đêm qua hiện về trong óc, lập tức, hắn khiếp sợ thanh tỉnh triệt để, theo bản năng chộp lấy quần áo tán loạn ở một bên, xoay người che chở người nàng.

“Ân..... không cần..... ta mệt mỏi quá.....” Mạc Nhận Hồi bị ép buộc một đêm, chưa có hoàn toàn tỉnh lại, mềm yếu oán giận một tiếng, liền đem mặt dựa vào gáy của hắn.

Hắn lập tức quần bách không nói được nên lời.

“Trước..... làm ơn đi ra ngoài.”

Người có phản ứng đầu tiên là Lục Tường Dung đang mở to mắt không dám tin, nàng giấu mặt rơi lệ chạy đi.

“Dung.....” Hấn muốn gọi, lại đón nhận ánh mắt khiển trách của thôn dân, trong óc loạn thành một đoàn, không biết nên dùng từ gì để giải thích.

“Xem đi, xem đi, ta nói các ngươi còn không tin! Cái này là chính mắt nhìn thấy, nguy quân tử!”

Ai còn ở nơi đó khời mào ồn ào!

Hấn nảo nề, tức giận rống. “Đi ra ngoài!”

“Ta xem ngươi làm thế nào để nói rõ!” Thôn trưởng hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Mấy người còn lại cũng nối đuôi nhau đi ra, hấn vội vã lay tỉnh nàng, “Mộ Dung phu nhân!”

Nàng xoa xoa mắt, bộ dáng vừa tỉnh giống như thiếu nữ ngây thơ, hai gò má đỏ bừng, đôi mắt tràn ngập sương mù chọc người yêu, hoàn toàn không có chút lạnh nhạt của người thường—ngừng! Hấn là đang nghĩ cái gì?

Thu hồi tư tình xôn xao, hấn lắc lắc đầu để cho chính mình thanh tỉnh chút, phát hiện mình vẫn còn đang thân mật với người ta, vội vàng rời khỏi, quay lưng nhanh chóng mặc đồ.

Mắt nhìn thân hình ấm áp rời đi, một tia cảm giác mất mát đánh úp lại, đem nàng trở về thực tế, chung quy cũng nhớ ra—nam nhân này giờ đây không còn là của nàng.

Nàng nghiêm mặt, bình tĩnh đứng dậy mặc quần áo.

Trong lúc nhất thời, hai người hai phương, im lặng không nói gì.

Đầu óc hỗn loạn, lúc này mới lắng đọng dần dần suy nghĩ, hảo hảo suy xét.

Hấn đánh giá phòng nhỏ bại trước mặt, dù có không biết gì, cũng hiểu được bọn họ là bị người thiết kế, theo tình hình trước mắt, trong lòng hấn đại khái cũng đã rõ.

Chỉ là, biết rồi thì thế nào? Chung quy là liên lụy đến nàng, hơn nữa còn là liên lụy đến sự tình nghiêm trọng này, hấn làm như thế nào để đối mặt với nàng?

“Là Điền Vô Đạt đi?”

Hấn ngạc nhiên quay lại, thấy nàng mang vẻ mặt bình tĩnh.

“Không cần phải ngạc nhiên như thế, người này không đòi tiền, không đòi mạng, thiết kế người khác có một đêm xuân, đối với người nào có lợi? Người cùng với Lục Tường Dung thế là bị hủy, Điền Nguyên Đạt một lòng cưới giai nhân vào cửa liền có cơ hội.” Loại tiểu xiếc này, nàng xem nhiều lắm, năm đó theo gia chủ làm doanh thương, loại thủ đoạn bẩn thỉu nào lại chưa từng nhận thức qua?

Vấn đề là—nàng làm sao còn có thể vân đạm phong khinh như thế? Đây là về trong sạch của nàng, hấn bởi thường không nổi.

Mạc Nhạn Hồi biết hấn đang nghĩ cái gì, giật nhẹ môi, bình tĩnh nói: “Coi như việc này chưa từng phát sinh qua, không cần phải để ở trong lòng, giải thích rõ ràng với Tường Dung, nàng sẽ hiểu, dù sao cũng là người bị người hãm hại, không trách được người.”

Nàng chỉ để ý đến Tường Dung có trách hấn hay không, vậy—nàng thì sao? Nàng nhận lấy thương tổn cùng nhục nhã, còn so hơn nhiều với Tường Dung, không phải là ít, vì sao nàng không trách?

“Chỉ sợ—đối với người không dễ dàng như vậy.” Tuy là giải thích được với Tường Dung, thôn trưởng này cũng lợi dụng cơ hội này để xuống tay, không dễ dàng buông tha như vậy.

“Cũng không đến khó như người nghĩ như vậy, chỉ cần hai người kiên quyết gần nhau, thì vấn đề gì cũng không phải là vấn đề, sợ là sợ, không có cái tâm kia thôi.” Cho nên, nàng lúc trước mới không thể bảo vệ được, sai lầm buông tha hấn.

“Đi thôi! Trước khi rời khỏi nơi này, nếu cần ta giải thích thay, ta cũng nguyện ý đến trước mặt Lục cô nương nói rõ ràng, không để cho hôn ước của người sinh biến.”

Thấy tư thái nàng tiêu sái, không câu nệ chút nào, phảng phất như đêm qua chỉ là một giấc mộng xuân, trời vừa sáng thì không còn chút ngân tích.

Nàng vừa đứng dậy, chân lại mềm nhũn, hần vội vàng vươn cánh tay, ôm trụ nàng, trong óc mơ hồ nhớ lại, tối hôm qua bản thân cần rõ thô cuồng ép buộc nàng như thế nào—

Hình ảnh kia làm cho tai hần nóng rực, còn có trái tim áy náy nảy lên, trong lòng biết rõ là chính mình tổn thương nàng. Lúc này thân mình cũng không hề tốt, nhưng nàng lại càng ra vẻ không để ý, khiến càng thấy có lỗi với nàng.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của hần, việc này chưa đến nửa ngày, trong thôn đã truyền ồn ào huyền ảo.

Hần đi đến Lục gia một chuyện, không gặp mặt Lục Tường Dung mà là thôn trưởng chạy ra, nói là không cho phép kết thân với loại người thông dâm. Loại phẩm hạnh hạ lưu bại hoại không hợp này, nói cái gì cũng sẽ không gả nữ nhi cho hần.

Hơn nữa, Điền Nguyên Đạt châm ngòi thổi gió, bịa đặt chung quanh, nói là nhiều lần thấy bọn họ mờ ám tàng tị với nhau, lúc này còn bị bắt gặp....

Mạc Nhận Hồi suy nghĩ lại, vẫn là tạm ở lại.

Nếu nàng xoay người rời đi, dù hần có há mười cái miệng cũng không nói rõ.

Nàng là nữ nhân, nên hiểu tâm tư Lục Tường Dung, hôm nay nếu không chứng minh được hần bị ám toán, ngày sau cho dù hai người thành thân, trong lòng vĩnh viễn cũng có mầm mống hoài nghi. Không biết hôm nay một cái Mộ Dung phu nhân đi rồi, bao lâu sau lại sẽ cùng một nữ nhân khác thông dâm.

Nếu đúng là như vậy, kết thân này của hần cũng là miễn cưỡng, chỉ có hạnh phúc ở mặt ngoài.

Hai người bọn họ nháy mắt trở thành cái đích nhắm ọi người chỉ trích, nhận lời mắng nhiếc của toàn thôn, nhất là Mạc Nhận Hồi, một người từ bên ngoài đến tá túc. Thôn dân đau lòng thay Lục Tường Dung, nàng nghe lời chữ rủa cùng miệt thị tuyệt đối đáng sợ hơn hần rất nhiều.

Cũng là phạm lỗi cùng nhau, nam nhân cùng nữ nhân, vĩnh viễn sẽ không giống nhau.

Nam nhân, sẽ bị lãng quên, nữ nhân, cả đời sẽ bị miệt thị hèn hạ.

Đầu năm nay không phải là như thế sao? Đạo đức cao, tiêu chuẩn cao đều là nữ tử trinh tiết cùng có phẩm hạnh, hơi có thất thổ, liền bị phán thành thất trinh bại đức, tội danh ngả ngớn phóng đảng, cả đời sẽ không thoát được.

Tựa như Vượng thắm nguyên bản đối xử với nàng hiền lành, hôm đó liền đem nàng trục xuất khỏi cửa, phảng phất như nàng ở thêm một khắc sẽ làm bẩn cửa.

Hần xa xa nhìn, tiến lên ôm lấy đứa nhỏ ở bên cánh tay trái, nhắc bao hành lý sớm được thu gọn giờ lại bị ném xuống đất, “Đi thôi!”

Không nên nhiều lời, nàng an tĩnh đi theo hần quay lại nhà của Mực gia.

“Người tạm thời an tâm ở lại nơi này, còn lại, ngày sau chúng ta bàn lại.”

“Được.” Cũng không có muốn nói cái gì, bình yên tiếp nhận tình huống trước mắt.

Có khi hần hay nghĩ, vì sao nàng còn có thể trầm định như vậy? Rõ ràng là người ủy khuất phần hận nhất phải là nàng, nhưng lại phảng phất như là chuyện không quan hệ với mình như vậy, bình yên tự tại.

Nàng từng hỏi hần, “Người muốn ta đi sao? Ta đi rồi sau người có không để ý hay không? Hay là muốn ta lưu lại, giải thích trong sạch cho người?”

“Người..... lưu lại đi.” Suy nghĩ của hần lúc ấy loạn thành một đoàn, còn chưa có thể nói được chút gì, nhưng bản năng biết là không thể để cho nàng rời đi không minh bạch như vậy. Không quan hệ đến chuyện muốn nàng giải thích trong sạch cái gì, mà là—hần thua thiệt nàng, đồng dạng cũng không thể có gì nói rõ.

Làm cũng đã làm, còn có cái trong sạch gì để mà giải thích?

Nàng không biết được, nhưng trong lòng hẳn thật sự rõ ràng, đêm hôm đó, tuy là chịu ảnh hưởng từ hiệu lực của thuốc, nhưng làm một lần lại một lần. Đến khi về sau dần dần thanh tỉnh, hẳn vẫn hôn nàng, tiến vào cơ thể nàng, hẳn không phải không rõ ràng mình làm cái gì cả đêm.

Hắn không hiểu thân thể của chính mình, vì sao lại quyến luyến nàng như vậy, lại càng không biết nàng rốt cuộc là đang nghĩ cái gì.

Nàng không phải là nói, trong lòng chỉ có tượng phu đã chết? Như vậy sao lại cùng hắn—

Nàng không kháng cự, tuy là bị sở hoặc của thuốc cũng có thể xác định chính mình chưa từng bức bách nàng. Nàng là cam tâm tình nguyện, lấy thân thể đổi lại mạnh khỏe của hắn.

Nàng đối với hắn rất tốt, từ tiền tài đến thân mình cũng đưa cho, nếu nói hắn không rõ nguyên nhân sau lưng, kia còn không phải là già mồm.

Hắn suy nghĩ một đêm lại một đêm, thâm tư thực lực qua đi, suy nghĩ cẩn thận, trong lòng cũng có quyết định.

Hắn hỏi nàng: “Ta sẽ nói rõ ràng với Tưởng Dung, người sẽ gả cho ta sao?”

Mạc Nhận Hồi đang ở trong lòng đồ đứa nhỏ, liền ngẩng ra, ngược mắt nhìn hắn, “Cái gì?”

“Ta nói, gả ta, được không?”

“Vậy Lục cô nương.....” Hắn không phải nói cưới Lục Tưởng Dung là giấc mộng của hắn sao?

“Ta quen biết cùng nàng nửa năm, còn chưa có tình thâm như vậy.” Cũng may mắn là chưa có, còn kịp, yêu thích chỉ tâm tất nhiên là có, nhưng cân nhắc nặng nhẹ, hẳn biết chuyện gì có thể đáp ứng, chuyện gì không thể.

Hắn phải cô phụ Tưởng Dung, bởi vì hắn thua thiệt một người khác nhiều hơn. Chuyện của bọn họ đã sớm truyền ra, ngay cả đại ca cũng đến thân thiết hỏi vài câu, người ngoài thì nhìn nàng bằng đôi mắt khác thường. Hắn không phải là không biết, nếu không gánh trách nhiệm, nàng phải làm người thế nào?

“Ý tứ của người thế nào? Nếu nguyện ý gả, ta liền cưới.”

“Hảo.” Không có kiểu suy nghĩ dè dặt, nàng đáp gọn gàng.

“Bất quá.....” Hắn trầm ngâm, “Có một số việc, vẫn là nói trước cùng người cho rõ ràng, đại ca ta là thân nhân duy nhất của hắn, hôn sự của ta phải hỏi qua hắn. Mặt khác, ta hy vọng người có thể cũng như ta kính trọng hắn, có thể chứ?”

“Đương nhiên.”

“Mặt khác, hôn sự hết thấy đều sẽ giản lược, chỉ làm cấp bậc lễ nghĩa, dù sao cũng nên nhìn cảm thụ của Lục gia, hy vọng người có thể thông cảm.” Cô phụ Tưởng Dung đã là không có gì có thể nói rồi, nếu lại phô trương tứ phía, quả thực là khinh người quá đáng.

“Ta biết.”

“Gả cho ta tất nhiên là sẽ chịu khổ, ta không thể cho người áo gấm ngọc thực, ta biết người không thiếu tiền tài, nhưng đó là của Mộ Dung gia, ta cũng có tôn nghiêm của nam nhân. Hy vọng người hiểu được, này—tương lai để lại cho hai hài tử.” Dừng gia sản của chồng trước nàng, hẳn nghĩ như thế nào cũng không thể chấp nhận.

“Hảo.” Tuy rằng là của hắn, nhưng tiền tài quả thật là từ Mộ Dung gia, không sai, nàng cũng không tranh cãi nhiều với hắn.

“Còn có—” Nàng thủy chung an tĩnh nghe, hẳn bỗng nhiên có chút chột dạ.

Điều kiện mình ra cả một chuỗi dài, nàng lại chấp nhận toàn bộ, hẳn nhục chịu đựng, giống như hắn đang khinh người, đó là nàng có được tính tình nhẫn nại, đổi thành người khác, gả đến chịu khổ, có tiền còn không được sử dụng, đã sớm nhảy dựng lên mắng hắn xảo quyệt.

Vì thế, hắn chuyển đề tài câu chuyện, sửa lại hỏi: “Người thì sao? Có yêu cầu gì không?”

Nàng suy nghĩ, vẫn là lắc đầu, “Không có.”

Nghĩ..... thật bất bình đẳng.

Hắn lại nhớ đến một chuyện, vội vàng cam đoan cho chính mình, “Ta sẽ đem hài tử như thân sinh chính mình.”

“Ân.” Nàng không để ý lắm, cũng chưa từng hoài nghi điểm này.

“Còn có, còn có.....” Nàng lạnh nhạt như vậy, không có cầu gì, hắn thành nghèo từ.

“Mục Dương Quan.” May mà nàng nhợt nhạt tiếp một tiếng, hóa giải cảnh của hắn.

“Cái gì?”

“Ta sẽ làm hết khả năng của ta, làm thế tử tốt trong cảm nhận của người.” Lời nói nhẹ nhàng, lại trầm giống như ẩn chứa sức nặng vô tận, hứa hẹn trịnh trọng.

Hắn cũng không hiểu được, nàng là dùng hết bao nhiêu nước mắt, tương tư cùng đau lòng, mới đổi được cơ hội nói lời này, chỉ là yên lặng nghe, trái tim cổ động, lo lắng ồ ồ lưu động.

“.....Ân.” Ngôn ngữ phẳng phát trở thành dư thừa, hắn an tĩnh cảm thụ chân thành của nàng. Sau khi hạ quyết định, cho đến giờ khắc này, mới chính thức cảm nhận được, lựa chọn này, hắn chấp nhận.

15. Q.2 - Chương 15

Edit: Độc Tiểu

Mục Dương Quan đầu tiên là đến Lục gia một chuyến, lần này, đã không còn giống như lần trước đến giải thích mọi chuyện rõ ràng, lần này đến, giải thích hay không đã không còn quan trọng.

Đón nhận ánh mắt oán trách của Lục Tướng Dung, hắn trầm mặc, biết rõ giờ phút này nàng hận hắn thấu xương, như vậy cũng đúng.

“Chúng ta—cứ như vậy thôi.”

Nàng sửng sốt, khiếp sợ nhìn hắn, “Chàng nói cái gì?”

“Vài ngày nay, nàng nghe cũng không phải là ít.”

“Chàng không giải thích?”

“Lúc đầu, ta muốn, nhưng hiện tại—” Cũng đã hạ quyết định, còn cái gì để mà nói.

Hắn lấy chiếc khăn tay nàng tự tay khâu ra, vật quy nguyên chủ.

“Mục Dương Quan, chàng là đồ ngốc!” Nàng đau lòng vô cùng, dùng sức ném khăn về phía hắn, “Ta không có hoài nghi chàng! Ta biết chàng làm người như thế nào, bọn họ nói một chữ ta cũng không tin, chỉ cần chàng nói, ta nhất định sẽ tin chàng. Chàng vì sao ngay cả đồ dành ta cũng không nguyện ý?”

Nàng biết chuyện này nhất định có nội tình, nhưng nữ nhân nào gặp phải chuyện này mà không tức giận? Nàng là nháo, muốn hắn đến đồ dành nàng, muốn xem hắn để ý đến nàng bao nhiêu, hơn nữa còn cam đoan lần sau sẽ cẩn thận, không lại tiếp tục làm chuyện có lỗi với nàng.....

Trong đầu nàng cũng lo sợ không yên! Là nàng chủ động đến gần hắn, là nàng cầu trước, hắn luôn yêu thích ôn nhu nhàn nhạt, nhạt nhẽo đến mức gió chỉ thổi là tiêu tan, nàng chưa từng dám nghĩ kiên định.

Nhưng nàng không nghĩ tới, trong lòng hắn nàng lại không trọng yếu đến như vậy, hắn ngay cả một tia cố gắng cũng không muốn, liền dễ dàng bỏ lại nàng.

“Vấn đề là, xác thực là ta đã làm, nguyên nhân đằng sau có như thế nào thì sự thật cũng không thể thay đổi, trình tiết của nữ nhân rất trọng yếu, nàng không hiểu hay sao?”

“Nàng ta là quả phụ—”

“Quả phụ thì phải nhận sự khinh thường?” Nàng từng có một nam nhân, không có nghĩa là thân thể nàng bản không đáng để tôn trọng. Nàng là bị hấn liên lụy, ngay cả chính mình cũng có thể đưa ra, hấn có thể làm như chưa từng xảy ra chuyện đó?

“Ta cần phải phụ trách, Dung Nhi, có lẽ duyên phận của chúng ta không đủ thâm, không thể kết thành phu thê, nàng—vẫn là tìm người khác đi, có lẽ tương lai sẽ có duyên đẹp thích hợp với nàng.”

“Mục Dương Quan, người thật sự rất đáng giận!” Nói nghe đường đường chính chính, bất quá chính là che giấu tư tâm của hấn!

Tâm của hấn đã sớm lệch, hiện thời bất quá là mượn nước đẩy thuyền, bằng không, vì sao người bị hý sinh là nàng mà không phải là nữ nhân kia? Hết thấy những thứ này căn bản chính là cái cớ!

Mục Dương Quan không nói, nghe lời chỉ trích của nàng.

Hấn biết nàng tức giận, nàng oán hận, nhưng thời gian sẽ hòa tan hết thấy, có lẽ một năm rưỡi tới, có lẽ càng nhanh, ba, năm tháng sau, nàng sẽ lại trở thành Lục Tướng Dung hoạt bát, yêu cười.

Thực sự, hấn chân thành hy vọng, mình không gây thương tổn cho nàng quá sâu.

Chuyện cần nói cũng đã nói xong, hấn tìm một ngày, mang Mạc Nhạn Hồi trở về gặp huynh trưởng, nói ra quyết định thành thân.

“Mộ Dung phu nhân?” Hai huynh đệ ở trong phòng nói chuyện, Mục Ấp Trần mặt quá dị nhìn hấn. “Đệ luôn gọi nàng như vậy sao?”

“Không đúng sao?” Nhìn vẻ mặt đại ca ý vị sâu xa, “Nàng nói phu quân nàng họ Mộ Dung.”

Bất quá, tương lai sẽ thành Mục phu nhân, hiện thời gọi như thế, quả thật là không ổn.

“Nàng..... ách..... khuê danh của nàng?”

Mục Ấp Trần nhướn mày, “Cũng đã sắp cưới người ta, đến ngay cả khuê danh cũng không biết sao?”

Đệ đệ này của hấn, là đang đùa giỡn sao?

“Ngay từ đầu không hỏi, giờ— hỏi thì lạ.”

Hoàn toàn không dám hỏi, đành phải lén lút xin trợ giúp của huynh trưởng.

“Nhạn Hồi, danh của nàng là Nhạn Hồi. Trong nhà là đứng thứ mười, có đôi khi “trượng phu” nàng gọi nàng là Tiểu Thập Nhi.” Nói đến câu cuối cùng, cố ý vô tình liếc mắt nhìn hấn một cái.

“Thập Nhi.... Nhạn Hồi.....” Hấn nói ra khỏi miệng liền nghiền ngẫm, nghe thế nào cũng cảm thấy quen thuộc lại thân mật.

Mục Ấp Trần chuyên chú nhìn kĩ thần thái của hấn, hỏi: “Đệ thật tình muốn cưới nàng sao?”

“Vâng.” Phát hiện đại ca có lời chưa nói hết, hỏi lại: “Đại ca không đồng ý sao?”

“Nếu ta không đồng ý, đệ sẽ làm thế nào?”

“Đệ...” Hấn cứng lại, không đáp được.

Chỉ cần như thế, là đủ rồi.

Đệ đã không thể ngay lập tức nói không chút do dự: “Đại ca không đồng ý, đệ không cưới.”

Đệ khó xử, không biết làm sao.

Bởi vì để ý, mới có thể khó xử, cho tới nay, vẫn chỉ có Nhạn Hồi mới là người duy nhất ở trong lòng không thể thay thế được, dù có trí nhớ hay không vẫn vậy.

Hắn cười nói: “Nhạn Hồi là nữ nhân tốt, đệ phải hảo hảo đối đãi nàng.”

Hai huynh đệ nói chuyện xong, vỗ vỗ vai hắn, muốn hắn gọi Nhạn Hồi vào.

Mặc Nhạn Hồi cũng biết, đã vi phạm ước định ban đầu với gia chủ, đi vào nội đường, liền đứng thẳng bất động, chờ hắn mở miệng.

Hắn nhìn nàng một hồi lâu, bỗng nhiên cười ra tiếng, “Bộ dáng hiện tại của ngươi giống như hồi đầu mới theo ta đi buôn bán, cái lúc mà lần đầu tiên phạm sai lầm, thẳng tắp đứng trước mặt ta, giống đứa trẻ chờ ai mắng.”

Sự kiện kia, nàng nhớ.

Một quyết định sai lầm, ngân lượng tổn thất lên đến hàng vạn, hắn lại chỉ hỏi nàng—“Có học khôn ra được chưa?”

Học được, nhưng cái giá phải trả thật lớn.

Hỏi hắn vì sao không giáo huấn?

Hắn trả lời nàng: “Người nhận giáo huấn còn chưa đủ lớn sao? Không cần đến ai mắng, chính mình cũng đều là tự trách như thế, còn có gì cho người khác mắng?”

Hắn nói, hắn cũng phạm sai lầm, không có người nào ngay từ nhỏ cái gì cũng biết, phạm sai lầm cũng là một cách học tập, hiểu được sai lầm mà sửa chữa, ghi nhớ giáo huấn, thì liền đáng giá.

Hắn luôn luôn là chủ tử nhân từ, hiện tại—

Nàng liễm mi, thấp giọng: “Hắn nếu muốn kết hôn với Lục Tường Dung, ta tuyệt đời không hai người. Nhưng hôm nay là hắn mở miệng, muốn ta gả cho hắn, gia chủ, ngài biết ta dù thế nào cũng sẽ không cự tuyệt hắn.” Nàng đã cự tuyệt hắn quá nhiều, lúc này, vô luận như thế nào nàng cũng đồng ý với hắn.

Mặc dù gia chủ không đồng ý, mặc dù trở thành đích nhắm ọi người chỉ trích, mặc dù ngày mai hắn nhớ ra ném ra một phong thư, không muốn liên quan đến nàng, nàng cũng sẽ không hối hận vì hôm nay được gả cho hắn.

“Ta cũng không muốn cầm gậy đánh uyên ương.” Nguyên là sốt ruột cho đệ đệ, nếu như điều kiện tiên quyết là không tổn thương đến đệ đệ, A Dương muốn cưới, hắn cũng không có lý do chia rẽ bọn họ.

Như thế còn là viên mãn, quá khứ hiện tại, bọn họ vẫn là trở lại bên người đối phương. Hắn cũng không cần lưng đeo thua thiệt, suốt ngày lo lắng nàng cùng hai tiểu chất nhi lưu lạc bên ngoài.

“Ta từng nói lời giáo huấn kia, ngươi còn nhớ?”

“Vâng.” Là giáo huấn không kịp thời thức tỉnh đối lại cái giá đau đớn, cả đời nàng sẽ không quên.

“Gia chủ từng nói, có một ngày, nếu ta tìm được nam tử mình yêu, ngài sẽ lấy thân phận huynh trưởng đem gả ta, Nhạn Hồi cả gan, cầu ngài làm chủ hôn.” Nàng quỳ hai gối xuống, trình trọng làm đại lễ.

Hắn đang muốn đứng dậy đỡ, Mục Dương Quan liền đúng lúc đi vào, nhìn nàng quỳ gối, mi tâm nhíu lại.

Đây là—Mục Ấp Trần có chút dở khóc dở cười.

“Nếu không đứng lên, có người lại cho rằng ta có ý định ức hiếp.”

Nàng quay lại nhìn, vội vàng đứng dậy.

Mặc dù biết rõ ràng đại ca đã cho phép, trên đường trở về, Mục Dương Quan vẫn không tránh khỏi lo lắng, hỏi lại: “Đại ca đã nói với nàng cái gì?”

Nàng không hiểu, hỏi lại: “Người thì có gì để nói?”

“.....” Tuy biết đại ca làm người như thế nào, sẽ không khó xử nàng. Nhưng chung quy nàng vẫn là quả phụ tái giá, khó tránh khỏi đại ca có ý kiến, lại không tiện hỏi hắn.

“.....Không, nếu nàng có chuyện gì, có thể nói thẳng với ta, đừng để ở trong lòng.”

Nàng nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái xem xét.

“Thế là đủ.”

“Cái gì?” Hắn có đồng ý với nàng cái gì sao? Sao nàng lại có vẻ mặt “thỏa mãn”.

Hắn sẽ không hiểu được, không cần hắn đồng ý trăm ngàn điều kiện, chỉ cần một câu này của hắn, là đã quá đủ.

Trong lòng của hắn có nàng, nghĩ đến cảm xúc của nàng, có ý bảo vệ nàng, như thế còn không đủ sao?

Hôn nhân của hai người cực kì đơn giản.

Người trong thôn có nhiều lời phê bình kín đáo với bọn họ, nhất là giận hắn phụ lòng, hai là mắng nàng thủ đoạn dũ dốt, đoạt người yêu của người, không có người nào nguyện ý đến uống chén rượu mừng.

Mục Ấp Trần mời tiểu nhị trong tiệm, cùng vài bằng hữu quen biết hay lui tới của hai huynh đệ, cũng không còn họ hàng gần, thêm thêm giảm giảm bất quá chỉ còn có một bàn rượu nhạt mời khách.

Bất quá, ít nhất còn có áo măng bào gả phục, trước sự chứng kiến của bằng hữu, huynh trưởng, bá đường thành thân đơn giản.

Đạm bạc như vậy, hắn nghĩ sao cũng thấy chột dạ.

Ngay cả tân phòng cũng chỉ là dán mấy chữ hỉ cho đủ số, chăn gối uyên ương cũng là đại ca đặt mua. Không muốn khiến đại ca tốn nhiều tâm tư, còn lại đều khéo léo từ chối, chỉ là ủy khuất nàng.

Vào đêm, nàng ngồi ở trong tân phòng, tư thái trầm tĩnh, nhìn giống như không có ý oán trách.

“Nàng—” Đã mở miệng, nhưng lại không thể tiếp tục được nữa.

Dù sao, thời gian hai người quen biết cũng ngắn ngủi, cảm tình ít ỏi, nhưng cũng đã làm cái chuyện thân mật cực hạn kia. Mới lạ lại ái muội như vậy, trong mâu thuẫn, nhất thời cũng không biết nên lấy hình thức vợ chồng nào để chung sống với nàng.

“Bạn cả một ngày, nàng cũng mệt mỏi rồi, nghỉ sớm một chút.” Hắn tự giác lấy chăn gối cũ kĩ ở trong tủ, vài bước là sẽ rời phổi tân phòng.

“Chàng đi đâu vậy?”

“Ách..... Ta ra sảnh ngủ, nàng yên tâm.....”

“Muốn đi cũng là ta đi.” Phòng là của hắn, vài trải giường cũng là của hắn. Nếu nói người thật sự cần phải ra khỏi căn phòng này, cũng phải là nàng.

Mục Dương Quan vội vàng tóm lấy bàn tay nàng định ôm lấy chăn gối, “Ý của ta không phải vậy.”

Nàng ngược mắt, chờ câu sau.

“Ta cho rằng..... chúng ta kết thân vội vàng, hết thấy đều là đột nhiên tới, ta không xác định..... nàng có.....”

Có nguyện ý cùng hắn ở chung một phòng?

Nàng nghe hiểu.

Nếu quyền quyết định là ở trên người nàng, như vậy—

“Ta sẽ không quấy nhiễu.”

“Ách?” Ý là muốn cùng ngủ chung một phòng sao?

“Chúng ta là phu thê, không phải sao?”

Cũng đúng, nên làm tất cả cũng đã làm, hiện tại danh phận cũng có, lại câu nệ chuyện cùng phòng hay không có chút buồn cười.

“Vậy....” Hắn chậm chậm nói: “Ta phải nói trước, đêm ta ngủ không tắt đèn.”

“Ta biết.”

Đem chăn cũ cất trở lại, cởi áo, cùng nằm lên giường, hấn ngủ ở bên ngoài, đem chăn chia một nửa cho nàng, nằm thẳng tắp, câu nệ ngay cả một mảnh góc áo của nàng cũng không dám chạm nhẹ vào.

Đêm tân hôn này tĩnh lặng ngưng ngừng, một tiếng trẻ con khóc nỉ non hóa giải quần cảnh của hấn, vội vàng đứng dậy dỗ oa nhi.

Dỗ ngủ đứa lớn, nằm lại trên giường, một chốc sau, đổi thành đứa nhỏ đói bụng.

Lên xuống vài lần như thế, đêm càng thâm trầm, oa nhi ngủ say, bọn họ cũng mệt mỏi, cùng đổ lên trên giường, dựa vào nhau nặng nề ngủ.

Ngày hôm sau, khi hấn tỉnh lại, đã không còn thấy người bên gối.

Trên giá đã chuẩn bị sẵn một chậu nước ấm, hấn lấy rửa mặt, sửa sang lại quần áo rồi ra khỏi phòng, trên bàn còn có bát cháo trắng cùng đĩa dưa cải.

Mạc Nhận Hồi tắt bếp, mang nốt đĩa lạt đỉnh hương ngư khô cuối cùng.

“Nàng biết nấu cơm?” Luôn luôn cho rằng người có xuất thân tốt như nàng, sẽ không biết làm chuyện bếp núc tạp vụ.

“Biết.” Sinh hoạt hàng ngày trước kia của gia chủ đều là do tay nàng quản lý. Mặc dù không phải mỗi món đều tự mình đun nấu, nhưng cũng đã chăm chú nhìn qua toàn bộ quá trình xử lý cùng nấu nước, việc này đối với nàng cũng không xa lạ.

“Chàng có món gì đặc biệt muốn ăn, thì hãy nói một tiếng.” Trước kia nàng biết rõ sở thích của gia chủ. Từ hôm nay, nàng muốn tìm hiểu thói quen của hấn, món ăn yêu thích, từng chút từng chút ghi tạc vào trong lòng, sẽ không lại bỏ qua hấn.

“Được.” Hấn thưởng thức bữa ăn đầu tiên nàng nấu cho hấn. Ở bên thôn trưởng, hấn xin nghỉ vài ngày. Thôn trưởng ước gì hấn mau mau cưới người khác để tiểu nữ nhi hết hy vọng, đã sớm cho phép hấn, để cho hấn ở bên cạnh thê tử mới cưới.

Sau khi dùng cơm, hấn mang nàng đi chung quanh một chút, nhận thức cuộc sống sau này ở thôn nhỏ. Trên đường gặp vài thôn dân, trước thân thiết tiếp đón giờ không còn, không phải mắt lạnh không nhìn đi qua, thì là ở sau lưng hấn nói khích bác, như là—“Hảo hảo khuê nữ không cưới, lại cứ rần đi nhặt dâm nữ người khác dùng qua, con riêng còn có đến tận hai đứa, cũng không biết là của người nào……”

Lời nói khó nghe, hấn vội vàng kéo tay nàng bước nhanh rời đi, cũng không biết nàng có nghe thấy được không.

Hấn là không có đi? Lặng lẽ dò xét đáy mắt của nàng, vẫn là vẻ lạnh nhạt, nhưng thật ra bàn tay rất ấm áp đã nắm lấy tay của hấn.

Tâm, không rõ lý do trở nên kiên định, chân hấn bước chậm lại, hai người mỗi người bế một đứa trẻ. Cả nhà bước chậm ở trên bờ ruộng, sóng vai ngồi cạnh nhau, thỉnh thoảng trao đổi vài câu vụn vặt không trọng yếu.

Hấn nói, đặt nhũ danh cho đứa nhỏ, nghe thế hệ trước nói, làm thế đứa nhỏ sẽ dễ nuôi.

“Có chuyện này?”

“Chẳng lẽ nàng không có nhũ danh sao?”

“Là có.”

“Thì đó, kêu đại bảo tiểu bảo đi.”

“……”

“Nàng có ý kiến?”

“……Không.”

Rõ ràng là một bộ dạng có ý kiến.

“Ta nói với nàng, trên phố đã nói tên càng bình thường càng dễ nuôi, nàng không cần không tin.” Đứng ở trên đường tùy tiện gọi một tiếng đại bảo, tám mươi người trên một trăm sẽ quay đầu lại, mấy ôn thần quý bệnh muốn tìm cũng không biết tìm người nào.

“Hảo, chàng nói là được.”

Về mặt nàng vẫn là bình thần không thay đổi, nhưng hần đọc được một chút khác biệt. Con mắt sáng trong chuyên chú nhìn hần kia như có chớp động cái gì, hần không phân tích được, có ôn nhu, có bao dung, khiến trái tim hần một trận phanh động.

Không thể ý thức được hành động của mình, tự nhiên lại cúi người xuống, phủ lên đôi môi mềm kia.

Cái gọi là phu thê, chính là chuyện này đi!

Hần chưa từng thành thân qua cùng ai, không thể nào hiểu rõ, mà nếu như là nàng, cảm giác lại không còn hư ảo.

Sau khi thành thân, có người vì hần chuẩn bị hết thảy mọi chuyện trong nhà. Vừa về đến nhà, đã ngửi được mùi thơm của đồ ăn, ban đêm trời lạnh, dựa vào nhau sưởi ấm, dưới ánh đèn từng đường kim mũi chỉ vá áo rách cho hần, thỉnh thoảng nhận ra cái nhìn chăm chú của hần, ngẩng đầu lên trao cho hần ánh mắt ấm áp.....

Một lần lại một lần, nàng luôn lơ đãng tiến vào góc mềm mại nhất trong trái tim hần, giấc mộng hần chưa bao giờ kể qua với lại, lại nhất nhất biến thành sự thật, ở ngay trước mí mắt.

Trong chuyện sinh hoạt, nàng chưa từng để cho hần phải để tâm, trước khi thành thân, cũng không mong muốn nữ tử thanh lãnh này sẽ có thể trở thành thê tử trong mộng của hần. Nhưng nàng quả thật là như thế, thậm chí so với tưởng tượng của hần còn tốt hơn.

Ngay từ đầu không có nghĩ tới, về sau phát hiện, đã đem hình ảnh của nàng trở thành hình bóng ở trong giấc mộng kia, còn là vô cùng phù hợp. Mặc cho hần tưởng tượng ra người thứ hai thay thế hình bóng nữ tử này, thay đổi người nào, cũng cảm thấy đều không đúng.

Tân hôn ngày thứ ba, sáng sớm tỉnh lại, khó có được nàng luôn dậy sớm chuẩn bị bữa ăn cho hần vẫn còn đang ngủ, bờ má cọ cọ, sợ lạnh nên vùi mình vào ngực của hần.

Hần bị cái mũi nhỏ gây ngứa, vươn tay ra chạm vào gò má hồng mịn, cảm giác mềm mại rất tốt đẹp, khiến hần đưa lòng bàn tay ra xoa phủ lên gò má trắng trẻo.

Dưới bàn tay thô ráp cứng rắn, vuốt lên da thịt mềm mại gây tê tê, nàng kháng nghị lùi lại, thấp giọng kêu, mềm nhuyễn như sợi bông đi vào ý thức còn chưa thanh tỉnh của hần. Thuận thể cúi xuống tìm lấy làn môi mềm, rốt cuộc cũng nhắm nháp được tư vị ngon ngọt như kẹo đường, lại tiến thêm một tấc, hạ thân trong sáng sớm mạnh khỏe đứng lên, chen vào giữa cái ôm của hai chân nàng, cọ cọ đường cong mềm mại của nữ nhân, hơi an ủi được ngọn lửa xao động.

Nàng còn chưa có tỉnh hoàn toàn, nhưng hần tỉnh, thân mình nóng rực quấn lấy nhau, vật nóng để ở nơi chân nàng, khát vọng tiến vào nàng.

Hần hôn nàng, cắn cắn gáy vài lần, đôi mắt nàng mang đầy sương mù mở ra, theo bản năng đón nhận, môi mềm đầy đưa cùng nhau.

“Nhận Hôi, Nhận Hôi.....”

Không nhận thấy được mình kêu lên khuê danh của nàng tự nhiên mà thân thiết như thế, đôi tay tham lam xoa nắn, cởi bỏ quần áo vướng bận, một tay nắm giữ lấy viên ngọc mềm gây mất hồn.

Ai cũng không tận lực, nhưng khi diễn biến đến tận đây, thân thể của nhau đều có ý thức tìm lấy đối phương, quen thuộc lại phù hợp.

Hắn nằm lên nàng, xâm nhập nàng, tấm ván gỗ khó khăn chịu sự thân mật của đôi phu thê, kèn kẹt kêu lên, hắn nóng mắt, chăm chú nhìn kiều thê của hắn bị lửa nóng pháp phòng của hắn đốt kích, uyển chuyển hầu hạ.

Cánh tay nàng vòng lên eo của hắn, ôn nhu vuốt ve, hắn chỉ cảm thấy tê dại khoái ý, không tự giác ngâm ra tiếng.

Hắn chưa bao giờ biết, nguyên lai mình lại miễn cảm như thế, chỉ cần nhẹ nhàng xoa nắn sẽ hưng phấn đến run run, mất đi tự chủ, càng di chuyển càng sâu, va chạm càng lúc càng khoái ý.

Dề dặt như nàng, sau tiếng than nhẹ dứt quãng, cuối cùng rơi vào cực hạn, bất giác kêu lên từ tận sâu đáy lòng.

“Mộ Dung.....”

Nàng thực chợt dạ.

Nhất thời không khống chế được, thốt ra cái tên kia, gọi sai.

Nàng không xác định được hắn nghe thấy không.

Mắt liếc nhìn hắn một cái, Mục Dương Quan an tĩnh ăn đồ ăn sáng ngẩng đầu, vừa vặn bắt được hành vi dò xét của nàng, khó hiểu hỏi lại: “Làm sao thế?”

“.....Không.”

Nàng cúi đầu, che giấu ánh mắt, tiếp tục dùng cơm.

Hắn.....có lẽ là không nghe được đi! Tiếng gọi nỉ non nhẹ như phảng phất kia, hơn phân nửa là hắn nghe không có rõ ràng, bằng không sẽ không biểu hiện như thường ngày.

Lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, đem nghi ngờ trong lòng đặt xuống.

Hôm nay hắn phải đến chỗ thôn trưởng kia làm việc, vừa ra cửa liền dặn dò nàng vài câu.

“Nếu như có chuyện gì, nàng biết tìm ta ở đâu, bằng không nhờ người chuyển lời cho ta cũng được.”

“Hảo.” Nàng trước sau như một đồng ý, “Chuyện trong nhà không cần lo lắng.”

Đúng vậy, hắn hiện tại đã có gia đình, chuyện trong nhà, có người chiếu cố.

Trái tim ấm áp, nhẹ nhàng nắm chặt ngón tay nàng một lúc rồi mới rời khỏi cửa.

16. Q.2 - Chương 16

Edit: Độc Tiểu

Mục Dương Quan ở chỗ thôn trưởng chuyện gì cũng làm, xử lý rất nhiều hạng mục linh tinh.

Mỗi khi thôn dân có chút chuyện gì đó khó giải quyết, đều đến chỗ thôn trưởng thỉnh cầu giúp đỡ, bình thường đều là Mục Dương Quan nhận việc, giúp đỡ xử lý.

Trong thôn hơn phân nửa là người khổ cực, không được giáo dục bao nhiêu, đa số là dốt đặc cán mai, có viết phong thư gửi cho thân hữu phương xa cũng là đến nhờ Mục Dương Quan viết thay, thôn dân đọc từng chữ từng chữ, hắn viết từng chữ từng chữ.

Còn có vườn trái cây của thôn trưởng, nguyên lai ghi chép thô cứng, lời lẽ bao nhiêu cũng không biết tính rõ, năm trước khi Mục Ấp Trần đến, đã đề nghị một số phương thức tính toán, rất rõ ràng, dễ hiểu, khiến cho ngay cả thôn trưởng vừa xem cũng hiểu, biết rõ được số lượng buôn bán mỗi quý.

Về sau Mục Ấp Trần rời đi, không có người nào học được, biết vài cái chữ cũng chỉ là đệ tử nghèo khổ học, căn bản không biết gì về thương vụ. Sau khi đệ đệ hắn đến đây, liếc mắt nhìn một cái liền hiểu, chuyện này cũng liền rơi xuống trên đầu hắn.

Có khi, nhân thủ trong vườn trái cây không đủ, hắn cũng sẽ xắn tay áo, cùng làm việc với mọi người dưới ánh nắng mặt trời, cơ hồ là không việc nào không làm.

Thôn dân thường cười nói, thôn trưởng bắt được hắn dễ dàng, không cần làm gì cũng có được con rể tài giỏi, cũng không sợ hắn chạy.

Đối với cặp huynh đệ này, vừa nhìn là biết không phải gia đình bình thường, một thân khí chất cùng với đầu óc thể kia, không một người nào ở trong thôn đuổi kịp. Bọn họ đến đây, tạo phúc không ít chuyện cho người ở trong thôn, thôn dân coi trọng họ còn không kịp.

Chính là, cố tình có Mạc Nhạn Hồi đến đây, đem hòa thuận vui vẻ trong thôn đánh tan hết.

Nơi thôn trưởng chung quy vẫn không thể thiếu hắn, thôn dân cũng cho rằng hắn nhất thời bị ma ám, lạnh nhạt nói vài lần, tức giận cùng dần dần phai nhạt. Dù sao cũng đã sống chung hơn nửa năm, không đến mức trách móc quá nặng nề.

Nhưng Mạc Nhạn Hồi thì không giống vậy, nàng dù sao vẫn là từ bên ngoài đến, không có tình cảm quá sâu với thôn dân, không khó để tưởng tượng ra mọi người trách mắng nàng bao nhiêu. Đặc biệt là khi nhìn thấy Lục Tường Dung thần sắc ảm đạm, mới mấy ngày mà đã tiêu tụy không ít, lửa đạn lại hướng về phía nàng.

Mục Dương Quang trở lại làm việc ngày đầu tiên, giữa trưa, các công nhân vườn trái cây ào ào đến dưới bóng mát của cây để dùng bữa. Hắn cũng tính toán xong phần cuối cùng của trưởng mục, đang muốn đặt bút xuống thì thấy một bóng hình ở xa xa đi tới, buộc một đứa nhỏ ở phía sau lưng, tay trái ôm một đứa, tay phải cầm giỏ trúc. Hắn lập tức ra đón, cầm lấy giỏ trúc, cũng ôm lấy đứa nhỏ.

“Sao lại đến đây?”

“Bữa trưa.” Trả lời đơn giản.

Nàng nói không được nhiều, biểu cảm lại càng ít, nhưng hắn hiểu được tâm ý này, lo lắng hắn đói, lo lắng hắn không được ăn ngon, không ngại vất vả đến đưa cơm cho hắn.

Hắn cúi đầu nhìn đứa nhỏ ngủ say ở khuỷu tay, “Đây là Tiểu Bảo?”

“Phải.”

Hai cái oa nhi bình thường giống nhau như đúc, đại ca gọi một lần lại sai một lần. Nhưng thật ra hắn chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là có thể nhận ra, dù sao cũng là hắn tự tay đỡ đẻ a.

Oa nhi ngoan ngoãn ngủ yên, khi mới sinh toàn bộ đều đỏ ửng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún như khi con, nhưng giờ lại trắng trắng non mềm, bộ dáng linh động đáng yêu. Mỗi khi hắn nhìn đều muốn hôn vài cái, thân ái yêu yêu cọ cọ gò má.

“Chàng đừng nháo nó.” Để cho tỉnh lại rồi khóc, nàng cũng sẽ không phụ trách đỡ.

Bọn họ đến dưới gốc cây, mở giỏ trúc ra, một chén cơm trắng, ba món đồ ăn, bên trong đều là món mà hắn thích ăn.

Từng nói qua một lần là hắn thích ăn cay, nàng liền ghi tạc ở trong lòng. Từ đó mỗi bữa cơm, hơn phân nửa là món cay, còn có món ăn mà hắn ăn nhiều hơn mấy miếng, nàng cũng lưu ý quan sát đi? Nên mới có thể chỉ với vài ngày ngắn ngủi, liền biết rõ thói quen ăn uống của hắn.

Phần dụng tâm này, nàng không nói, nhưng hắn nhìn thấy ở trong mắt, cũng đặt ở dưới đáy lòng.

“Ta ôm đứa nhỏ.” Nàng ôm thứ tử trở lại, để cho hắn dễ dàng ăn cơm.

Hắn cầm bát, ăn mấy miếng, lại hỏi: “Nàng đã ăn chưa?”

“Trong nhà vẫn còn.”

Nàng nấu bữa ăn, cũng nghĩ cho hắn, thừa dịp còn nóng đưa cho hắn trước.

Hắn khắp miếng đậu phụ kho tàu, đưa tới bên miệng nàng.

Nàng lắc đầu, “Chàng ăn đi.”

“Đủ rồi, nàng chia phần ta ăn không hết.” Nói thêm một câu này, nàng mới chịu há miệng.

Thuận thể liền bón cho nàng một miếng cơm trắng, chợt nhận thấy có người ở phía sau giận dữ nhìn hắn, hắn mới cảm thấy cảnh giác, ý thức được xung quanh đều là ánh mắt trách cứ.

Vẫn là đại thẩm nấu cơm lạnh mồm lạnh miệng, lời nói không giữ trong lòng, lớn giọng rống đến đây, “Hai người các người, không cần phải quá đáng, muốn thân thiết thì về nhà đi! Nơi này vẫn coi như là nhà của Tưởng Dung, không thấy người ta đã đau lòng thành cái dạng gì sao!”

“Chỉ thế thôi, nam nhân còn cướp đến tận tay, còn chỗ nào mà dằn lòng.....”

Hắn dừng một chút, biểu cảm cương cứng, không dám có động tác gì nữa.

Động tác nhỏ này ở nhà nguyên là thuận tay, không nghĩ nhiều lắm, nhưng—hắn quả thật là làm Tưởng Dung tổn thương, không thể không chế.

Cách đó không xa, hình ảnh run rẩy quay lưng, cho dù ai liếc mắt cũng có thể nhìn ra, Tưởng Dung đang khóc.

Là lỗi của hắn, không bận tâm đến tâm tình của nàng.

“Sau này, nàng dừng đến đây.” Lạnh mồm lạnh miệng nói ra khỏi miệng. Nhận thấy được thần sắc tàn nhẫn từ cứng đờ, nhưng cực nhanh, cơ hồ không thể phát hiện, liền lại hồi phục thần thái lạnh nhạt.

“Được.”

Hắn há miệng, muốn cứu chữa chút gì, nàng an tĩnh đứng dậy, vỗ vỗ làn váy dính cỏ, “Ta trở về, không làm chàng khó xử.”

“Ta không phải—“ không phải có ý đó.

Vậy thì là ý gì? Chính hắn cũng không trả lời được, không thể nào biện giải.

Nàng xoay người, trở về theo đường vừa đến. Hắn nhìn bóng lưng kia, trong lòng dâng lên một cảm giác ảo não không nói lên lời.

Con đường này hắn mỗi ngày đều đi, nhanh nhất cũng phải đi hết hai khắc, người ta có ý tốt quan tâm hắn, bản thân đói bụng cũng mang bữa trưa cho hắn chẳng để tâm đến mặt trời chói chang. Hắn lại đuổi người ta về, cái chuyện quái quỷ gì a! Lòng tốt đều bị hắn làm hỏng hết.

Cầm bát cơm, khẩu vị trong nháy mắt đều bị mất hết, nguyên là đậu phụ kho tàu ngon lành, hiện giờ nuốt xuống cổ họng chỉ cảm thấy cay đắng.....

Trong lòng hắn luôn luôn nghĩ đến chuyện này, toàn bộ lúc về đều không yên lòng.

Về đến nhà, nàng đang ở hậu viện phơi quần áo.

Phơi xong quần áo, liền bận rộn chuẩn bị bữa rồi.

Quần áo để thay sau khi tắm rửa, đã được chỉnh tề đặt ở trên cửa chờ hắn thay..... Hết thấy đều chuẩn bị ngăn nắp, cũng không hề biến đổi cái gì.

Bận cả một ngày, vào đêm nàng ngồi ở bên giường vá áo cho hắn, tư thái trầm tĩnh tựa như thường ngày.

Những lời giải thích đầy mình, bỗng nhiên trở nên không còn trọng yếu. Hắn tiến lên, dang tay ôm lấy nàng, không có làm gì, chỉ muốn ôm lấy nàng mà thôi.

Ta chỉ là không muốn nàng khổ sở.

Ở thôn trường kia đã có đại thẩm nấu cơm, không cần lo lắng ta sẽ bị đói.

Ta là sợ nàng mệt mỏi, không muốn làm phiền nàng.

.....

Một buổi trưa nghĩ rất nhiều rất nhiều cách để nói trấn an nàng, chỉ sợ nàng giận, không vui, giận dữ hấn. Nhưng là—

Nàng nghiêng người, lòng bàn tay ôn nhu xoa gò má của hấn, lại tiếp tục khâu y phục.

Nàng không tức giận.

Vẫn bình yên tự tại như trước, làm hiền thê của hấn.

Lời nói làm mất vui cũng không cần phải nói ra, hai tay hấn vòng lấy vòng eo của nàng, cầm đặt lên vai, ngả vào nhau.

Yên lặng xem một lúc lâu, hấn rút cuộc mở miệng, nói câu làm mất vui—

“Nữ hồng của nàng tựa hồ không tốt lắm?”

Nhìn nàng xử lý mọi sự tình đầu vào đấy, năng lực giải giang khiến hấn sợ hãi. Bởi vậy đương nhiên cho rằng nàng hấn là không có gì không làm được. Dưới ánh đèn, hiền thê vá đồ cho hấn, hiền tuệ tốt đẹp cơ hồ khiến hấn cảm động muốn rơi lệ, ai ngờ—

Cái áo này, nàng vá đã ba ngày!

Là có nhiều vết rách?

Không, ba ngày này nàng đều vá cùng một chỗ!

Mây không rõ ràng nhần nhần, ngữ khí lộ ra một tia ảo não, “Ta không học qua.”

Gậy hạt châu tính toán nàng rành, múa đao múa kiếm cũng có thể, may vá nữ hồng liền—

Vừa vặn là nhược điểm của nàng.

Mặc kệ là năng lực cường thịnh thế nào, nữ nhân không thể cầm kim khâu chính là nửa tàn phế— trước kia khi còn ở Mộ Dung trang, đại thẩm tảo phòng đã nói như vậy.

Thu kim, càng xem càng không vừa lòng, lại gỡ ra toàn bộ khâu lại từ đầu.

Mục Dương Quan im lặng ngậm miệng, trì độn cũng hiểu được, không khí trong phòng.....có chút quỷ dị.

Hấn âm thầm kiểm điểm, cảm thấy khiếp sợ..... có phải đã chọc giận thê tử hay không?

Không thể trách hấn nha, kĩ thuật khâu vá cong vẹo kia, vừa nhìn đến thật là làm cho hấn kinh ngạc. Hấn rất muốn giải thích, trong lời nói kia thực sự không có ý tứ ghét bỏ—

“Nhạ Hồi?”

Nàng không hé răng.

Vì thế hấn xác định, quả thật chọc giận nàng, dĩ vãng dù thế nào, cũng sẽ ngẩng đầu, hoặc là “Ân” một tiếng, sẽ không cúi đầu không để ý đến hấn như thế.

Nàng khâu lại được một nửa, vẫn là không vừa lòng, ảo não lấy kéo cắt chỉ.

Hấn đã sớm biết nàng không giỏi nữ hồng, trước kia rõ ràng không thèm để ý, còn cười cười nói nói, cho dù nàng thêu thành vịt hoang cũng không ngại—

Nha, đúng rồi, nàng ngay cả thêu đơn giản nhất cũng không được!

Gặp thê tử tức giận, hấn cúi người xoa xoa tay nàng, vội vàng nói: “Được được được, không biết khâu thì đừng khâu, đừng vì việc này mà hờn dỗi.”

Thật sự không biết nên khóc hay nên cười, chuyện giữa trưa kia còn không thể chọc giận nàng, ngược lại bị một cái áo chọc giận.

“Ta không hờn dỗi với chàng.”

Chẳng lẽ là hờn dối với chính mình? “Không biết khâu quần áo cũng không có gì đáng ngại—“

“Ta muốn khâu!” Mới không cần làm một nửa tàn phế.

Nàng ảo não, ai cũng không có biện pháp lấy nàng.

“Được được được, vậy nàng chậm rãi khâu, ta ở cùng nàng.”

Hắn cho rằng, cùng nàng làm đi làm lại thì quen tay, nếu không được, nàng sẽ biết khó mà rút lui.

Nhưng—hắn sai lầm rồi, trong đầu Mạc Nhận Hồi không có hai chữ ‘đầu hàng’. Nàng chẳng những muốn biết, hơn nữa quyết định làm chuyện gì, vĩnh viễn đều muốn làm tốt hơn cho với người khác.

Kỳ thực tâm nguyện của hắn rất nhỏ, rất đơn giản, khâu hài, vá áo là được rồi, thử vài lần, thành quả khâu ra cũng có thể nhìn.

Sau đó nàng nói, muốn đi đến đại tẩu một chuyến, xem có gì cần hỗ trợ không.

Vài ngày trước đó đại tẩu cũng sinh, đứa nhỏ đặt tên là Mục Tân Liễu, bọn họ chỉ vội vàng thăm qua một lát, liền bị đại ca gấp gấp đuổi về, muốn bọn họ tân hôn âu yếm đi, nơi đó không cần lo lắng.

Thời điểm nàng nói, hắn không để ở trong lòng, ngày hôm sau đi làm về, về đến nhà thì không thấy nàng. Ngẫm lại thấy nàng đã nói qua, đã làm trước bữa tối đặt ở trong phòng bếp, sẽ trở về muộn, hắn cứ tự mình lấy ra ăn.

Chỉ là hắn đã ăn xong bữa tối, sờ đông lại sờ tây một lát, vẫn là không đợi được nàng trở về. Nhưng lại đợi được người mà đại ca sai đến để đưa tin nhắn, nói là hai nữ nhân tán gẫu về chuyện dưỡng con gái, muốn ngừng mà không được, đành phải ngủ lại ở đó một đêm.

Đêm đó, chỉ có một mình nằm trong chăn, đêm đặc biệt yên lặng, nghiêng người, không ôm được ôn hương mấy ngày nay đã thành thói quen, tay chân kì quái không biết làm thế nào.

Hôm sau, hắn buồn bã ỉu xiu đi đến đất công.

Chạng vạng trở về, vẫn là lạnh lẽo và im ắng, nàng còn chưa có trở về.

Dĩ vãng, luôn luôn đều là như vậy, nàng cùng hắn mới có sinh hoạt chung mấy ngày, thế nào hắn lại không có thói quen ở trong phòng yên tĩnh không có nàng?

Đợi đến khi mặt trời lặn về phía tây, ngồi không yên liền vội vàng đi đến nhà đại ca.

Con đường này, hắn đi đã rất nhiều lần, chưa bao giờ có một lần khẩn cấp như thế.

Mục Ấp Trần thấy hắn đến, có chút ngoài ý muốn, “Sao lại đến đây? Đã ăn chưa?”

“Còn chưa có.” Cơ hồ là có chút dối, “Có người đã quên sự tồn tại của đệ, chưa cho đệ ăn cơm.”

Tám trăm năm chưa thấy cái miệng dở tính trẻ con này, chọc huynh trưởng nở nụ cười.

“Ta cũng tự hỏi mà, đệ chưa từng đến nơi này trễ như vậy, hóa ra là cô chăm nan miên, đến đây tìm thê?”

Mạc Nhận Hồi vén rèm từ nội đường đi ra, đến bên hắn tự nhiên như vậy khoác lấy tay hắn, điều này làm cho ảo não của hắn nhàn nhạt tiêu hết.

“Sao lại đến đây? Ta đang định trở về.”

“Tới đón nàng.” Ôm lấy đứa nhỏ trong lòng nàng, hắn thấp trọng nói: “Về nhà?”

“Àn.”

Cáo biệt huynh trưởng, về đến nhà, nàng muốn đi làm đồ ăn, lại bị hắn ôm lấy cổ.

Nàng không động dậy, nghi hoặc hỏi: “Chàng không phải còn chưa ăn sao?”

Hóa ra là nàng nghe được.

Hắn không buông tay, đem mặt vùi vào gáy của nàng, giận dữ nói: “Ta không phải đón nàng về để làm người nấu cơm.”

Căn bản sẽ không có ý tứ kia.

Cơm hán có thể tự mình nấu, hán muốn chính là nàng ở nơi mà hán có thể nhìn thấy được, không làm cái gì cũng được.

“Ta biết.” Vỗ vỗ lưng hán trấn an, “Buông ra đi, để cho ta nấu cơm.”

Buông ra, người lại cứ ở trong phòng bếp, nhìn nàng không chuyển mắt.

Nguyên lai, đây là cảm giác có nhà, nàng vừa trở về, toàn bộ phòng ở đều ấm áp.

Hán cũng không hiểu, rõ ràng là đang tân hôn, như thế nào lại tình thâm quyến luyến như vậy? Một khắc không thấy nàng, trong lòng liền hốt hoảng buồn bã, giống như nàng tùy thời đều có thể biến mất, một đi không trở lại.

Rốt cuộc cái suy nghĩ vớ vẩn này là từ đâu đến? Bọn họ rõ ràng đã thành thân, danh phận có đủ, nàng đã là thê của hán, vì sao còn có thể bất an mãnh liệt như vậy?

“Nàng đi thật lâu.” Chờ khi hán phát hiện ra, lời oán giận ủy khuất cũng đã ra khỏi miệng.

“Ân, nhờ đại tể dạy ra may xiêm y, hơi tốn một chút thời gian.” Nghe nói đa số quần áo của đại ca đều là do tay đại tể làm, hán nói qua, muốn một hảo thê tử giống như đại tể, làm tất cả mọi chuyện vì trượng phu.

Hán thanh âm nhất câm, “Nàng—kỳ thực không cần làm nhiều như vậy vì ta.”

Nàng ngược mắt, âm luật vẫn là lạnh nhạt, “Nhưng ta muốn làm hiền thê trong lòng chàng.”

“Nàng—” Hán hít sâu, ép cảm xúc tràn ngập kia trong lòng, “Nàng vẫn luôn luôn là như thế a!”

Thành thân một tháng, trên nguyên tắc mà nói, vẫn còn ở thời kì tân hôn, phải là kẻ vai áp má, ân ái vô hạn mới đúng. Không ngờ lại lên một ngày, sau khi thành hôn hai người lần đầu tiên xung đột.

Chạng vạng, trời đổ mưa.

Mạc Nhận Hồi nghĩ, hán trở về liệu có thể bị mắc mưa không, một phần lại nhớ hán nói nàng đừng đến nơi đó nữa—

Căn nhắc hai suy nghĩ một phen, nàng vẫn là cảm ô, đến nơi đón hán.

Không vui là một chuyện, gặp mưa sinh bệnh mới là chuyện không tốt.

Nàng biết nàng vừa đến, sẽ khiến ọi người đều không thoải mái. Tâm tình của Lục Tường Dung nàng có thể lý giải, nhưng trượng phu là của nàng, muốn nói đau, sao nàng cũng không phải là đau triệt tâm phổi?

Tính tình quật cường giống nhau, cũng không quản lời hán đã nói, muốn đi.

May mà, hán thấy nàng đến, cũng không có thể hiện bộ dáng không vui, chạy nhanh đến kéo nàng vào mái che trú mưa, ân cần nâng tay áo lên lau mặt cho nàng, hơi nước ở trên tóc.

“Lạnh không?” Hán hỏi.

“Không lạnh.”

Nhưng hán vẫn cởi áo khoác, choàng lên thân mình đơn bạc của nàng, “Chờ ta một lát, thu thập đồ bên trong rồi cùng nhau trở về.”

Nàng ôn thuận gật đầu, đứng ở mái che trước cửa chờ hán.

Bên trong là nơi của Lục Tường Dung, nàng không đi vào, miễn cho người khác lại lòi ra phê bình. Nhờ có áo của hán, nơi nàng chỗ nào cũng là ấm áp.

Chỉ là, nàng không gây hán, vấn đề là từ trước đến nay cũng sẽ không nhận tội.

Cái ngòi nổ chôn ở trong hôn nhân của bọn họ, là Lục Tường Dung, tránh, cũng không đại biểu là không tồn tại.

Cô gái kia đứng ở cách đó không xa, cùng nàng nhìn nhau.

Ai cũng nói, Lục Tường Dung là cô gái đơn thuần không có tâm cơ, đúng vậy, ban đầu thì là đúng vậy.

Nhưng ánh mắt một người không lừa được người, lúc ban đầu kia hiền lành phiếm tình, giờ mang phần nộ, không cam lòng, sắc thái oán hận, sau đó là thay đổi.

Nàng biết, cũng thấy, chỉ có thể bảo trì khoảng cách, không đi trên chọc.

Lục Tường Dung đi về phía nàng, nàng không phải kẻ yếu, tự nhiên sẽ không lui, chỉ là yên lặng nhìn lại.

“Người vì sao một chút cũng không chột dạ?” Lục Tường Dung thật cố gắng muốn tìm ra một chút bất an trên khuôn mặt kia, nhưng là, không có!

Càng bình tĩnh vô ba, nàng càng hận!

Chẳng lẽ đoạt nhân sở yêu là chuyện đương nhiên?

Chẳng lẽ nỗi đau trong tim nàng, tan nát cõi lòng, là chuyện xứng đáng?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ hết thấy này, nàng ta cũng chưa cảm thấy có lỗi với nàng sao?

Thôn rất lớn sao? Mặc dù A Dương ca có tâm tránh né, nàng vẫn là sẽ nhìn thấy, biết được đôi phu thê này có bao nhiêu an ái.

Nàng ta ở trước cửa tiễn hấn ra cửa, khi nhân hạ thì cầm tay hấn bước chậm bên bờ suối, ôn tồn lại dựa dẫm, nói chuyện riêng tư. Hấn còn có thể khoác thêm đồ cho nàng ta, tựa như vừa mới lúc này, quan tâm nàng ta, sợ nàng ta bị lạnh....

Nguyên bản những thứ này đều là của nàng! Là nam nhân của nàng! Là hạnh phúc của nàng! Bọn họ càng hảo, nàng càng hận, càng không thể thuyết phục mình tìm đường ra—

“Nếu ta nói, chàng vốn là của ta, người nghe có vào sao?”

“Người không biết xấu hổ!” Đoạt nam nhân của nàng, còn dám nói hợp tình đúng lý như thế! Lục Tường Dung giận dữ, vung tay đánh xuống.

Mạc Nhạn Hồi tất nhiên là không có lý do nhận một đòn này, bắt lấy cổ tay.

Nếu bàn về tư cách, hấn là phụ thân đứa nhỏ của nàng, nói nàng đoạt trượng phu chính là gương ép. Nàng không có thua thiệt Lục Tường Dung, không ai được phép đánh một đòn lại xuống.

“Ta vốn định cùng người hảo hảo nói chuyện, Lục Tường Dung, vô luận người tin hay không tin, ta cùng với chàng quen biết đã từ lâu, còn sớm hơn so với người. Trước là do ta tổn thương chàng, mới có một đoạn thời gian chàng ở cùng người, ta có lỗi với người, nhưng là với chàng, dù cho thế nào ta cũng sẽ không thu tay lại. Khúc mắc của chúng ta không phải là người có thể tưởng tượng được, nói như thế, người có thể giải thoát sao?”

Giải thoát? Nàng phải giải thoát như thế nào?

Tổn thương cũng đã tổn thương rồi, vì sao không triệt để đi xa đi một chút, Nàng ta coi nam nhân là cái gì? Tùy cho nàng ta muốn ném thì ném sao, trượng phu đã chết giờ lại nói thành tình cũ, tùy hứng lại ích kỷ như thế. Dem nam nhân thành đồ chơi, lòng của nàng đau xót lại tỏ vẻ như không có chút giá trị!

Mạc Nhạn Hồi thả cả tay của nàng, Lục Tường Dung há miệng định nói cái gì, khóe mắt thoáng nhìn thấy Mục Dương Quan đi ra khỏi cửa, dứt khoát liền nghiêng người ra phía sau, ngã vào trong màn mưa.

Sắc mặt hấn biến đổi, bước nhanh đến, “Nhạn Hồi, nàng làm cái gì vậy!”

Nàng làm cái gì, bàn tay cũng đã buông ra, nàng có làm gì sao?

Lục Tường Dung ngã thành một thân lầy lội, mặt đất đá vụn cắt đứt bàn tay, máu chảy ròng ròng, nàng ôm chân, ủy khuất, bất lực khóc thút thít.

“Người cướp cũng đã cướp rồi, còn sợ cái gì nữa? Ta cũng không muốn cướp lại A Dương ca, chỉ muốn mời người vào ngồi thôi, người không cần cừu thị ta như vậy.....”

Rốt cuộc là ai cừu thị ai? Mạc Nhận Hồi cảm thấy buồn cười.

Hắn cũng không cho nàng cơ hội nói lời nào, bế người vào nhà, trước khi đi liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng liền biết, cái gì cũng không cần nói.

Từ xưa đã nói, nữ nhân mềm yếu thì luôn chiến thắng, đặc biệt là người ta khóc lê hoa vũ dãi, thống khổ vô tận. Nàng lại đứng thẳng rất có cốt khí, không dụ ngoạn cũng chẳng nhu nhược, vĩnh viễn chỉ có thể sắm vai hại người.

Hắn ở trong khiến nàng đợi thật lâu, lâu đến hai chân nàng đứng đến cứng lại. Nguyên bản không thấy rét lạnh, giờ lại thấy cái lạnh nhàn nhạt thấm tận xương, tâm sắt đã cũng trở nên run rẩy.

Hắn cuối cùng cũng đi ra, không nói thêm cái gì, cầm ô cùng nàng trở về nhà.

Hắn không nói chuyện, không có nghĩa là nàng nguyện ý nuốt cục oan khuất này, Lục Tường Dung vừa rồi vừa khóc vừa kể lể tương đối phần khích vẫn ở trong đầu nàng.

“Chàng nghĩ thế nào?”

Mục Dương Quan đem ô đặt ở cạnh cửa, trở lại, suy nghĩ từ ngữ mới mở miệng, “Ta cùng với nàng ấy đã không còn cái gì, nàng không thể hiện lành với nàng ấy chút sao?”

“Chàng thực tin nàng ta?!”

“Ta không tin ai!” ngừng một chút, “Ta chỉ thấy, nàng cầm tay nàng ấy, đẩy nàng ấy.”

Nguyên lai, đây là tin tưởng cùng hiểu biết của hắn đối với nàng.

Hắn đã nhận định như vậy, còn có thể nói cái gì nữa?

Cái gọi là tai nghe mắt thấy, bất quá cũng là tự mình chủ quan. Tâm của hắn là hướng về Lục Tường Dung, cho rằng cái cô gái thiện lương hồn nhiên kia, sẽ không đùa giỡn tâm cơ, sẽ không gạt người.

Nàng gật gật đầu, thật bình tĩnh nói ra vài chữ. “Mục Dương Quan, là ta vô liêm sỉ!”

Cả một đêm, nàng không nói một lời nào nữa.

Chuẩn bị bữa tối, làm việc nhà, không có lên một tiếng nào, không nói chuyện cùng hắn.

Lên giường, quay lưng mà ngủ.

Mục Dương Quan thấy nàng đem bóng lưng lạnh đem ra chọc giận hắn, cũng giận, dứt khoát nghiền người, không để ý tới.

Cả một đêm, lưng đối lưng, đều tự mình ngủ.

17. Q.2 - Chương 17

Edit: Độc Tiểu

Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại, vẫn như trước có bữa sáng nóng hổi hấp, chậu nước ấm cùng khăn vẫn ở trên giá, chỉ trừ bỏ- thân người, không lại tiền hắn ra cửa.

Trong lòng hắn vừa giận vừa buồn.

Bắt đầu làm việc, tạm thời đặt chuyện nhà xuống, chuẩn bị quà tặng đến nhà trưởng thôn thăm hỏi.

Vô luận nguyên nhân thật sự ra sao, hai người có xung đột, cuối cùng người bị thương vẫn là Tường Dung. Đây là chuyện thật, lân cận không ít người nhìn thấy, hắn nếu không nói thê tử, sau này nàng càng khó làm người.

Chuyện thôn trường cũng tương đối khó. Nếu không phải vườn trái cây không thể không có hẳn, hẳn đã sớm chạy lấy người, cũng sẽ không phát sinh ra nhiều chuyện như vậy.

Nhưng thật ra Tưởng Dung cũng không so đo cái gì, chỉ nói nàng không có ý gì cả, mong đối phương đừng phòng bị nàng như thế, sự tình qua đi cũng sẽ không có chuyện gì.

Tóm lại, việc này tạm thời không cần phải nói đến, trở lại trong nhà, cũng không biết là nàng có tỉnh ngộ ra chưa, hay vẫn là tự biết đuối lý. Căng thẳng một ngày, rồi giống như chưa có chuyện gì, cũng không hề nhắc lại chuyện này.

Ngày vẫn như cũ yên lặng trôi qua, hai phu tâm đồng tâm dưỡng dục đứa nhỏ, nhàn lại nắm tay tản bộ bên bờ ruộng, dưới trời sao dựa vào nhau trò chuyện.

Hiện tại đã có thể rồi, trên vai có trách nhiệm dưỡng gia, mỗi tháng rút ra chút ngân lượng đưa cho đại ca. Nhưng vô luận thế nào cũng không thể không đưa, đối với chuyện này, nàng chưa từng nói cái gì. Tóm lại hẳn đưa bao nhiêu, trong nhà thu chi bao nhiêu, nàng đều liệu cơm gắp mắm cho xứng với chi phí, chỉ là chuyện nàng có thể làm thì nàng sẽ nghĩ ra biện pháp, hiền tuệ chăm lo việc nhà.

Đại ca nói, nàng là nữ nhân tốt, chính hẳn cũng cảm thấy, cưới được nàng là phúc khí tu luyện từ kiếp trước.

Nữ nhân như vậy rõ ràng có thể sống tốt từng ngày, lại chấp nhận theo hẳn sống đơn giản qua ngày, chưa từng oán trách qua một câu.

Khi sắp vào thu, bọn họ thành thân cũng đã được ba tháng.

Một ngày này, hẳn nghỉ ngơi liền mang đứa nhỏ đến thăm đại ca một chút, hẳn ôm trưởng tử cùng Thanh Thanh chơi ở trong vườn. Mạc Nhận Hồi bị đại ca gọi vào, đưa cho nàng một lọ sành.

“Đây là?”

“A Dương đưa, mỗi tháng lĩnh lương đều đưa, chưa từng quên.”

“Đây là tâm ý của nàng.” Nàng đẩy lại, lại bị hẳn mạnh mẽ nhét vào trong tay.

“Ta chỉ là cầm dùm hẳn, vốn là dự tính sau khi hẳn thành thân sẽ đem lại cho nàng dâu xử lý. Ta biết người cũng không thiếu ít tiền này, nhưng người cùng với hẳn, ta đều nhìn được, tình tình cũng hiểu được vài phần.” Đệ đệ kia của hẳn sẽ không dùng tiền của nàng, mà nàng đã đáp ứng cũng sẽ tuân thủ, không làm chuyện bằng mặt không bằng lòng.

“Chàng nếu biết, sẽ trách ta.”

“Hắn dám trách? Người nói một tiếng, ta liền bắt ra là ngoài cửa quỳ.”

“.....” Nàng cười ra tiếng, nam nhân kia thật sự sẽ đi quỳ.

Cùng đại ca nói chuyện xong, trở lại trong vườn, vừa vặn nghe thấy Mục Dương Quan cùng tiểu chất nữ yêu thân ái dựa vào nhau, chia sẻ bí mật nhỏ của bọn họ.

Nàng không lên tiếng, lặng lẽ đem cuộc đối thoại của hai người thu hết vào tai.

“Thanh Thanh, con yêu ai nhất?”

“Thúc thúc!” Hay ột đứa nhỏ gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, đứa nhỏ này có tiền đồ.

Có người lại có tâm xấu, làm hồng cái nhìn của nàng, “Cha nương nghe xong sẽ rất thương tâm đó?”

“Ngô..... ân, yêu nhất cha, sau đó nương, thúc là thứ ba tốt lắm.”

“Vậy Tôn đại thúc thì sao? Xếp chỗ nào?”

“Ngô..... ân.....” Lại khó xử, bất quá lúc này là giờ ngón tay, càng đếm lại càng nhiều, không còn tay để đếm đến hẳn ta.

“Như vậy khó khăn a? Thanh Thanh không thích hẳn sao?” Người kia là mở miệng là cha ruột, ngầm miệng là “máu mủ tình thâm” a.

“Không thích.” Cái Tôn đại thúc kia chỉ biết đến nhà nàng ăn cơm, cũng không biết nói cảm ơn. Chả đâu bị người ta chiếm hết ưu việt, Cha của Tôn đại thúc nhất định là quên không dạy dỗ hần.

“Vậy con phải đi nói với cha, đừng cho hần đến, Thanh Thanh ghét hần mà, không phải sao?”

“Đúng!” Tiểu nha đầu được hướng dẫn, lập tức như đổi gió là mưa, lập tức đi hành động.

Ở phía sau, Mạc Nhận Hồi liếc nhìn hần, “Chàng là dạy đứa nhỏ như thế sao?”

Bị phát hiện hành vi tiểu nhân, hần cũng không chột dạ, “Nàng là ‘người của ta’”. Cho nên không thể lấy chân đá hần, đi mật báo với đại ca.

Mục Dương Quan cũng không có lòng dạ nhân hậu của huynh trưởng. Cái gì mà huyết thống tình thân, người ta thật là tới để thân cận nữ nhi sao?

“.....” Rốt cuộc là ai nói hần chính trực? Vẫn là có tâm cơ đen tối của Mộ Dung Lược, chẳng qua là xem chừng ở nơi nào rồi.

Người nọ ý định lợi dụng lòng tốt của đại ca, hần dùng thủ đoạn cũng là vì bảo vệ người nhà.

“Nếu ta cùng đứa nhỏ bị khi dễ, chàng cũng sẽ bảo vệ chúng ta như vậy sao?”

“Đương nhiên.” Hần đáp không chút do dự, người nhà của hần, hần tất nhiên là toàn tâm bảo hộ, không cho người khác khi nhục người nhà của hần.

Chỉ là, hần không nghĩ tới câu nói này còn văng vẳng ở bên tai, chưa đến nửa ngày, liền nhận được khảo nghiệm ác liệt.

Được nửa ngày nhàn nhã, toàn gia đi dạo chợ, mua vài đồ lót cho đứa nhỏ.

Nàng nói: “Đừng lãng phí tiền, đứa nhỏ vẫn còn đồ để dùng.”

Hần đáp lại nàng, “Bộ dáng đứa nhỏ mặc nhất định sẽ rất đẹp, xem ướm thật đẹp, mặc trên người đứa nhỏ thì sẽ càng đẹp.”

Nàng không lay chuyển được hần, để cho hần mua.

Hần còn mua trang sức nhỏ, biết nàng muốn ngăn cản, nói trước một bước, “Ta cũng chưa đưa cho nàng cái gì, muốn sủng sủng nàng thôi, để cho ta mua, để cho ta mua thôi!”

Khó có được trượng phu cũng sẽ làm nũng nàng, nàng không có cách nào, lại nhượng bộ.

“Chàng mua cho ta cùng đứa nhỏ rồi, vậy còn chàng?”

Hần nói: “Mọi người hảo, ta liền hảo.”

Dạo chợ xong, bọn họ vào chạng vạng liền trở lại trong thôn.

Nàng đem gói thuốc đại tẩu đưa mang về hầm, Tiểu Bảo ngủ yên ở trong nôi, Đại Bảo ở trong lòng phụ thân hần, tinh thần rất tốt, còn không thấy buồn ngủ.

Hai cha con chơi một lát, thôn trường sai người đến, nói là có việc muốn hần đến một chuyến.

Đại Bảo không rời được cha, y y nha nha kháng nghị, hần cùng thê tử nói một tiếng, thuận đường ôm đứa nhỏ cùng đi.

Hần chân trước vừa mới rời đi không được bao lâu, Lục Tưởng Dung liền đến.

“Tìm Mục Dương Quan? Hần đã đến chỗ cha người.”

“Ta không phải là tìm hần, là tìm người.”

Các nàng có điều gì có thể nói? Trải qua chuyện kia, nàng đã biết lời nói không thông, tốt nhất là đừng đến gần nhau.

“Đứa nhỏ còn ở trong phòng ngủ.”

“Ta chỉ nói mấy câu rồi đi, sẽ không lâu đâu.”

Nếu không thuận theo nàng ta, là nàng ta sẽ không đi.

Nàng cũng không muốn cùng người khác giằng co, liền nghe lời bước theo, tùy ý nàng ra đi ra tiền viện, đứng ở dưới bóng cây, phòng bị cách ra vài bước.

Đạo lý cũng không nói, vậy kính nhi viễn chi, nàng không gây chuyện, người ngoài đừng đến tìm nàng gây chuyện.

Lục Tường Dung nhìn chăm chú vào trâm bạc trên tóc nàng, “Vui vui mừng mừng dạo chợ, rất da dẻ một nhà hòa thuận vui vẻ đi!”

Một nhà hòa thuận vui vẻ, lại ngại nàng ta sao?

Mạc Nhạn Hồi đón nhận ánh mắt của nàng ta, cảm thấy run lên.

Đã bao lâu không thấy, ánh mắt âm u cùng vằn vẹo kia, nàng ta vì sao lại biến thành như thế? Chỉ bởi vì đoạn tình cảm không thể cưỡng cầu kia?

“Hôm nay ta đến nói với người, đối với A Dương ca, ta, tuyệt, không, buông, tay!”

Không buông tay thì thế nào? Bọn họ đã là phu thê.

“Cho nên?”

“Ta sẽ bắt kể giá nào cũng sẽ đoạt lại hân!”

Mạc Nhạn Hồi căn bản cũng không muốn nói nhiều cùng nàng, nghĩ nghĩ vẫn là nói: “Là ta chen vào các người hay vẫn là người chen vào chúng ta, cái này nên nói như thế nào? Cho tới nay, trong lòng ta chỉ hỏi hân muốn gì? Vô luận hân hạ lựa chọn nào, ta đều thành toàn cho hân, chỉ có như vậy thôi.”

“Vừa lòng đẹp ý người, người đương nhiên sẽ nói như vậy!” Nếu hôm nay nàng thành thê tử A Dương ca, lời hay này nàng cũng sẽ nói được ra khỏi miệng.

Tin hay không, tùy nàng ta.

“Người tới, chỉ để nói như vậy?”

“Ta là nghiêm túc, ngày nào đó người mất đi thứ âu yếm, khi đó sẽ hiểu được cảm thụ của ta. Ta sẽ khiến người càng đau hơn ta, hối hận không kịp!”

Không muốn đáp trả lại loại uy hiếp thấp kém này, nàng xoay người trở lại trong phòng.

Rửa sạch đào mét rồi cho vào trong nồi để nấu, lường trước cũng sắp đến thời gian đưa nhỏ nên bú sữa, vào phòng tìm kiếm.

Trong nôi, rồng tuếch.

Ngày nào đó người mất đi thứ âu yếm, khi đó sẽ hiểu được cảm thụ của ta. Ta sẽ khiến người càng đau hơn ta, hối hận không kịp.....

Lời nói của Lục Tường Dung hiện lên trong đầu, trong thoáng chốc nàng liền hiểu.

Quay người lại, hỏa tốc chạy vội đi.

Dưới bóng cây, thân ảnh kia vẫn nhàn nhã đứng yên, phẳng phất như biết nàng sẽ đến, luôn luôn đứng tại đó chờ.

“Đứa nhỏ đâu?” Nàng húc đầu liền hỏi.

“Đứa nhỏ gì? Ta còn là hoàng hoa khuê nữ! Cũng không giống có người, tàn hoa bại liễu còn không biết xấu hổ, suốt ngày thông dâm cùng nam nhân của người khác—“

Mạc Nhạn Hồi đỏ mắt, mắt trấn định, gào rống lên: “Không cần giả ngu với ta! Đứa nhỏ đâu? Đem hài tử của ta trả lại cho ta!”

“Vậy người đem nam nhân của ta trả lại cho ta?”

Nói thế này chính là gián tiếp thừa nhận.

“Lục Tường Dung, người điên rồi, vì nam nhân, người ngay cả đứa nhỏ vô tội cũng không tha?”

“Ta thì không vô tội? Thời điểm người tổn thương ta, có nghĩ tới hay không? Vì sao giờ lại muốn ta thừa nhận?”

Mạc Nhận Hồi không có tâm tư cùng nàng biện giải ân oán không rõ này, lòng tràn đầy an nguy cùng nỗi nhớ đứa nhỏ, “Ta nói lại lần nữa, đem đứa nhỏ lại cho ta!”

“Không thêm.”

Nàng tức giận công tâm, mất lý trí, rút ra trâm bạc, giữ chặt lấy đối phương, để ở trên cổ họng đối phương, “Đứa nhỏ mà có chuyện gì, ta sẽ giết người chôn cùng.”

“Tốt lắm, dù sao ta cũng không có ý tứ sống, có con người đi cùng, nhìn người đau khổ đến chết, ta chết cũng sáng mắt.”

“Lục Tường Dung!” Nắm chặt trâm, vạch một đường ở gáy.

Nàng ta ngàn lần không nên vụn lụn không nên, chạm vào cảm kỵ lớn nhất của một mẫu thuẫn, vì đứa nhỏ, nàng bất kì cái gì cũng dám làm, “Người nói hay không nói!”

Lục Tường Dung bị đau, cắn răng phun ra tiếng: “Không!”

Nàng lại giờ cánh tay lên—

“Nhận Hồi!” Mục Dương Quan kinh hô xen vào, động tác nàng dừng một chút, thấy hấn chạy nhanh tới. Gỡ Lục Tường Dung ra khỏi tay nàng, đem hai người ngăn cách, “Nàng đang làm cái gì?”

Nàng nói, nàng không có ý gì với Dung nhi, cũng không có ý định nhắm vào, nhưng lần này là hấn tận mắt nhìn thấy, gáy Tường Dung còn có vết thương chảy máu, còn là nàng tự tay rạch.

Mạc Nhận Hồi run rẩy, lòng tràn đầy lo sợ nghi hoặc cùng sợ hãi, cánh tay để cho nàng dựa, lại đi giúp đỡ một nữ nhân khác—một người ngoài chuẩn bị kỹ lưỡng để hại nàng, còn xuống tay với đứa nhỏ của bọn họ.

“Không thấy Thanh Nhi…….”

“Cái gì?” Ý còn chưa rõ, Lục Tường Dung kéo cánh tay hấn, dùng sức lắc lắc đầu, nước mắt tuôn rơi.

“A Dương ca, ta không có…… không phải ta…… nàng…… nàng…… nàng…….”

“Là nàng! Chính miệng nàng thừa nhận! Chàng tin ta hay là tin nàng?!”

“Ta không có…… cha ta muốn tìm chàng, ta chỉ tới nói một tiếng, chàng không có ở đây thì ta định rời đi. Rồi nàng từ trong phòng lao ra, nói ta ôm đứa nhỏ đi…… nhưng là, ta ngay cả cửa nhà chàng cũng không có đi vào…….”

“Người cần gì tiến vào cửa? Âm mưu xấu xa, một đồng người có thể tiếp ứng người!”

Càng nàng mỗi người một câu, Mục Dương Quan nghe đau cả đầu.

“Ngừng! Cả hai đừng nói nữa, Nhận Hồi, nàng đã tìm phía trước phía sau sao?”

Tìm cái gì? Đứa nhỏ bốn tháng tuổi, ngay cả bò còn không biết.

“Nhận Hồi, nàng về trước đi, ta nói chúng cùng Tường Dung.”

Mạc Nhận Hồi cũng biết, Lục Tường Dung chán ghét nàng, nàng ở lại cũng vô dụng. Để hấn ra mặt khuyên can có lẽ còn có tác dụng, vì thế ôm lấy trưởng tử, bắt buộc mình kiềm chế tính tính chờ đợi.

Mục Dương Quan quay lại, nâng Lục Tường Dung đang ngã ngối dậy, “Đi thôi, trước tiên ta đi nàng đi xem đại phu.”

Vô luận như thế nào, dù sao cũng phải đem miệng vết thương xử lý ổn thỏa, mới có biện pháp nói chuyện.

Trên đường, nàng một câu cũng chưa nói, nước mắt vẫn tuôn rơi, máu tươi trào ra ướt cả khăn, nhìn qua rất ghê người.

Để cho đại phu xử lý tốt miệng vết thương, hắn tự mình đưa nàng trở về, trên đường nghĩ xem nên mở miệng như thế nào.

“A Dương ca, chàng sẽ không phải là tin lời nàng ta đi? Chàng cũng biết ta là dạng người gì, chẳng lẽ chàng còn không rõ ràng sao?”

“Ta đương nhiên biết.” Nhưng là Nhạn Hồi cũng không có đạo lý lấy đứa nhỏ của mình ra để vui đùa a!

“Ta cái gì cũng không làm! Ta không biết vì sao nàng ta cứ nhằm vào ta. Ta đã cam đoan mãi, sẽ không sau lưng nàng có gì đó với chàng, nhưng nàng vẫn tràn ngập địch ý với ta. Có lẽ là cảm thấy nàng ta đoạt lấy chàng từ ta, trong đầu sợ hãi..... nàng ta không tin ta, chẳng lẽ cũng không tin chàng sao?”

Sẽ sao? Nhạn Hồi sẽ nghĩ như vậy sao?

“Như vậy, nàng cũng là nghĩ như vậy sao?”

Nàng ngạc nhiên, “Cái gì?”

“Ta là người, có cảm thụ của mình, không phải ai muốn cướp liền cướp, điểm ấy, nàng hẳn là biết đi?”

Hồ hấp của nàng cứng lại, âm thầm kinh hãi.

Lời này của hắn..... là có ý gì? Là hoài nghi nàng sao? Vẫn là..... vẫn là..... giải thích cho Mạc Nhạn Hồi?

Nàng ta không có cướp, chẳng lẽ là bản thân hắn thay lòng, chuyển hướng về Mạc Nhạn Hồi sao? Nếu đúng như thế, vậy nàng làm sao chịu nổi?

“Nhạn Hồi xúc động làm nàng bị thương, ta thay Nhạn Hồi xin lỗi, nhưng nếu nàng biết đứa ở đâu, thỉnh cầu báo ta biết, ta sẽ cảm kích vô cùng.”

Lục Tưởng Dung mờ mịt nhìn hắn.

Rốt cuộc là từ khi nào bắt đầu, giữa bọn họ lại trở thành xa lạ như thế? Hắn đối đãi với nàng khách khách khí khí, sẽ không thất lễ nhưng cảm thụ cũng không có gì là thân mật, hắn nếu không muốn, ai cũng không chạm được vào tâm của hắn—

Là vì Mạc Nhạn Hồi sao? Từ khi cái nữ nhân kia xuất hiện, đã đã không để cho nàng đi vào thế giới của hắn, chạm vào hỉ nộ ái ố của hắn..... Như vậy, nàng còn muốn lấy về sao?

Lòng nàng tràn đầy lo sợ không yên, rất sợ, sợ là ngay cả tình nhân nhạt kia cũng không níu giữ lại được.

“A Dương ca, ta không có!” Nàng tóm lấy cánh tay hắn, hoảng hốt nói: “Ta không có trộm đi đứa nhỏ của nàng, chàng phải tin tưởng ta—“

Nàng cơ hồ đã không có mặt nào thắng được, vô luận như thế nào, nhất định phải để cho nhận về phía nàng, thắng lần này.

Mục Dương Quan bình tĩnh nhìn nàng, “Hảo, nàng nói, ta sẽ tin nàng.” Nhìn lại tình cảm ngày trước, tin nàng lần này, tin tưởng nàng sẽ không cô phụ tin tưởng của hắn, khiến hắn phải có cái nhìn khác.

Đứa nhỏ quả thật biến mất không dấu vết.

Phụ cận nhà mình cũng tìm tới tới lui lui một ngày đêm, đều không thu được gì.

Hắn thỉnh cầu trợ giúp từ thôn trưởng, dù sao đứa nhỏ mất tích là chuyện phát sinh ở trong thôn, thôn trưởng cơ hồ phát động toàn bộ thôn dân đi tìm kiếm.

Ngày thường bất mãn Mạc Nhạn Hồi là một chuyện, đứa nhỏ vẫn là vô tội, thôn dân đối với chuyện này vẫn có lòng nhân ái, cũng vui lòng giúp đỡ.

Mấy ngày trôi qua, cơ hồ lật cả thôn lên, vẫn là không tìm được.

Mạc Nhạn Hồi đã ba ngày không chớp mắt, cơ thể tiều tụy, trừ bỏ thân thiết cùng đứa nhỏ, bằng không sẽ không mở miệng nói một câu.

“Nhạn Hồi, nàng ngủ một lát đi, đứa nhỏ để ta trông cho.”

Nàng ngồi dựa vào đầu giường, thanh âm hư nhược vô lực, “Là Lục Tường Dung, chàng muốn tìm, phải tìm từ nàng.”

Hắn thở dài, “Nàng có thể không cần nhắc lại Tường Dung hay không?”

Đã nhiều ngày, bọn họ đã không biết vì chuyện này mà tranh luận biết bao nhiêu lần.

“Chàng vẫn là không tin ta?” Thà tin một người ngoài cũng không tin tưởng thê tử của mình? Nàng là cái loại mở miệng nói bừa, vu hãm người khác sao?

“Nàng không cần phải khiến ta khó xử. Chúng ta không có chứng cứ gì chứng minh nàng ấy có liên quan đến chuyện này, nàng muốn ta chỉ dùng những lời nói phiến diện này để lên án nàng ấy sao?” Đừng nói lập trường không ổn, bản thân hắn cũng không làm được.

“Nhưng chàng tin nàng ta!” Nàng không có muốn hắn ép Lục Tường Dung cái gì, nếu hắn tin tưởng nàng, sẽ đặt ở trong lòng, sẽ quan sát ngôn hành cử chỉ của Lục Tường Dung nhiều hơn. Lưu ý những mọi chuyện, tra ra đứa nhỏ ở nơi nào. Nhưng hắn không có! Hắn căn bản không tin Lục Tường Dung sẽ làm loại sự tình này.

“Ta biết Tường Dung thật sự không phải là người như thế.”

“Người sẽ thay đổi, đặc biệt là nàng hận ta, hận là điều dễ dàng khiến lòng người vạn vẹo. Đạo lý đơn giản như vậy tại sao chàng không hiểu?”

“.....” Hắn mệt mỏi xoa xoa mi tâm, “Chúng ta có thể hay không cứ quanh đi quẩn lại chuyện này?”

“Chàng không đi, ta đi.”

Nàng vừa chuyển mình, đã bị hắn cầm cổ tay.

“Nhạn Hồi, đừng đi quấy rầy nàng ấy nữa.”

“Ta quấy rầy nàng ta?!” Hiện tại là ai tìm ai gây phiền toái? Là ai quấy rầy ai?

“Ta biết không thấy đứa nhỏ, nàng rất lo lắng, cho nên mất đi lý trí, mọi người đều có thể thông cảm, nhưng chuyện này thật sự cùng nàng ấy không có quan hệ, nàng—“

“Buông tay!” Hắn đã không tin nàng, nàng cũng không nghĩ nhiều lời nữa.

Hắn quỳnh lên, cũng dương cao âm lượng, “Ta cam đoan sẽ đem đứa nhỏ của nàng trở về, nàng không cần—“

“Là đứa nhỏ của ‘chúngta’!” Nàng trừng hắn.

Hắn ngẩn ra, cũng biết mình nhất thời lạnh mồm lạnh miệng nói lỡ lời, “Ta không có ý—“

Mạc Nhạn Hồi giận dữ, một chữ cũng không nghe lọt.

Nguyên lai ở trong lòng hắn, luôn luôn đều chỉ nhìn thành đứa nhỏ của ‘nàng’ mà thôi.

Nàng lấy bàn tay khác hất tay hắn ra, xoa người rời đi.

Nàng canh giữ ở bên ngoài Lục gia, không tin Lục Tường Dung không có liên quan đến âm mưu bắt người kia.

Mục Dương Quan bị ném lại ở phía sau, lại là thở dài.

Xem ra lúc nàng tức giận không nhẹ, cái người trước nay vẫn luôn là “hảo” thê tử của hắn, giờ ngay cả lực đạo cũng không khống chế được, giờ phút này vẫn còn thấy đau.....

Rốt cuộc chân tướng là gì?

Đôi bên đều cho là mình đúng, hấn tin ai cũng không trọng yếu. Vấn đề là ở chỗ, nàng càng hướng về Tưởng Dung, liền càng khiến nhiều người tức giận. Ít nhất thì hiện tại xem ra, quả thật nàng không hề có đạo lý khi để Lục gia.

Hấn khuyên bảo hết lời, cũng chỉ là muốn chậm rãi bình ổn cảm xúc của nàng, không muốn mọi người lại càng bất mãn, nhưng—

Nàng chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn một cái, không nói một câu.

Từ ngày ấy, hấn cũng không còn cùng hấn nói chuyện.

Hấn suy nghĩ lại, thật sự không có đầu mối, lại không muốn đem hoài nghi lên người Tưởng Dung.....

Trong thôn cơ hồ tìm vài lần, từng nhà cũng tìm một lần, đứa nhỏ bốn tháng cũng chỉ có nhà bọn họ, vậy đứa nhỏ đâu? Thực biến mất không dấu vết ở trong thôn?

Ai là người có động cơ làm loại sự tình này? Có một số việc, kết quả ở ngay trước mắt, nhưng hấn lại chính là không muốn nghĩ theo hướng đó. Hấn đã thẹn với người ta, nếu lại đổ oan thì chẳng phải là.....

Hấn không đề cập tới, nhưng thật ra Lục Tưởng Dung lại tự mình nhắc tới, từ ngữ uyển chuyển, lại từng từ ám chỉ kinh người—

Đứa nhỏ sẽ không thể tự nhiên biến mất, nhất định là có nguyên nhân.

Như vậy, chỉ còn vấn đề kế tiếp—ai lại làm ra sự tình này.

Mạc Nhạn Hồi ngay từ đầu liền căn định là ta, sao lại như thế?

Trước kia, từng nghe thuyết thư ở trà lâu nói về triều đại xưa, có phi tử tự tay bóp chết nữ nhi, lại đổ cho người khác. Cuối cùng, cũng bỏ được cái dinh trong mắt như ý nguyện, ngồi ở trên ngôi hậu.

A Dương ca, chàng cảm thấy, có khả năng hay không.....

Có khả năng hay không gì? Hấn rất khiếp sợ, bên tai đều là ông ông, đã không còn nghe được nàng nói cái gì.

Đây là ám chỉ bản thân Nhạn Hồi một tay diễn sao?

Lục Tưởng Dung lại hiểu hằm thần sắc hấn là chịu đả kích, tiến thêm một bước, lại nói: “Ta biết chàng rất khó tiếp nhận, nhưng không thể không đề phòng. Đây cũng là một khả năng, chúng ta không thể bài trừ—”

“Tưởng Dung.” Hấn nặng nề đánh gãy nàng, dùng một ánh mắt hoàn toàn mới, cùng cực kì xa lạ đánh giá nàng một lần nữa.

Hấn không có đoán ra được, nàng sẽ nói ra loại chuyện này.

Vô luận chân tướng có phải như thế hay không, nói ra những lời này, nàng đã không phải là Lục Tưởng Dung.

Hoài nghi mẫu thân đem cả đứa nhỏ của mình ra diễn trò cho người xem, trong lòng còn chỗ nào đơn thuần? Dĩ vãng Lục Tưởng Dung chân thành thiện lương, nhất định sẽ không ly gián tình cảm phu thê như thế.

Nhạn Hồi nói không sai, nàng quả thực đã thay đổi.

“Chàng..... sao lại nhìn ta như vậy?” Nhìn nàng..... tâm hoảng một trận.

“Nhạn Hồi không phải Võ Tắc Thiên.” Bóp chết nữ nhi, là vì quyền lực giang sơn, Nhạn Hồi cần gì? Hấn đã là của nàng, hai người là phu thê danh chính ngôn thuận, có lý do gì phải hy sinh một đứa con để bôi đen người ngoài?

Trong lòng nàng rất rõ ràng, từ sau khi thành thân, hấn toàn tâm toàn ý với nàng, nếu đối với Tưởng Dung không bỏ được, còn có quyền luyện thì sẽ không chủ động mở miệng muốn cưới nàng.

“Nhưng là—” Lục Tưởng Dung còn muốn nói cái gì nữa, bị hấn nhàn nhạt chặn lại.

“Nàng có biết, câu cuối cùng nàng ấy nói với ta là gì không?” – đứa nhỏ vụn nhắt có chuyện gì, cả đời ta đều không tha thứ cho người.

Nàng nghiêm túc, nếu hắn thật không tin nàng, một lòng thiên vị người ngoài mà hại đến đứa nhỏ, nàng thật sự sẽ hận hắn cả đời.

Nàng cũng đã vì đứa nhỏ mà quyết liệt với hắn như vậy, Tưởng Dung hiện tại lại nói những lời này, chẳng phải rất buồn cười?

“Ta không tìm tòi nghiên cứu vì sao nàng nói với ta những lời này. Tưởng Dung, ta luôn luôn không có xin lỗi nàng, quá mức khinh suất đề hôn ước với nàng, là lỗi của ta. Chỉ vì không muốn người thân lo lắng chuyện hôn sự của ta, cho nên cảm thấy có thể liền nói ra, cũng không cần chính thắm dò nàng ở trong lòng có có trọng yếu đến mức có thể bàn luận chuyện hôn sự hay chưa.

Trên đời này có nhiều dạng hôn nhân, không phải mỗi dạng đều là khắc cốt ghi tâm, có tam thê tứ thiếp, cũng có theo mai mối. Cuối cùng ta cho rằng, nhân nhật là đủ rồi. Ta sợ không thể khống chế tâm, vì cảm thụ của một người mà không còn là chính mình..... Hết sức sợ, thậm chí tránh đi. Nhìn nàng, ta vẫn không chế được, ta vẫn còn lý trí, vẫn nắm trong tay mỗi một phân cảm xúc. Cho nên ta cảm thấy..... loại thích nhân nhật này, sẽ không thương tổn chính mình, hắn là có thể.

Nhưng là, Nhận Hồi thì khác. Ta không thấy nàng thì tâm sẽ hoảng. Cho nên, nếu nàng cho rằng ta cưới ai cũng sẽ như thế..... không phải. Là Nhận Hồi, chỉ có Nhận Hồi, không có ai có thể khiến ta quyến luyến khó bỏ như thế, nàng hiểu không?”

Chỉ có..... Mạc Nhận Hồi?

Mặc dù là cướp về, cũng không lấy được tình nồng yêu thâm của hắn, phải không?

Hắn nói..... là hắn không nghĩ rõ ràng, khinh suất đề cập chuyện hôn ước.....

Nàng mờ mịt ngẩn ngơ, nhất thời không thể nhận.

“Hai ngày này nếu vẫn không tin tức của đứa nhỏ, ta sẽ đi báo quan để xử lý.” Hắn cố ý vô tình nói một câu này, xoay người rồi đi.

18. Q.2 - Chương 18

Edit: Độc Tiểu

Đứa nhỏ mất tích ngày thứ năm, kinh động đến cả Mục Ấp Trần ở trong thành, hắn vội vàng chạy tới, tìm thấy Mạc Nhận Hồi đang thủ một ngày một đêm ở ngoài cửa Lục gia.

“Rốt cuộc sao lại thế này?”

Nàng ngửa đầu, bắt lực ngoạn đầu nhìn lại. “Là nàng! Là Lục Tưởng Dung! Nhưng là hắn không tin ta—“

Mục Ấp Trần vỗ vỗ vai nàng. “Để ta xử lý.”

“.....Gia chủ tin ta sao?” Tin nàng không mang theo tư oán, hiểu lầm Lục Tưởng Dung?

“Đương nhiên.” Hắn đáp không chút do dự. “Người về trước đi, ta đến nói chuyện cùng nàng ta.”

Nước mắt nhịn mấy ngày, lặng lẽ chảy xuống.

Vì sao chỉ bằng một câu, gia chủ liền tin nàng hoàn toàn không nghi ngờ, cái người bên gối muốn cùng nàng cộng giai bạch thủ kia, lại mặc cho nàng nói đến rách miệng cũng không nguyện tin nàng một lần?

Khi Mục Ấp Trần tiến vào Lục gia, gặp phải Mục Dương Quan đang muốn đi ra.

“Đại ca?”

Mục Ấp Trần cũng không nói thêm cái gì. “Nhạn Hồi ở ngoài cửa, người về bồi nàng trước đi, chút nữa rồi nói chuyện.

Dặn xong, hắn trực tiếp đi tìm Lục Tường Dung.

Cô gái kia cũng không quá ổn, hắn đứng ở cửa được một lúc, nàng vẫn ở trong phòng thất thần, không biết làm gì.

“Tường Dung.”

“Mục đại ca—” Nàng vội vã đứng dậy châm trà cho hắn. A Dương ca coi trọng nhất là thân nhân, nàng nhất định không thể chậm trễ, bằng không, bằng không A Dương ca sẽ không liếc mắt nhìn nàng một cái.

Động tác của nàng cứng đờ. “Mục đại ca, thế nào ngay cả ca cũng tin nàng? Ta cái gì cũng không làm, chỉ bằng một câu nói của nàng—”

“Một câu, là đủ.” Không có mười phần nắm chắc, Nhạn Hồi cũng không nói ra khỏi miệng.

“Ta không có! Mục đại ca, tính tình ta ca là rõ ràng, ta là người sẽ làm loại sự tình này sao? Nàng ta để ý chuyện giữa ta và A Dương ca, vu oan ta mà ca cũng tin?”

“Tường Dung, từ khi nàng mười ba tuổi ta đã nhận thức nàng ấy, tính tình nàng thế nào, ta cực kì rõ ràng.”

“Người sẽ thay đổi.”

“Phải, cho nên người thay đổi. Người trước kia, sẽ không làm loại sự tình này, ta tin, mà lúc này—người có biết khi người nhắc với Nhạn Hồi, đôi mắt kia dữ tợn cùng đáng sợ bao nhiêu sao?”

Nàng cảm thanh, không trả lời được.

“Đem đứa nhỏ trả lại cho nàng đi, người nếu tổn thương đến đứa nhỏ, cả đời này, A Dương sẽ không tha thứ cho người.” Hắn dừng một lát, mới nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Bởi vì đó là cốt nhục của hắn, cả Phong Nhi cùng Thanh Nhi.”

“Nói vậy! Nàng rõ ràng đã gả cho người khác, đó là đứa nhỏ của chồng trước nàng ta, gọi là Mộ Dung gì đó.....”

“Mộ Dung là họ của chúng ta, họ Mục là theo Vũ Nhi, chuyện này ai cũng biết. Nhạn Hồi thủy chung chỉ có hắn, không có người khác. A Dương chỉ là đã quên, nhưng tâm của hắn nhớ, bản năng muốn đến gần nàng, tìm hết các loại lý do để giữ nàng ấy ở lại bên người. Thậm chí hắn còn có thể đem cả mạng cho nàng ấy, người hiểu chưa? Khúc mắc giữa bọn họ rất sâu, không một người ngoài nào có thể chen vào được.” Việc này nói trắng ra, không có ai đúng ai sai, chẳng qua là—

Lục Tường Dung ngã ngồi xuống, chấn kinh vô cùng.

Mạc Nhạn Hồi..... không phải là quả phụ.

Nàng ta không phải không biết nhục nhã, cứng rắn cướp hắn.... còn có... còn có..... đó là cốt nhục thân sinh của hắn.

Bọn họ—luôn luôn vẫn là thuộc về nhau, là nàng xông lăm vào, không có cướp đoạt thứ của nàng.

Hiện tại như vậy, lại thành nàng cố tình gây sự.

Lục Tường Dung chịu đả kích lớn, một câu cũng không nói nên lời.

Luôn luôn cho rằng trong lòng hắn có nàng, chỉ là khắc chưa đủ sâu, chỉ cần cố gắng thêm một chút, hắn sẽ chậm rãi, càng lúc càng để ý, nhưng là—nếu thật tình thương nàng, có thể dễ dàng liền để ột nữ nhân khác thay thế vị trí sao?

Nàng chưa từng chân chính thấy rõ điểm này, oán Mạc Nhạn Hồi hoành đao đoạt ái, lại quên hỏi chính mình, giữa bọn họ là yêu sao? Mạc Nhạn Hồi lấy đi, không phải là cướp đi vị trí của nàng, mà là lấy lại thứ vốn thuộc về chính mình.

Trong lòng hắn, kỳ thực luôn luôn chưa từng có vị trí của nàng.

“A Dương cô phụ người, là hấn không đúng. Nhưng mà Tưởng Dung, người thật muốn vì một nam nhân không yêu người, biến chính mình thành như vậy sao? Người nguyên là một cô gái thiện lương hồn nhiên, nhưng hiện tại, người lại đem chính mình chìm trong phần hận cùng bất bình, vụn vụn tính cách, có đáng giá sao?”

“Ta cần bản..... ngay cả tư cách so đo đều không có đi.....” Người ta xứng với cái gọi là toàn gia, nàng thì có là gì? Nàng thì là cái gì?!

“Cho nên, thừa dịp chuyện còn chưa lớn, nói cho ta biết đứa nhỏ ở đâu. Ta cam đoan thủ khẩu như bình, để cho chuyện này kết thúc yên lặng, cả đời cũng không nhắc lại với ai. Nếu đem sự tình nháo thành lớn, đối với người cũng không hề có một chút ưu việt. Đứa nhỏ có sơ xuất gì, theo tính của Nhạn Hồi, nàng thực sự sẽ giết chết người, ai cũng không cản được, người thật muốn A Dương hận người sao?”

Lục Tưởng Dung sợ hãi một trận.

Nàng không biết chân tướng lại là như vậy, lấy cốt nhục của hấn ra hiếp bức, nàng cũng biết rằng, đừng nói đến nàng ta, hấn chính là người thứ nhất không buông tha cho nàng.

“Đứa nhỏ..... ở Điền gia.” Nàng suy yếu, run giọng nói ra.

Tưởng Dung này..... Hấn nhện không được lại thở dài.

Khó trách mọi người lật cả thôn lên vẫn không thấy nguyên lai là đã không còn ở trong thôn.

Điền Nguyên Đạt này vì nàng, chuyện gì cũng dám làm ra. Nàng thật sự là bị cừu hận che mắt, dùng tới cả chiêu hiểm này, không sợ phải đem cả chính mình ra trả sao?

“Ta đáp ứng người giữ bí mật, nhất định sẽ làm được. Chính người—cũng tự giải quyết cho tốt.”

Vội vàng chạy về trong thành, tìm đến Điền Nguyên Đạt, lấy đứa nhỏ trở lại, lại cấp bách trở về thôn, đem đứa nhỏ trả ấu thân nhớ con sót ruột kia.

Lúc hấn đến, đệ đệ ngồi chờ ở sảnh, thấy hấn đến, vội vàng chạy ra đón, ôm lấy đứa nhỏ.

Xác nhận lông tóc vô thương, lúc này mới thở hắt ra, chạm vào gò má đứa nhỏ đang ngủ yên, trấn an tâm hồn bị chấn kinh mấy ngày.

Thối tiểu bảo, còn ngủ ngon như vậy, đều dọa cha nương sắp chết!

Hấn liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, “Không phải nói đệ ở cùng Nhạn Hồi sao?” Làm trượng phu, lúc này không phải là nên ở bên người an ủi, trấn an hay sao.

Mục Dương Quan thở dài, mặt đầy bất đắc dĩ, “Nàng giận đệ.”

“.....” Đến mức bị trục xuất ra khỏi phòng?

Đem được đứa nhỏ trở về, lại còn phải giải quyết thêm cả chuyện nhà nữa, hấn có bận quá hay không đây.

Dở khóc dở cười tiến lên gõ cửa phòng, không có người lên tiếng trả lời, hấn tự mình đẩy cửa vào.

Mạc Nhạn Hồi vừa thấy hấn, vội vàng đứng dậy chào. “Gia chủ—”

“Thành thân cùng A Dương cũng đã lâu như vậy rồi, còn không sửa được miệng?”

Vì thế nàng sửa lại: “Đại ca, Lục Tưởng Dung nói sao?”

“Đứa nhỏ không có việc gì, ở bên ngoài, đang ngủ, A Dương ôm, một cọng tóc cũng không bị thương, người yên tâm.”

Nàng ta buông tay rồi? Lập tức muốn đi xem đứa nhỏ, mắt vừa chuyển thì bị hấn dùng cánh tay ngăn cản.

“Không vội, chúng ta nói chuyện.”

Mạc Nhạn Hồi cũng biết hấn nói gì, banh mặt nhìn hấn, yển chuyển từ chối. “Ta không chấp nhận thuyết khách.” Ai tới cũng giống nhau, nàng lần này là thật sự giận hấn.

Rõ ràng vừa mới nói, người nhà của hắn, hắn sẽ bảo vệ, không để cho người ngoài khi dễ, Lục Tường Dung kia cũng đã khi dễ không còn một phân nào, hắn lại bảo vệ người ngoài làm hại gia đình của nàng, để mặc mẫu tử bọn họ tứ cố vô thân.

Nàng chẳng lẽ không phải thê tử của hắn sao? Đứa nhỏ không phải con hắn sao? Như vậy làm sao nàng không vô tâm ý lạnh?

“Nhận Hồi, ngươi là giận hắn không bảo vệ các người tốt, hay là giận hắn không tin ngươi?”

“Đều có!”

“Nếu là lý do trước, hắn cũng cực lực cứu đứa nhỏ, trong thôn tới tới lui lui tìm kiếm. Vài ngày nay, hắn cũng không dám nhắm mắt lại, tiêu tụy cùng lo lắng của hắn cũng không ít hơn ngươi.

Về phần là lý do sau, ta cho rằng lên án hắn là không công bằng. Hắn nhận thức Tường Dung hơn một năm, hắn biết Tường Dung quả thật không phải là một cô gái đùa giỡn tâm cơ, càng đừng nói là làm ra chuyện đáng sợ như thế. Nếu không biết rõ người làm người không nắm chắc thì không nói ra, ta cũng sẽ không thể tin. Nhưng là đối với ngươi, hắn quen biết có một thời gian ngắn ngủi, trước kia hắn tất nhiên là sẽ tin ngươi không chút do dự, nhưng là hiện tại, muốn hắn có thể giống như vậy..... Ngươi cũng là quá nghiêm khắc, ngươi dù sao cũng phải cho hắn thời gian có cơ hội để một lần nữa biết ngươi là người như thế nào, cùng qua lại tìm hiểu.”

Nàng liếc mi, cúi mắt không nói. Nhưng Mục Ấp Trần biết, nàng nghe được.

“Các người đã nhận bao nhiêu dày vò rồi, hôm nay mới có thể ở gần nhau, thật muốn vì trêu ghẹo của người ngoài lại làm tổn thương tình cảm của nhau sao? Tự ngươi suy nghĩ cho cẩn thận, trong tiệm bận rộn, ta về trước.”

“Làm phiền đại ca.” Tự mình mở cửa thay hắn, cùng Mục Dương Quan ở trong sảnh tiễn hắn ra khỏi cửa. Người đi xa, lúc này mới trở lại trong phòng.

“Nhận Hồi.....” Đại ca vừa đi, cả người hắn liền cương quẫn, nhìn nàng vẫn im lặng không chịu nói gì.

Nàng im lặng không tiếng động, lấy tay ôm lại thứ tử trong lòng hắn, xoay người trở về phòng.

Nàng mang gương mặt lạnh lùng, cũng không tỏ vẻ gì, hắn cũng không biết lệnh cấm có còn hay không, không dám tùy tiện bước vào trong phòng chọc giận nàng.

Để đứa nhỏ ở sát bên người, đổi lại một tã lót mới, đứa nhỏ tỉnh lại được một lúc, tay chân hữu lực y y nha nha đá đạp lung tung, đôi mắt sáng người đảo lia lịa. Nàng vẫn là lo lắng, cẩn cẩn thận thận kiểm tra lại một lần, không buông tha một chỗ nào, muốn xác nhận đứa nhỏ không nhận bất kì thương tổn nào.

Lát sau, nàng đem đứa nhỏ an trí tại cái nôi trống mấy ngày, lại dỗ ngủ lần nữa, liền từ mình lên giường quay lưng ngủ, không để ý đến hắn.

Hắn lấy can đảm vào phòng, nhẹ nhàng linh hoạt ngồi xuống ở mép giường, thấy nàng không đuổi hắn cũng tiến thêm một bước, cởi giày nằm lên giường. Lòng bàn tay thử chạm vào lưng nàng, người nàng cương lên tránh ra, càng di chuyển sâu vào bên trong, ý tứ là không muốn hắn chạm vào người.

Hắn vội vã rút tay, an phận nằm, không dám thử lần nữa.

Lặng im một lúc lâu sau, hắn nhìn chăm chú bóng lưng lạnh lùng, nhẹ giọng mở miệng, “Xin lỗi, không nên chất vấn suy nghĩ của nàng. Sau này, nàng nói mỗi một câu, mỗi một chữ, ta đều nghe hết, tha thứ cho ta lần này được không?”

Nàng không lên tiếng trả lời.

Hắn không biết là nàng đã ngủ, hay là quyết tâm không muốn để ý, thở dài, cũng không nhiều lời nữa.

Mấy ngày liền cơ hồ chưa từng ngủ được chút nào, mắt vừa nhắm lại, mệt mỏi lập tức tập kích, nặng nề ngã vào giấc ngủ.

Đứa nhỏ bình an trở về, việc này cũng liền bình ổn.

Mục Ấp Trần đã đáp ứng đối phương, trả đứa nhỏ lại bình an liền không truy cứu. Vì thế, Mạc Nhận Hồi cũng tôn trọng lời nói của đại ca, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.

Sự kiện bình ổn, nhưng lại lưu lại ba chuyện không tốt.

Thứ nhất, Nhận Hồi vẫn không nói chuyện với hấn.

Vẫn giống với phong cách của nàng, vợ chồng hờn dỗi thì hờn dỗi, chuyện trong nhà vẫn cẩn thận tỉ mỉ chuẩn bị như trước, chỉ là không để ý đến hấn thôi.

Hấn thử vài lần, vẫn không được đáp lại, chỉ có thể yên lặng chờ nàng hết giận.

Thứ hai, việc này náo toàn thôn người ngã ngựa đổ, hiện tại đứa nhỏ đã trở lại, tiền căn hậu quả không cái nào rõ ràng, khó tránh khiến cho người khác suy diễn. Như là—đứa nhỏ mất tích không rõ ràng, trở về lại càng không rõ ràng. Không có một người mẫu thân nào, gặp gỡ loại chuyện như vậy lại không truy cứu, không đòi công đạo, trừ phi—

Lúc trước, nàng khí thế bức người, cường ép Tưởng Dung, vẫn là ký ức mới trong đầu mọi người, sau cũng không thấy nàng ra mặt nói lời xin lỗi.

Cùng một loạt lời ra tiếng vào, Mục Dương Quan nghe vài lần, trong lòng nổi lên phản cảm.

Những người này đã đủ chưa!

Ban đầu, là yêu cái tình người trong thôn dân, một thôn làng đoàn kết vui vẻ hòa thuận, hiện tại lại đoàn kết không biết rõ chuyện liên phê phán, một bè lũ cường quyền khinh người.

Tính tình Nhận Hồi đăm mực, nhận lời với đại ca, không cùng người khác phân tranh, cho người kia đường lui, hấn nhìn thấy ở trong mắt, đau tiếc chỉ tâm lại không thể nói.

Nàng giận hấn ba ngày, thẳng đến ngày thứ tư, trước khi hấn xuất môn, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hấn một cái, hấn cảm thấy vui vẻ. Cho rằng, nàng cuối cùng cũng chịu để ý đến hấn, ai biết nàng lại chuyển tâm mất, đi làm việc khác, giống như ba ngày trước, không tiễn hấn xuất môn.

Hấn cảm thấy tịch mịch.

Ba ngày, quá đủ rồi, hấn rốt cuộc không thể chịu được sự lạnh lùng của nàng. Hôm nay hạ quyết tâm muốn cùng nàng nói rõ ràng, xem muốn bồi tội như thế nào, phạt hấn thế nào mới hết giận. Vợ chồng đóng cửa, muốn hấn quỳ xuống cũng sẽ không tổn thất hoàng kim dưới gối.

Ai biết, khi chàng vạng tan tầm trở về, nghênh đón hấn là căn nhà trống vắng.

Trái tim hấn căng thẳng, bước nhanh tới hậu viện, quần áo trên gậy tre cũng không còn.

Nếu nàng muốn đi khỏi nhà, thì mới có thể đem quần áo lấy đi toàn bộ.

Hấn bị hoảng loạn ngay lập tức, cũng không có cách nào suy nghĩ, sợ nàng lần này xoay người liền rời đi, không ch hấn chút cơ hội nào để được tha thứ—

Tâm hoảng ý loạn muốn đi ra khỏi cửa tìm, liền thấy nàng ôm đứa nhỏ, đẩy cửa bước vào.

Hấn dừng bước, ngốc tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn nàng.

Nàng cũng không có hỏi hấn đứng ngốc ở cửa làm cái gì, thuận tay đem đứa nhỏ ôm ở trong tay đưa cho hấn, vào phòng bếp.

Nàng..... không đi, là vào trong thành bốc thuốc đi.

Tâm thần chậm rãi ổn định, muốn hỏi nàng có chỗ nào không thoải mái, lại không nói ra tiếng nào, sợ nàng lạnh lùng quay lưng đi.

Nàng không đem gói thuốc kia đổ vào trong ấm sắc thuốc để đun, mà là nấu một chậu nước, đem cả gói thuốc Đông y kia đổ vào, đun lên. Đun xong thuốc, liền đổ thêm nước lạnh, điều chỉnh đến độ ấm thích hợp, mới bê chậu nước thuốc tiến vào.

Đầu tiên là hấn không hiểu, nhìn nàng đi tới, quỳ gối ở trước mặt hấn, cởi giày cho hấn, xắn ống quần lên, lại đem cả hai chân vào trong chậu nước, vắt chiếc khăn thấm nước thuốc kia, đắp lên đầu gối phải của hấn. Khăn lạnh đi lại thay một lần nữa, không hề thấy phiền, tha thiết quan tâm.

Vành mắt hấn nóng lên, một tay kéo nàng lên ôm lấy, đem vành mắt ẩm ướt kia về phía eo của nàng.

Tật cũ này của hấn không biết là có phải có bị sau lần bị thương kia không. Mỗi lần trở trời, lại buốt buốt đau, buổi sáng nàng nhắc mắt lên, là để xác nhận tư thái đi đứng của hấn.

Rõ ràng là trong lòng giận hấn, lại lo lắng, không thể làm như không thấy..... Hấn thực sự tích đức tám đời, mới có thể cười được nàng.

“Nhạ Hôi, đừng giận ta.....” Hấn cô nông, cũng không quan tâm nghiêm của nam nhân. “Ta đi mượn bàn tính của đại ca để quỳ, nàng tha thứ cho ta được không?”

Nàng bất động đứng thẳng một lúc lâu sau cũng không có động tác gì, cho rằng nàng muốn đẩy hấn ra, tâm buộc chặt. Rồi sau đó, cảm nhận được nàng nhắc tay lên, chậm rãi xoa tóc hấn. “.....Thuốc rất quý.”

“Cái gì?”

“Chàng lại ép buộc cái cặp chân kia, ta sẽ không quản chàng, trực tiếp phê bỏ nó.”

Hấn nghe hiểu, như trút được gánh nặng, cười ra tiếng, “Hảo, nghe nàng, ta sẽ chăm sóc chính mình, cùng nàng sống thật lâu thật lâu.”

Nhạ Hôi tha thứ cho hấn.

Mộ Dung, Thập Nhi, tình dài không di,

Trong óc nàng, lại hiện lên những chữ hấn tự tay viết lên tấm thiệp, cùng giọng nói ôn tồn đảm bảo ở giờ phút này.

Trái tim mềm mại dợn sóng, một tia nào ý cuối cùng cũng không còn sót lại.

“Chàng đừng đánh thức đứa nhỏ!” Nàng đẩy đẩy hấn.

Hấn nơi nào làm phiền đến chúng? Căng thẳng mấy ngày, cuối cùng cũng mưa tạnh trời trong, tự nhiên liền vô lại đùa giỡn. “Ngủ rất say, cha cùng nương ân ái, hấn làm sao dám có ý kiến?”

“Oa—” Vừa dứt lời, đứa nhỏ bị kẹp ở bên trong bật tiếng khóc lớn.

“Đều tại chàng!” Thê tử giận dữ trừng hấn một cái, đứng dậy bế đứa nhỏ thông thả đi lại dỗ dành.

“.....” Lại là người! Lúc nào cũng tranh giành tình cảm với ta! Thối tiểu bảo.

Phong ba trong nhà đã bình ổn, nhưng bên ngoài thì chưa.

Một ngày nọ, hấn sửa sang lại trường mục quy hoạch của quý, phát hiện có một quyển hạng mục để quên ở trong nhà, mấy ngày trước mang trở về, không cẩn thận để quên.

Hấn nói với thôn trưởng một tiếng, về nhà lấy đồ.

Nhạ Hôi không có nhà, hấn lấy quyển sách rồi lại xuất môn, nàng vừa vặn giặt quần áo trở về.

“Giặt quần áo thế nào lại giặt thành một thân ướt đầm?”

“Không cẩn thận trượt chân ngã xuống suối.” Khẩu khí nàng nhàn nhạt, mang theo tùy ý.

Hấn nhú nhú mày, “Sau này quần áo cứ để cho ta giặt.”

Nếu không có ngày nào lại té xuống suối đến vỡ đầu, thật sự rất nguy hiểm.

“Không nghiêm trọng như vậy. “Nàng đẩy đẩy hấn, tiễn hấn xuất môn.

Trên đường trở lại thôn trưởng kia, hấn luôn luôn suy nghĩ, suối kia có sâu lắm sao? Nhạ Hôi tập võ, thật sự muốn động thủ ngay cả hấn cũng không thắng được, thân thủ kia làm sao có thể để bị té đến ướt đầm, nghĩ sao cũng không đúng.

Vì thế, hấn tận lực vòng đường, đi qua bờ suối, tiếng nói của hai ba đại phẩm bay vào tai, nhân vật bị châm biếm phê phán kia vẫn không đổi là Nhạn Hồi.

Trong nháy mắt, hấn cái gì cũng hiểu.

Người trong thôn xa lánh nàng, chuyện này hấn biết, nhưng hấn cho rằng trên miệng chỉ nói hai ba câu, lâu ngày, tự nhiên thấy rõ nàng làm người như thế nào, không cần nhiều lời.

Chỉ là..... người bình thường chỉ nhìn bề ngoài, lại có bao nhiêu người có trí tuệ có tâm để nhìn người? Hơn nữa việc đứa nhỏ mất tích lần này, nàng không nhiều lời, càng khiến cho nàng cùng thôn dân bất hòa.

Hiện thời, ngay cả động thủ cũng dám, còn có thể ở lại trong thôn sao?

Các nàng cũng không giấu lại, Nhạn Hồi không phải nữ nhân yếu đuối, thật sự có lòng so đo, còn có thể để cho các nàng biến mình trở thành một thân chật vật? Nhưng nàng nhường nhịn, không đi gây sự, nhưng lại đối được cái gì?

Sau lưng hấn còn có bao nhiêu chuyện hấn không biết? Trước đây, nàng còn chịu bao nhiêu ủy khuất? Từ khi thành thân đến nay, nàng một câu cũng chưa từng đề cập qua với hấn.

Mục Dương Quan nhắm mắt, chỉ cảm thấy trái tim ở trong lồng ngực, cực kì đau.

Ngày hôm đó trở về nhà, nàng không nhắc, hấn cũng sẽ không nói đến chuyện này. Chỉ là, đã có lựa chọn ở trong đầu, trong lòng đã âm thầm suy nghĩ.

Sáng ngày hôm sau, khó có được hấn lại dậy sớm hơn thê tử, bình thường nàng luôn dậy thật sớm chuẩn bị đồ ăn, giờ còn ở trong lòng hấn tham ngủ. Đôi gò má trắng trẻo ửng hồng, yêu thương hôn hôn tai nàng, khẽ cắn vành tai khéo léo, trên chọc. “Hảo hiền thê, đang lười à? Nếu không tỉnh thì ta xằng bậy đó.”

Thân mật dựa vào bên má, lúc này mới phát hiện người nàng nóng không phải là bình thường, vươn tay chạm vào da thịt của nàng, lại nhìn gò má ửng hồng không bình thường, đôi mày nhíu lại. “Nhạn Hồi, không thoải mái sao?”

Nàng hừ thành tiếng, mặt chui vào ngực hấn.

Hấn trấn an vỗ vỗ nàng, xuống giường mời đại phu cho nàng, cũng hướng phía thôn trường xin nghỉ, ở nhà chăm sóc.

Hấn nấu cháo bón cho nàng, thuốc cũng kê về, đun ở trên bếp.

“Đứa nhỏ.....” Bệnh nhưng nàng vẫn lo lắng.

“Ta sẽ trông.”

“Chàng..... ba bữa.....”

“Tự ta có thể làm.” Hấn ôm nàng vào trong lòng. “Nàng cái gì cũng không cần lo lắng, nghỉ ngơi cho tốt, mau chữa bệnh cho tốt.”

Nàng lại mê mê trầm trầm ngủ, hấn chăm chú nhìn nàng nhíu đôi mày lại, dung nhan khi ngủ không được an ổn, tư tưởng trong lòng trào dâng cuộn cuộn, khúc mắc khó bỏ.

Lời thề son sắt, người nhà của hấn, hấn sẽ bảo vệ, không cho người ngoài khi dễ.

Nhưng mà từ khi thành thân tới nay, hấn đã bảo vệ cho nàng cái gì? Chỉ là liên tục cho rằng nàng xuyên tạc cùng bất bình, suýt nữa ngay cả đứa nhỏ cũng gặp chuyện.

Tướng Dung vu hãm nàng, hấn không tin nàng, nàng giận một ngày, coi như không có chuyện gì.

Lần thứ hai, hấn vẫn là không tin nàng, nàng giận ba bốn ngày cũng hết, thậm chí còn không gây khó dễ cho hấn. Đối lại là người khác, không cho hấn nếm mùi đau khổ, chịu đủ loại giáo huấn mới là lạ.

Cho tới nay, nàng chỉ luôn nói “Hảo” với hấn, cũng không so đo với hấn. Chuyện có thể hấn cũng đã làm hết, nhưng so sánh lại, hấn làm trọng phu, ngay ột yêu cầu đơn giản nhất, là cho nàng cuộc sống an ổn, không bị quấy nhiễu cũng không làm được.

Hắn cầm tay nàng, xoa nắn các ngón tay, vuốt lên da thịt đã thoáng thô ráp.

Hồi mới thành thân, không phải như vậy, tuy rằng bàn tay có vết chai do luyện kiếm lưu lại, nhưng ngón tay vẫn là trắng mịn mềm mại.

Đại ca nói, nàng trước kia là tổng quản nhà giàu, rất được trọng dụng, địa vị cùng chi phí ăn mặc hoàn toàn là đãi ngộ dành cho chủ tử. Như vậy mà nàng còn vì mình múc nước giặt quần áo? Trong lòng nàng rõ ràng biết, gả cho hắn, là nàng chịu khổ chịu tội.

Đem những ngón tay thô ráp áp lên má, làn da tinh tế mịn màng khi xưa lại là nỗi đau khảm vào tâm.

Hắn biết được, một lòng vì một nữ nhân, không bỏ được, nguyên lai chính là tư vị như vậy.

Có chút đắng, cho chút cay, cũng có hạnh phúc ngập tràn.

Khi Mạc Nhận Hồi tỉnh lại, tượng phu vẫn còn nằm kề bên cạnh, mỉm cười nhìn nàng.

“Chàng.....” Vừa mở miệng, giọng nói khàn khàn.

Hắn bưng thuốc đã được hâm lên, bón cho nàng uống, lại bò lên trên giường, vươn tay chân ra, ôm nàng thật chặt.

“Muốn ngủ sao? Có việc muốn cùng nàng thương lượng.”

“Chuyện gì?”

Hắn cúi đầu, mắt đối mắt, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc “Nhận Hồi, chúng ta chuyển nhà đi.”

Nàng không hiểu. “Chàng không phải là thích ở nơi này sao?”

Chỉ là một câu đơn giản như vậy, trái tim lại lập tức bị nàng vặn xoắn đến phát đau, đau cơ hồ quên mất phải làm thế nào để nào để phát ra tiếng,

“Nàng.....” Tiếng nói so với người sinh bệnh là nàng càng khản đặc, hắn nuốt nước bọt, lại mở miệng một lần nữa, “Là vì thế mà thành cái dạng này cũng không nói với ta sao?”

Nàng nhớ hắn thích nơi này, nhớ hắn nói ở nơi này tự tại, nhớ mỗi câu hắn từng nói qua.

“Nhận Hồi, nơi khiến nàng sống không thoải mái, ta cũng sẽ không khoái hoạt. Ngày mai, ta liền chào từ giả thôn trưởng, sau đó thương lượng cùng đại ca. Trước chuyển về một thời gian, tương lai thế nào thì quyết định sau.”

Tóm lại, hắn sẽ không để cho nữ nhân của hắn tiếp tục ở lại một nơi không chào đón nàng, từ ngày thành thân ấy, hắn đã nên làm như vậy!

19. Q.2 - Chương 19

Edit: Độc Tiểu

Chương 19:

Đệ đệ đến thương lượng cùng hắn, tạm thời muốn về nhà ở một thời gian, Mục Ấp Trần tuyệt đối không ngoài ý muốn, dường như biết trước hắn sẽ mở miệng, lập tức nói: “Phòng đã sớm chuẩn bị cho các người.”

“Quấy rầy đại ca, đại tẩu.” Hắn thật băn khoăn, lại vẫn mở miệng, vì Nhận Hồi.

“Đều là người một nhà, quấy rầy cái gì.” Còn phải cảm ơn Nhận Hồi, đem đệ đệ này trở về, khiến một nhà đoàn viên.

Đệ đệ này của hắn, không nguyện ý nhất chính là làm phiền đến hắn, cái đầu cổ chấp nói thế nào cũng không thông.

Thái độ thôn dân đối với Nhạn Hồi, hẳn cũng biết được ít nhiều, sớm biết đệ đệ sẽ mở miệng nói chuyện này. Đệ đệ hẳn vẫn là chưa thay đổi một chút nào, chỉ cần là liên quan đến Nhạn Hồi, cái gì mà nguyên tắc, cái gì mà kiên trì, tất cả đều có thể không cần.

Bệnh Nhạn Hồi vừa tốt lên, hẳn ngay cả một ngày cũng không muốn chờ, liền bỏ công việc, Mục Ấp Trần cũng tự mình mang gia đình đến hỗ trợ.

Thôn dân biết được chuyện này, thân thiết đến nói vài câu, lại bị bỏ qua. Bọn họ có chút áy náy, trong lòng cũng biết là mình ép đôi phu thê phải rời đi.

“Chúng ta không có muốn A Dương phải đi.....” Đại thẩm nhà bên ấp ứng nói, còn muốn thử giữ lại hẳn.

Mục Ấp Trần ngoái đầu nhìn lại, nhợt nhạt nói một câu, “Các người đối xử với Nhạn Hồi như vậy, còn không phải là ép hẳn rời đi sao?”

Người làm trưởng phu, nếu chỉ ngồi xem thê nhi bị ủy khuất, còn làm trưởng phu cái gì.

“Vì nữ nhân như vậy—“ Đến nay, vẫn cho rằng hẳn là bị ma ám, không đáng.

“Lâu ngày thấy nhân tâm—“ Mục Ấp Trần cũng lười tốn nước bọt đi giải thích.

Thôn dân kỳ thực cũng không có người xấu, tính tình thuần phác, không hay thấy có người giở trò xấu. Cái sai của bọn họ chính là không biết rõ chuyện gì đã nặng nề trách móc người.

Đêm thứ nhất chuyển về nhà, bởi vì bận rộn cả một ngày, sau khi an trí thỏa đáng, Mạc Nhạn Hồi liền lên giường ngủ.

Nửa tỉnh nửa ngủ, trưởng phu cùng nói chuyện với huynh trưởng trở lại phòng, ngồi ở trên giường, cũng không biết được đang làm cái gì, cứ bận rộn.

Nàng mở đôi mắt mệt mỏi, ngửi được mùi hoa quế nhàn nhạt. “Chàng làm cái gì?”

“Không. Nàng cứ ngủ đi, đừng để ý đến ta.” Hắn vắt khăn nóng, đem phủ lên lên đôi tay của nàng, một lúc mới ôn nhu thoa thoa đều lên bàn tay của nàng.

Nàng rút tay về ngửi ngửi. “Lấy từ chỗ đại ca?”

“.....Ai.” Hắn có chút quẫn, hai tai đỏ ửng.

Nàng cầm lấy tay hắn, hôn hôn, nhận lấy sự thương tiếc của trưởng phu.

Tâm ý trưởng phu không đặt ở ngoài miệng, chỉ biết yên lặng vì nàng mà chuyển nhà, dù bận cũng không quên mỗi đêm bảo dưỡng bàn tay cho nàng.

Sau khi chuyển nhà, hẳn còn chưa tìm được công việc mới, liền tạm thời đến tiệm của đại ca chiếu cố.

Giúp mấy ngày, một ngày nọ, khi dùng cơm, liền nghe thấy đại ca cảm khái nói: “Có đệ hỗ trợ thật sự là thoải mái hơn, dĩ vãng hai cửa hàng trước, sổ sách cứ loạn lên. Vũ Nhi lại hoàn toàn không có khái niệm tròn hay méo, tán tài lại phá sản, lại thêm cả hiệu thuốc kia làm không hết việc.”

Khi đó, Nhạn Hồi đang bón cơm cho Thanh Thanh thiếu chút nữa là ném cả bát.

Đó là lời mà một người như gia chủ cũng có thể xem một chồng sổ sách cao hơn người cũng sẽ không nhảy máy thờ không suyền nói ra được hay sao?

Người nào đó liếc mắt nhìn nàng một cái, còn có thể mặt không đổi sắc dặn dò nàng nên để ý, hoàn toàn không có chút xấu hổ khi lừa gạt đệ đệ.

“.....” Không nói gì nhìn liếc mắt nhìn đại tẩu bị lôi ra phê phán. Người thê tử kia, vì trưởng phu mà đã có thói quen mang tiếng xấu trên lưng, rất trấn định ăn cơm của mình. Nàng cũng không dám đi tìm chết mà bác bỏ lời của gia chủ.

Vì như thế nên chuyện này liền được quyết định, thậm chí cũng không cho phép có suy nghĩ đi tìm việc chỗ khác.

Có lẽ là vì chị em dâu này tương đối hợp, dưới một mái nhà chiếu cố lẫn nhau, có bạn để nói chuyện, cùng nhau chăm sóc bốn đứa nhỏ, còn có thể thoải mái thêm một chút.

Cũng có lẽ là đã thành thân, trong đầu đã có nhà riêng, không lại cảm thấy mình thừa thãi, đã dung nạp được vào bên trong không khí thơm dịu, tự như ngẫu nhiên thê tử ngẫu nhiên ngoái đầu lại, lơ đãng hỏi một câu, “Sắp mừng năm mới, ta với đại tẩu nghĩ muốn đặt mua niên kỉ hóa, chàng có thuận đường đi chung không?”

Đó là—cảm giác là người một nhà.

Các nàng mời thợ may đến nhà, lớn nhỏ trong nhà đều nhận được sự công bằng, mỗi người hai bộ đồ mới.

Chuyện gia vụ, nữ nhân nói mới tính.

Mặc cho hai nữ nhân sắp xếp, bản thân bị đuổi ra ngoài lau cửa, viết câu đối xuân, bị cường bức lao động nhưng vẫn thật sự thoải mái.

“Thật tốt, cuối năm này có cảm giác đoàn viên.”

Trong đầu có nhiều tâm sự, dĩ vãng không thể nói với người nào, chỉ có thể buồn ở trong lòng. Hiện tại, bất giác cũng nói hết với thê tử. Vợ chồng vốn là nên khăng khít thân mật, hết sức chân thành với nhau.

Một ngày, Mạc Nhận Hồi bưng thuốc nước trở về ngâm chân cho hần, nghe thấy hần nói một câu—

“Trước kia, ta đã làm chuyện có lỗi với đại ca.”

Nàng cả kinh, cho rằng hần nhớ tới cái gì, suýt nữa làm đổ cả chậu.

“Tại sao—lại nói như vậy?”

Vì thế hần nói, qua một lần bệnh nặng bước đến ngưỡng cửa sinh tử, rất nhiều chuyện mặc dù không nhớ được. Nhưng là, hần không phải là đồ ngốc, không phải hoàn toàn không biết gì cả, tên của đại ca cùng với hần, đều là cùng người một nhà, cho nên tên mới đặt cùng nhau, tượng trưng có ý nghĩa mang lỗi chân thật.

Hần rốt cuộc là từ đâu đến? Theo lời đại tẩu nói, hai huynh đệ gia cảnh bần hàn, đại ca vì hần có cơ thể yếu nhược mang nhiều bệnh tật từ trong bụng mẹ nên đem bán chính mình làm được nhân. Khiến cơ thể mang nhiều loại độc bị tổn thương, nếu không gặp gỡ đại tẩu, chuộc thân cho đại ca, bây giờ còn đang chịu khổ.

Nàng nói nghe thật bi thương, ánh mắt nhìn hần không phải không mang theo oán.

Hần biết, trong lời nói kia kỳ thực không có bao nhiêu chân thật, lại không nhiều lời, mặt ngoài tiếp nhận những lời nói đó.

Ngay cả thôn dân Lưu Vân thôn cũng nhìn thấy được, hai huynh đệ hần một thân lỗi lạc, khí chất tao nhã không giống nhà bình thường. Hần làm sao có thể tin tưởng, học thức ở trong đầu là cho gia đình bần hàn có thể dưỡng thành?

Đại ca ngay cả tên thật cũng không nguyện nói ra, nếu không phải là chuyện cực kì nghiêm trọng, sẽ không đem cả tên cả họ đều vứt bỏ, tất cả đều từ bỏ sạch sẽ.

Một đêm, hần đi qua cửa phòng bọn họ, nghe thấy đại ca khuyên nhủ: “Nàng đừng đối xử với hần như thế, hần sẽ để trong lòng.”

“Nói cũng không được? Hần là bị chàng làm hư, sủng đến cả gan làm loạn, chàng một câu cũng không nỡ mắng hần, ta chơi đùa hần cũng không được?”

“Kia cũng không hoàn toàn là lỗi của hần, Vũ Nhi, lòng người là không chịu được khảo nghiệm, là người ai mà không có nhược điểm?”

“.....”

Mặc dù không hiểu rõ ngọn nguồn sự tình, ít nhất cũng biết được, một thân sẹo không thể chữa lành của đại ca, tuyệt đối không thoát được chuyện có can hệ đến hần.

Hắn ngay cả với đại ca cũng không nói, chuyển nhà đi kỳ thực là trong lòng mang ngượng, không thể thương tổn đại ca xong, còn có thể thần nhiên nhận quan tâm của đại ca.

Mạc Nhận Hồi nghe xong lời của hắn, thật lâu không nói một câu.

Chỉ là mơ hồ phát hiện, liền tự trách khó chịu đến như vậy..... Gia chủ nói không sai, có vài trí nhớ, thật là quên thì tốt, cả đời cũng đừng nhớ tới nữa.

“Nhận Hồi, nàng quen đại ca ta lâu như vậy, biết được rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra không?”

“Không biết.” Nàng không chút suy nghĩ, thiên vị hắn, không tiếc nói ra lời trái lương tâm. “Ta chỉ biết, huynh đệ chàng tình nghĩa thâm sâu, chàng đối với đại ca là toàn tâm kính yêu. Nếu thật sự có khuyết điểm gì, ta nghĩ, kia cũng là chỉ vô tâm làm ra, hắn tha thứ thì chàng cũng đừng để ở trong lòng. Cứ để cho nó qua đi, sau này hảo hảo quý trọng tình cảm như tay chân này.

“Àn.” Hắn kéo nàng, ôn tồn dựa vào nhau.

Hoàn hảo có nàng, để cho hắn có thể nói ra tâm sự không thể nói này. Không còn chỉ có một mình, trong lòng tràn đầy đau khổ cũng chỉ có thể tự mình nuốt lấy.

Mạc Nhận Hồi ủng hộ hắn, cũng đặt hắn lên trên đầu.

Mình tạo nghiệp mình phải gánh, hắn chỉ có thể vùi đầu liều mình làm việc, bù lại tội lỗi gây cho đại ca, vẫn luôn áy náy nghe đại tẩu mắng đến thô cả tai.

Xong hết việc trong tiệm, vội vàng chạy về nhà trước khi trời tối để ăn cơm đoàn viên.

Về đến nhà thì nghe đại tẩu nói, Nhận Hồi đại khái bận sửa soạn cho tết nên mệt, đã vào trong phòng ngủ, chỉ vừa mới về nghỉ ngơi nên nói hắn trễ thêm chút nữa hãy đánh thức nàng dậy ăn cơm tất niên.

Khi hắn vào phòng, thê tử nằm ngủ ở trên giường của hắn, ba cái đứa nhỏ ở trong sảnh chơi đùa, chỉ có trưởng tử cùng ngủ ở trong phòng với mẫu thân.

Đại Bảo sớm đã tỉnh, ở trên giường lăn qua lăn lại, xoay người một cái nhìn thấy hắn, hưng phấn kêu nha nha, muốn được ôm. “A cha—”

Hắn nhẹ nhàng “Hư” một tiếng, tay dài vươn lấy ôm trưởng tử, không để cho hắn làm phiền hảo thê tử ngủ.

Đôi mi thanh tú của thê tử giật giật, lại chìm vào giấc ngủ, đem gương mặt hướng về phía gối có hơi thở của hắn, không muốn xa rời cọ cọ, bờ môi nở một nụ cười mỹ lệ.

Là mộng thấy gì? Có thể khiến cho nàng cười đến ôn tồn động lòng người. Trong mộng kia, có thể là hắn?

Hắn ngồi ở bên giường, dường như giống cái gốc tử, si ngốc xem thê tử chìm trong mộng, thời gian hồn nhiên bất giác trôi qua, cả đời cũng có thể nhìn nàng như vậy.

Hắn mê hoặc cúi người xuống, vốn định nhẹ nhàng, hôn nhẹ lên đôi mềm kia, cảm thụ tư vị ôn nhuận.

Nàng than nhẹ, trong lúc ngủ mơ, thì thảo gọi tên—

“Mộ Dung.....”

Nụ cười kia, cực mỹ.

Ôn nhu uyển chuyển, tình ý thật sâu.

Hắn ngẩn ra, thu tiếng cười, không tiếng động đẩy ra, không quấy nhiễu mộng đẹp của nàng.

“Làm sao vậy?” Vừa rồi khi ăn cơm tất niên, Mục Ấp Trần phát hiện hắn đặc biệt trầm mặc, không tươi cười gì.

Mục Dương Quan ngoái đầu nhìn lại. “Đại ca, nếu trong lòng đại tẩu có người khác, ca sẽ thế nào?”

Đối phương không dự đoán được hắn sẽ hỏi như thế, cười đùa: “Thế nào? Đệ đang ám chỉ với ta, đại tẩu của ta giấu ta ở bên ngoài có nam nhân sao?”

“Đương nhiên không phải! Ta chỉ là so sánh, đại ca không cần hiểu lắm—“ Hấn vội vàng giải thích, nếu đại ca cùng đại tẩu cãi nhau, hấn sẽ có tội lớn.

“Sao đột nhiên lại so sánh như thế, đệ có chuyện gì không cần giấu giếm ta. Nếu thật là đại tẩu của đệ, đệ cứ bộc trực mà nói.”

“Thực sự không phải!” Mục Dương Quan bị ép buộc không còn biện pháp, chỉ có thể cứng rắn thừa nhận. “.....Được rồi, kỳ thực là đệ.”

Mục Ấp Trần chau chau mày, chờ đợi câu dưới.

Sóng to gió lớn nào mà hấn chưa thấy qua? Muốn bức cung còn nhiều thủ đoạn mà, đệ đệ hấn còn quá non.

“Nhạ Hôi, nàng..... không thể vong tình đối với chồng trước.”

Hấn biết không nên so đo với chuyện này, từ khi cưới nàng, cũng biết rõ nàng đã qua một đời chồng, là cha của đứa nhỏ, nhưng vẫn quyết định cưới, không nên so đo cùng với nàng.

Bởi vậy, hấn luôn luôn không biểu hiện ra ngoài, cũng làm bộ không thêm để ý.

Nhưng..... hấn không có ngờ được chính mình lại để ý nàng đến vậy. Một ngày lại một ngày, tình cảm càng lúc càng sâu, không thể dung được dù chỉ là một hạt cát.

Hấn cũng là nam nhân, không thể cho phép khi hấn ôm nàng, khi hấn yêu nàng, trong đầu nàng lại nghĩ đến một người khác, gọi tên cũng là của người khác, ngay cả trong mộng, cũng là người kia.....

Khi tân hôn, nàng không thể quên, hấn chấp nhận. Mà nay, thành hôn đã gần hai năm, vẫn là không thể làm cho hình bóng kia phai nhạt đi một chút, để cho hấn vào sao?

Mục Ấp Trần thực an tĩnh, phi thường, phi thường an tĩnh.

Ngửa đầu nhìn nhìn trời, lại cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nhìn hấn.

“Đại ca cảm thấy ta không ốm mà rên sao?” Bởi vì biểu cảm của đại ca chính là một bộ dạng không nói gì chỉ biết hỏi trời xanh.

“....Không phải.” Chỉ là suy nghĩ, dấm chua lâu năm này là một vò thật lớn a, uống đến không thể chống đỡ được? Đặc biệt là, dấm chua này vẫn là của chính mình.

“Ta khuyên đệ thẳng thắn nói với nàng, thế sao?”

“.....Không tốt đi? Nàng sẽ cảm thấy ta thật hẹp hòi.”

Thấy hấn ngay cả người chết cũng so đo, thật sự là lòng dạ hẹp hòi.

“Nàng sẽ không để ý, thật sự.” Chỉ kém không có chỉ thay lên trời cam đoan với đệ đệ.

Mục Dương Quan hồ nghi nhìn hấn. “Đại ca, ca không phải là biết gì đi?”

“Không. Loại sự tình này, đệ vẫn nên là tự mình nói với nàng. Ta cho rằng nàng thật sự để ý đến đệ, hấn là sẽ không muốn đệ đem chuyện giấu ở trong lòng.” Trời a! Đùa giỡn đệ đệ của hấn thật sự rất vui, vài lần lại nhìn gương mặt sầu khổ của đệ đệ, thực sự không nhịn được cười.....

Nếu không thì sao?

Đại ca nói, muốn hấn thẳng thắn với Nhạ Hôi, nhưng hấn lại chậm chạp không thể mở miệng.

Kỳ thực, nói trắng ra, cũng không phải là giống như đã nói với đại ca, sợ Nhạ Hôi cảm thấy hấn hẹp hòi. Bất quá chỉ là uống chút dấm chua mà thôi, cùng lắm để cho nàng chê cười chút ít, chỉ là—nếu như không giống như lời đại ca nói, nàng cự tuyệt hấn thì sao?

Hấn rất sợ, ở trong lòng nàng, đoạn thời gian quá khứ kia còn quan trọng hơn hấn, hấn không biết chính mình nên đối mặt với chuyện này như thế nào mới là chuyện thật.

Vì thế, thà rằng trốn tránh, không muốn đối mặt.

Trong lòng hấn có việc, Mạc Nhạ Hôi tất nhiên là phát hiện.

Vài lần mắt hôn mắt vía, nói với hấn cũng không nghe thấy, không biết là đang nghĩ cái gì.

Sau đó, một đêm hấn muốn ôm nàng, bị nàng lấy cớ tránh né, đùn đẩy không làm chuyện vợ chồng. Trong lòng hấn càng thêm xoay xoay vẩn vẩn, rất kỳ quái.

Có phải đại ca nói với nàng.....

Có sao? Là hấn miên man suy nghĩ?

Ngẩng đầu nhìn hấn, vừa vẩn gặp phải ánh mắt của hấn, hấn rất nhanh rời đi. Một cảnh thái bình giả tạo.

Nàng đi lên phía trước, trạng phu đêm qua cầu hoan bị cự tuyệt đang ghé vào bên cửa sổ, xem ra trong lòng có chút buồn. Nàng đi qua, hấn liền vươn tay ôm lấy lưng của nàng, mặt chôn ở ngực của nàng cọ đi cọ lại, thoạt nhìn giống như đứa nhỏ thất sủng bị vỗ về, thực khiến người khác thương tâm.

Nàng bật cười, lòng bàn tay vỗ về hấn. “Trong lòng không thoải mái sao?”

“Nào có!” Người nào đó mạnh miệng, chết cũng không thừa nhận.

“Có chuyện cứ việc nói thẳng, sao phải gạt ta.”

“Đã nói không có.” Ngữ khí có chút giận.

“Mục Dương Quan, ta cho chàng thêm một cơ hội cuối cùng.”

“.....” Bị nàng phủ một đòn, hấn xúc động nói: “Ta nói có, thì thế sao?”

“Nói xem, ta thay chàng giải quyết.”

Hừ. Tốt nhất là có thể giải quyết. “Ta nhìn cái hộp gỗ kia không vừa mắt, nàng định giải quyết như thế nào?”

Trong khẩu khí, quả nhiên là toàn mùi chua.

Nàng dời bước đến hộp gỗ lấy năm vò rượu ở bên trong ra, đặt lên trên bệ cửa sổ, lòng bàn tay vuốt ve quý trọng.

“Đây là rượu hỉ của ta cùng với hấn. Hấn đi rồi, gửi thư đến rượu trang, muốn đem mọi tình ý hủy tận, không cho ta nhìn thấy. Cổ tình, thư tín lại đến chậm mấy ngày, nên mới có thể giữ lại. Trên vò rượu khắc chữ, là hấn thật lòng, đáng tiếc lúc ấy ta lại không phát hiện ra, về sau thấy được, vài lần muốn uống thuốc phá thai, nhìn những chữ này, trong lòng rối bời, làm thế nào cũng không uống xuống được.”

Nàng mở hộp gỗ, lấy vật phẩm bên trong ra.

“Châu sai này là vật đầu tiên hấn đưa cho ta. Ta chưa từng nói qua đi? Hấn kỳ thực cũng là nam tử tài tình tung hoành, nếu không phải đem tâm tư treo ở trên người của ta, thì hấn muốn mỹ nhân đẹp tuyệt thế, dạng gì cũng không phải là việc khó.

Lá trà này, là khi hấn quyết tâm không cần ta, đem lá trà ta tự tay trồng cho hấn vứt bỏ, từ đó cũng đem tình ý đánh tan.

Bùa bình an này, là sau khi hấn đi rồi, ta tìm thấy được ở trong phòng hấn, không nghĩ tới hấn còn lưu. Đó là lần chúng ta đến một miếu thờ hương khói cường thịnh, hấn đi vào cầu.

Còn có tấm thiệp này, chữ viết đã trở nên mơ hồ, ở trên là viết Mộ Dung, Thập Nhi, vĩnh kết đồng tâm, tình dài—“

“Đủ!” Hấn vừa quát vừa nghiêm mặt. “Nàng không cần nói với ta những chuyện này.”

Nàng ngược mắt, ánh mắt u tĩnh. “Chàng để ý?”

“Ta không đủ độ lượng, ta thừa nhận, nàng không cần phải thử ta như vậy.”

Nàng gạt đầu, đem tất cả vật phẩm thả lại vào trong hộp về. Hướng cạnh cửa gọi người đến, nói rõ tì bặc đem chúng bỏ đi.

Hấn kinh ngạc nhìn lại. “Nàng đang làm gì cái gì?” Hấn không có ý tứ kia a!

Hắn biết nàng quý trọng vài thứ kia bao nhiêu, vô luận là người tới nơi nào cũng không thể thiếu, đó là những thứ duy nhất nàng còn lại, đại biểu ỗi đoạn quá khứ đã đi qua, có thể nào nói bỏ là bỏ dễ dàng như vậy?

“Chàng không phải để ý sao?” Nàng hỏi lại.

Hắn chỉ là không muốn nàng lúc nào cũng nhìn vào, lúc nào cũng nghĩ đến, cũng không có ý mạnh mẽ ép nàng vứt bỏ....

“Vô phương.” Nàng nhợt nhạt mỉm cười. “Hiện tại ta đã có chàng.” Nàng cũng không phải là ngốc tử, vì quá khứ đã qua mà làm cho hắn hiện tại không thoải mái, nàng có ngốc cũng sẽ biết phải làm như thế nào.

Người kia cũng đã ở bên người, tương lai vẫn còn dài, sẽ càng có được nhiều trí nhớ trân quý.

“.....” Hắn hẳn là nên cảm thấy vui vẻ mới đúng, giống như lời đại ca nói, nàng chọn hắn, hơn nữa còn gọn gàng rõ ràng, một có một chút giấy dũa.

“Nàng không hối hận sao?” Nàng bỏ đi gọn gàng, ngược lại là hắn dong dài dây dưa, tổng cảm thấy nếu đem bỏ, nếu ngày sau nàng hối hận thì làm sao bây giờ? Đồ đã ném bỏ thì không thể quay trở lại.

Dù sao cũng chỉ là trí nhớ còn thừa lại của nàng, hắn như vậy có chút không được phúc hậu.

“Sẽ không.” Nàng tiến lên, xoa xoa mi tâm đang nhúu chặt của trượng phu. “Vui sao? Nếu muốn vừa lòng, có chuyện nói cho chàng.”

“Cái gì?” Chỉ cần đừng nói chuyện nàng cùng chồng trước nồng tình ân ái bao nhiêu, cái gì hắn cũng nguyện ý nghe.

Nàng kéo tay hắn, đặt ở trên bụng. “Nghe đại ca nói, chàng muốn hai nam một nữ, ta hy vọng cái thai này là nữ nhi, như vậy nhân sinh của chàng sẽ không có khuyết điểm.”

Hắn lòng bàn tay theo tự nhiên xoa xoa, ngừng lại một chút, mãi mới lĩnh ngộ được ý trong lời của nàng.

“Nàng có?”

“Ấn. Ta không phát hiện, là đại tẩu thông minh, chẩn mạch cho ta mới biết được.” Ngừng một lát, nàng lại nói: “Đại tẩu nói vẫn đang là sơ kì, dặn ta đừng để cho chàng xằng bậy, như vậy, chàng còn oán trách ta cự tuyệt chàng sao?”

Hắn trừ bỏ ngốc, vẫn là ngốc, ngờ ngác không nói ra lời.

Năm ấy, không thể chính miệng nói cho hắn, về sau, có bao nhiêu lần, nàng nghĩ ở trong lòng, nếu là kịp lúc để nói, hắn sẽ có phản ứng gì, biểu cảm gì?

Mà nay, nàng nhìn thấy, bù đắp thiếu thốn ngày xưa.

Hắn có chút ngây ngây, ngốc ngốc, nhếch miệng, lại xoa xoa mặt để cho chính mình thanh tỉnh một chút, cực lực nhắc mình đừng biểu hiện ra bộ dạng ngu ngốc, nhưng vẫn không dừng được khóe miệng đang nhếch lên, đem mặt áp vào bụng vào nàng, nghĩ nghĩ lại vươn tay sờ sờ bụng của nàng.

“.....Ngốc phụ thân.” Lau đi khóe mắt ẩm ướt, nàng chua xót, nhẹ giọng nói.

20. Q.2 - Chương 20

Edit: Độc Tiểu

Trên đời này, có một số việc có thể thành bí mật, có một số việc lại không thể giấu giếm, nhất là với đứa nhỏ.

Một ngày mặt trời lặn về phía tây, bọn nhỏ tay trong tay, từ trường tư thục trở về.

Thanh Thanh vừa trở về, liền chạy vào trong bếp tìm tiểu thẩm thẩm của nàng.

Thẩm Thẩm thật là lợi hại, làm mấy món điểm tâm nhỏ tinh xảo lại rất ngon, thẩm thẩm đã đáp ứng, hôm nay nàng nếu học tốt, hôm nay khi trở về sẽ được ăn, nàng muốn đi đòi phần thưởng.

Mạc Nhận Hồi bưng điểm tâm, khiến bàn tay nhỏ bé của Thanh Thanh đã vương ra, Tiểu Bảo ngồi xổm ở cửa đại sảnh cùng muội muội của hắn, Tân Liễu đã quy củ ngồi ngay ngắn ở trước bàn, chờ ăn điểm tâm.

“Tiểu Viên, muội đang nhìn cái gì?”

“Kiến—“ Tiểu cầu tròn vo vẫn chỉ ghé vào cửa, nhìn cũng không chuyển mắt, vì thế tiểu ca ca sốt ruột, cũng dựa vào cùng nàng nhìn.

“Àn, chúng nó đang làm việc chăm chỉ, dự trữ thật nhiều đồ ăn mới có thể sống qua mùa đông.”

Vì thế Tiểu Viên tâm tính thiện lương hào phóng nhéo một khối bánh ngọt ở trong tay, muốn chia cho kiến.

“Miếng lớn như vậy, chúng nó chuyển không được a!” Chỉ biết là sẽ dè chết tiểu con kiến đi!

“Tiểu ca ca, ăn—“ Tiểu Viên ham ăn, ham chơi cũng không ích kỉ, chia điểm tâm ra, muốn chia cho các ca ca thương yêu nhất của nàng.

Mục Thanh Nhi cũng không ghét bỏ, há miệng ăn luôn, lấy khăn lau tay uội muội, lau tay xong lại lau khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, nàng vừa rồi mới quỳ rạp ở trên mặt đất bị dính chút bùn.

Sau đó, hắn dặt tay muội muội tiến vào trong sảnh, tiểu ca ca chiếu cố muội muội ba tuổi rất có khuôn có dạng.

Mạc Nhận Hồi tâm tư có chút tốt, thay bọn họ chậm một ly trà mơ ướp mạnh, phát hiện thiếu mất một người, liền hỏi: “Ca ca đâu?”

“Hắn nói muốn đến tiệm tìm cha.”

Mạc Nhận Hồi gật gật đầu.

Trong lòng con lớn nhất có chuyện, chỉ biết đi tìm trượng phu để nói, đó là một loại “Ăn ý của nam nhân”, nữ nhân như nàng cũng thức thời không hỏi đến.

“Thẩm.....”

Ngoái đầu nhìn lại, Tân Liễu muốn nói lại thôi. “Làm sao vậy?”

“Tâm tình Đại Bảo không tốt. Hôm nay có người nói... một ít lời khó nghe, phu tử có phạt, dạy người nọ không thể nói như vậy, nhưng là Đại Bảo vẫn không vui, vừa tan học đã nói muốn đi tìm thúc.”

“Vậy sao.....” Nhìn bọn nhỏ ấp a ấp úng, cũng không tiện hỏi “lời khó nghe” là gì, nghĩ, có lẽ chờ trượng phu về, hỏi hắn cũng tốt lắm.

Tiểu quỷ này đến đây, lại không buồn nói lời nào.

Mục Dương Quan cũng không hỏi, nhàn nhã gảy hạt châu bàn tính, chậm rãi hạch toán một quyển trước, ngồi bút thẩm mực, mỗi nét mỗi chữ viết xong, khép lại quyển này lại mở quyển khác, tiểu nhi tử rất cuộc cũng thiếu kiên nhẫn—

“Cha!”

“Ừm hừm?” Đầu cũng không nâng.

“Cha.....” Một tiếng mềm nhũn, còn pha tiếng khóc nấc chọc người.

“Nói a, ta đang nghe.”

“Cha nhìn con, chỉ nhìn con thôi!” Nhìn sẽ đau lòng.

Mục Dương Quan ngược mắt liếc một cái, có đau lòng không không biết được, nhưng thật ra bộ dáng đáng thương muốn khóc lại không khóc kia chọc hắn cười ra tiếng.

Đặt bút lông xuống, cuối cùng cũng từ bỏ vòng tay. “Lại đây đi.”

Chung quy vẫn là một đứa trẻ, cái gì mà nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất vẫn còn chưa tới, hốc mắt hồng hồng lập tức lao tới, khuôn mặt thanh tú chôn ở trong lòng phụ thân cọ xát.

Mục Dương Quan dùng sức, đem con ôm lên trên đùi. “Nói đi, làm sao vậy?”

Vừa rời khỏi trường mà không về nhà lại chạy đến thẳng nơi này, liền biết là hấn có chuyện. Khi vừa mới đến, còn rất ra vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ nam tử hán quật cường, làm cho người ta vừa nhìn đã thương.

“Cha.....” Thanh âm nghẹn ngào, phát hiện ngực đã ướt thành một mảnh, Mục Dương Quan cả kinh, mới hiểu được lần này nhi tử thật sự là bị thương tâm.

Hấn vỗ vỗ lưng nhi tử, đang muốn hỏi có chuyện gì mà lại khóc thành như vậy, thì nghe giọng nói non nớt kia ủy khuất hề hề hỏi. “Con không phải là con thân sinh của cha sao?”

Hấn sửng sốt, suy tư xem nên trả lời vấn đề này thế nào.

Loại sự tình thân thế này không thể giấu được cả đời, khi hấn cưới Nhận Hồi, nàng đã có hai hài tử, nơi này không người không biết. Bí mật nếu nhiều người biết thì khó giữ, sớm muộn gì đứa nhỏ cũng sẽ biết đến, hấn cũng nghĩ qua để tương lai sau này đứa nhỏ hiểu chuyện sẽ để cho bọn hấn đi tế bái phụ thân, làm trọn chi trách của nhi tử.

Nhưng hấn không nghĩ phải nói sớm như vậy, đứa nhỏ vẫn còn nhỏ, vẫn ở tuổi khát yêu, nếu như biết trong lòng sẽ nảy sinh ngăn cách cùng tình cảm kỳ quái, sao còn có thể tận tình làm nũng như vậy được?

Hấn hơi hơi kéo nhi tử ở trong lòng ra, tay không chút lưu tình vịn cái chóp mũi nho nhỏ.

“A, đau đau đau—cha, cha làm gì a—” Cái mũi nhỏ bị đau, nước mắt cũng quên chảy.

“Còn biết gọi cha! Còn tưởng tâm can con đem cho chó ăn rồi, ta là không cho con ăn đủ hay mặc không đủ? Ta ngược đãi con sao? Tuổi còn nhỏ đã không muốn nhận cha! Đưa con đến trường là để con học bất trung bất hiếu, không nhận cha nương sao?”

“Cũng không phải con nói.” Mộ Dung Phong Nhi cực kỳ ủy khuất. “Là mọi người đều nói ta cùng đệ đệ là con riêng, theo nương gả cùng.”

Đã biết là sẽ như thế, Mục Dương Quan bất đắc dĩ.

“Người ngoài nói con sẽ tin sao? Ta không thương con? Đối đãi với con không tốt sao?”

“Tốt lắm a.....” Tuy rằng làm sai, cha đánh cũng ác, nhưng là sau khi hấn khóc ngủ thiếp đi, cha đều vụng trộm tiến vào bôi thuốc cho hấn, hấn đều biết.

Hấn sinh bệnh, cha sợ hấn khóc, một đêm ôm không hề buông tay, lau mồ hôi, bón thuốc, chiếu cổ không dám ngủ.

Cha rất thương hấn, không phải là loại thương sủng lên tận trời, mà là trở thành bảo bối, đem đặt ở trong lòng yêu thương, cho nên hấn thân cha, yêu cha, chuyện gì cũng phải nói với cha đầu tiên. Hấn thực sự rất sợ, sợ lời những người ngoài nói là thật, nếu hấn không phải đứa nhỏ của cha, cha còn có thể thương hấn như vậy sao? Vạn nhất, vạn nhất có một ngày không thương nữa thì làm sao bây giờ?

Mục Dương Quan cũng biết, đứa nhỏ bởi vì nghe người ngoài nói vài câu nhàn ngôn toái ngữ đã biểu hiện thất thổ kích động đến vậy chính là sợ mất tư cách được sủng ái. Hấn cảm thấy thương tiếc, lòng bàn tay lau lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn. “Chỉ cần con còn một ngày kêu ta là cha, chính ta chính là phụ tử, ở bên ngoài bị ủy khuất đều vĩnh viễn đỡ con lên, về phần người khác nói như thế nào, không cần để ý tới.”

Ý tứ của lời này, rốt cuộc là phải hay không phải? Tiểu nhi tử suy nghĩ, vẫn là không hiểu. “Cho nên con rốt cuộc có phải là con riêng hay không?”

“.....” Thế nào vẫn còn rối rắm chuyện này?

Thở dài một hơi. “Không phải!” Ít nhất ở trong lòng hấn, không phải.

“Vậy vì sao đệ đệ cùng cha đều họ Mục, họ con lại là Mộ Dung?”

Lúc trước, nguyên là chút tâm ý của hần, kỉ niệm tổ tiên, cũng vì lưu lại cái cần cho chồng trước của Nhận Hồi. Dù sao tuy thê tử không nói ra miệng, tình nghĩa ở trong lòng vẫn tồn tại, bằng không sao lại cố chấp lưu lại huyết mạch của chồng trước.

Đối với quyết định này, Nhận Hồi cùng đại ca đều tán thành. Chỉ là hiện tại, thật sự không thể giải thích nguyên do với oa nhi choai choai.

“Đó là để kỷ niệm..... một chiến hữu thực đặc biệt, con lớn lên rồi sẽ biết, hiện tại, không cần vội.”

“Nha.” Đứa nhỏ chính là đứa nhỏ, nghe hai ba câu là dễ xong, cảm thấy mỹ mãn, tựa vào hông vai phụ thân, ăn điểm tâm nhỏ ở trên bàn, sau còn phát biểu lời như cao kiến. “Con cũng đã nói rồi, bọn họ nói hươu nói vượn, con làm sao không phải là đứa nhỏ của cha, mọi người đều nói chúng ta cực kỳ giống. Đại thúc bán thịt heo thời gian trước hươu thể kia, nghe nói là đứa nhỏ càng lớn thì phát hiện bộ dạng càng giống lão Vương cách vách. Đại bá mẫu đã nói, đứa nhỏ thật sự không thể giấu được.”

“.....” Mộ Dung Đại Bảo, rất tam cô lục bà.

Nói chuyện tạp nham như vậy ở ngay trước mặt đứa nhỏ, chẳng lẽ nói ông chủ kia không được? Hần một mặt suy xét vấn đề giáo dục, một mặt lau sạch những vết ố bẩn cùng nước mắt nhoe nhoẹt trên gương mặt nhỏ nhắn, lòng bàn tay không ngừng xoa xoa gò má nồn nộn, phút chốc, lời nói lỗ đăng của con thấm vào tim, hần dừng một chút.

Chấn định, tinh tế nhìn gương mặt thanh tú dưới tay, hô hấp trong nháy mắt cứng lại—

Người có mắt đều nhìn ra phụ tử bọn họ giống nhau bao nhiêu, hần là mù sao?

Không, không phải, chỉ là trong đầu đã có nhận định, rất nhiều chuyện đặt ngay trước mắt cũng nhìn không ra. Tựa như năm đó, thôn dân Lưu Văn thôn hành động mù quáng bao nhiêu, nhìn không ra tính tình trầm tĩnh không tranh của Nhận Hồi—

Gương mặt kia luôn luôn xoay quanh hần, thậm chí không khó để đoán, vài năm sau càng không thể không nhìn ra được hình dáng của ngũ quan.

Khí chất tương tự, có thể nói là do giáo dưỡng, mưa dầm thấm đất mà nên. Nhưng dung mạo trời sinh, hần làm thế nào cũng không thể thuyết phục được chính mình, giống nhau như vậy lại không hề có chung huyết thống.

Suy nghĩ khúc mắc như thủy triều, khiến cho hần ngủ không an ổn.

Có lẽ là do ngày suy nghĩ quá nhiều, đêm liền nằm mộng, trong giấc mộng kia, là hình ảnh mơ hồ—

Hần thấy, có nam nhân lấy dao khắc, dùng thủ pháp ngổn ngoe, không thuần thục từng đao từng đao một khắc ở trên vỏ rượu, còn canh chừng người khác, như là sợ ai tới nhìn thấy.

Mộ Dung

Nhận Hồi

Rượu cho năm Tâm Mão nên vợ nên chồng

Nguyện bách niên giai lão, cùng hưởng hoan sầu.

Hần biết, nam nhân khắc những chữ này.

Người hầu đột nhiên đến báo, nói là nàng đang đến—

Ai đến?

Nam nhân hoảng hốt, cắt phải vào tay.

Che giấu được vỏ rượu, lại để cho nàng nhìn thấy lòng bàn tay đầm máu.

Nàng dịu dàng bôi thuốc cho hần, chiếc khăn tuyết trắng quấn thành vòng, cũng vòng lên trái tim của hần. Lòng ngực ấm áp lại kích động, khi đó kỷ thực nghĩ xúc động, cái gì cũng không quan, muốn nói với nàng, nói với nàng—

Nói với nàng cái gì? Không nhớ rõ. Sương mù mê mông, hình ảnh kia nháy mắt nhảy để đêm đen, ở bên bờ suối, hoa đăng theo dòng suối trôi đi, nhiều điểm phát sáng, vô cùng xinh đẹp.

“Muốn thương người, sủng người, bất kỳ việc gì cũng theo ý người, còn phải gia thế tốt, tướng mạo tốt mới xứng đôi được với Nhạ Hối nhà chúng ta, trọng yếu nhất là—nhất định phải thật tình đối đãi với người, cả một đời tình ý không chuyển.”

Nam nhân vừa niệm vừa múa bút viết lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, nhưng viết, rõ ràng là—
Mạc Nhạ Hối, gả cho Mộ Dung Lực.

Chỉ thử nhất gia, không còn phân hào.

Hắn còn là người buôn bán sao? Không còn phân hào, đúng là cười chết người!

Lại còn làm bộ, còn có thể mặt không đổi sắc, người nọ có liêm sỉ hay không? Cô nương, người ngàn vạn lần đừng bị hắn lừa.

Sau đó hình ảnh chuyển, sắc trời vừa sáng.

Quả nhiên là hắn làm càn, nam nhân kia đem nàng đặt ở bên cửa sổ, làm chuyện tạo người.

Nữ nhân mềm mại chống đỡ, cũng không phải là thật tình cự tuyệt, chỉ là xấu hổ, uyển chuyển hầu hạ.

“Mộ Dung, Mộ Dung.....”

Dù nàng gọi như vậy, chỉ là không muốn nghe thấy từ trong miệng nàng gọi tên người khác. Đó là hy vọng tối hèn mọn của hắn, ít nhất là gọi họ của hắn, hắn còn có thể lừa gạt chính mình.

Tình ý bên tai nghe uyển chuyển hàm xúc, tiếng gọi mềm mại mang mị hoặc, vì thế hắn càng thêm cuồng, đem nàng khi dễ triệt để, tùy ý trộm hương—

Tiếp theo, cũng ở trong phòng, cũng ở bên cái cửa sổ, đã không còn thấy thân ảnh của nữ nhân.

Ánh nắng tàn nhàn nhạt chiếu vào phòng ngủ, thân mình nam nhân nhìn thật đơn bạc, giống như bị bệnh rất nặng, đứng cũng không đứng vững. Hắn mở cửa sổ ra, mở lá trà trên quý kia, nắm lấy, ném về phía cửa sổ.

Ném lần hai, ném lần ba... Một lần lại một lần, giống như là khoét lất tằm, cực đau.

Hắn quát cường không chịu đau, kiên trì muốn vết sạch hết tằm, mới có thể bỏ sạch sẽ.

Mạc Nhạ Hối, ta không cần nàng.

Lá trà rơi xuống chân của hắn, hắn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, lấy một bình sứ nhỏ từ trong lòng ra, cũng không biết là cái gì, ngửa đầu uống cạn, kiên quyết dứt khoát.....

Ngủ mơ tỉnh lại, phảng phất còn có thể cảm nhận được cái đau đến thổ dốc kia, tay ấn về phía trái tim, má ửng sưng lẹ.

Hắn ngồi dậy, ngay cả giấy cũng không mang, liền chạy thẳng đến phòng Thanh Thanh, lấy vật phẩm giấu dưới giường đã giấu hơn ba năm.

Năm ấy có mang nữ nhi, nàng vì hắn, đem tất cả ném bỏ, hắn sợ nàng hối hận, yên lặng lấy trở về. Lại vẫn còn dầm chua, không muốn nàng ngày ngày đều xem, nhớ đến cổ nhân, linh quanh chợt lóe, liền nói Thanh Thanh đem giấu đi, tiểu chất nữ cũng đủ nghĩa khí, luôn luôn giữ bí mật cho hắn, không nói với bất kì kẻ nào.

Hắn lấy vò rượu ra, sờ đến những chữ được khắc lên.

Đây không phải là do ngày suy nghĩ quá nhiều, đêm sẽ nằm mộng, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nói qua trên vò rượu này khắc chữ gì, trong lòng hắn lại để ý, nên chưa từng liếc mắt một lần, làm sao lại biết—

Chăm chú nhìn từng chữ, gần từng tiếng, không sai chút nào.

Hắn ôm chặt vò rượu, nhắm mắt lại.

Bị cảnh kỳ quái trong mơ quấy nhiễu, một đêm không có ngủ yên, hiện tại đầu đau đến lợi hại.

Thê tử về phòng, hần chỉ ngồi ở trên giường, nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp.

“Bị bệnh sao?” Nàng thân thiết tiến lên, mới lưu ý đến hộp gỗ đặt ở trên bàn, bước chậm lại, cũng không hỏi nhiều.

Nàng ngồi xuống ở bên cạnh, hần liền dựa vào, “Đầu đau quá.....”

Nàng ôn nhu xoa xoa thái dương của hần, lẳng lặng ngả vào nhau, một lúc lâu sau cũng không ai mở miệng.

Một lát sau, “Đại ca nói, chàng không thoải mái thì nằm ở nhà nghỉ, chuyện trong tiệm không cần lo lắng, đại ca sẽ chiếu cố.”

“Àn.” Hần nghĩ nghĩ, bỗng nhiên mở miệng, “Mấy ngày trước, Đại Bảo chạy tới chỗ ta khóc hỏi, hần có phải thân sinh của ta hay không?”

Tay đang xoa xoa dừng một chút, “Vậy chàng trả lời thế nào?”

Hần xoa người nằm thẳng, cũng đem nàng kéo nằm xuống cánh tay, “Nhạ Hối, nàng có yêu cha của Đại Bảo sao?”

Nàng chần chờ, nhìn hộp gỗ ở trên bàn, suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào, mới không khiến dấm chua của hần bốc lên.

Hần cũng nhìn thấu khó xử của nàng, nói thẳng: “Không có ý tứ khác, nàng nói thật, phu thê không nên lừa gạt nhau.”

“.....Yêu”

“Vậy vì sao phải khiến cho hần tự vết sạch tâm, tuyệt vọng đến cái gì cũng không cần?”

“Ta..... chỉ là không thể thấy rõ được tình cảm của mình lúc đó, mới gây tổn thương cho hần.”

“Vậy còn hiện tại?”

Nàng ngược mắt nhìn hần, không biết trả lời thế nào.

Hần cũng không cần nàng trả lời, tiếp tục nói: “Tối qua, ta nằm mơ một đồng mộng kỳ quái, ta nhìn thấy người kia thay nàng thả hoa đăng cầu nhân duyên, nhưng bút lại viết, Mạc Nhạ Hối chỉ gả cho Mộ Dung Lược, nàng nói người này có xấu không? Nguyên rửa nàng trừ bỏ hần thì không gả được cho ai khác.”

Hần dừng một chút, lòng bàn tay hướng về phía nàng, vuốt ve gương mặt thanh tú, lại hỏi một lần nữa, “Hiện tại thì sao, nàng có thể rõ ràng xác định được tình cảm của nàng rồi chứ? Nàng xác định, nàng thực sự yêu hần sao?”

“.....Yêu” Khóe mắt dấm lệ, nàng cầm thanh nói: “Rất yêu.”

“Àn.” Hần nhắm mắt lại, đem nàng ôm vào trong lòng, ôm thật chặt, “Vậy đừng lại khiến cho hần đau, cái cảm giác tự tay vết sạch tâm của mình, đến nay hần vẫn còn đau, vẫn còn sợ.”

“Sẽ không, không bao giờ nữa.....” Nàng chôn mặt ở trong lồng ngực hần, gần như không tiếng động, khẽ lẩm bẩm, “Thực xin lỗi, Mộ Dung.”

Cũng không biết được hần nghe thấy hay không. Có nàng ở cạnh, tinh thần yên ổn, rất nhanh liền buồn ngủ, chỉ nhớ rõ trước khi ngủ, hần thì thào nói, “Đại tẩu nói rất đúng.....”

Đứa nhỏ thật sao giấu được.

—Toàn văn hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luoc-the>